

Binnen de poort

Door Rebecca Springer

*Oorspronkelijke titel: "Intra Muros- Within the Gates"
door Rebecca Springer. Eerste uitgave 1922.
Herdrukt in 1922 door "Christ for the Nations."*

De term intra-muros is een uit het Latijn afkomstig begrip (letterlijk: "binnen de muren")

Vertaald door Koos en Maria Stenger

Voorwoord

door Rebecca Springer - 1898

Dit is geen product van mijn verbeelding of een poging een interessant verhaal op te schrijven. Het is een waarheidsgetrouwe beschrijving van een ervaring die ik had toen mijn leven heen en weer werd geslingerd tussen leven en dood, tijd en eeuwigheid en mij een kijkje werd gegeven in de eeuwigheid.

Ik ben mij er ten zeerste van bewust dat woorden meer dan tekort schieten in mijn beschrijving. Wat ik hier probeer uit te drukken is slechts een zwak aftreksel van wat ik voelde en zag in mijn beleving van de eeuwigheid.

Het is desalniettemin mijn hoop dat ik, hoe onvolkomen dan ook, op deze manier een tipje van de sluier op kan lichten om aan te tonen dat de dood slechts een deur is naar een volgend leven. Als sommige beschrijvingen niet overeenkomen met de religieuze ideeën van de lezer over het volgende leven, kan ik slechts zeggen dat ik geprobeerd heb alles zo goed mogelijk weer te geven, precies zoals het me werd getoond.

Dit schrijven is mijn onvolmaakte poging om er een schets van te geven.

Inhoud

6	Hoofdstuk 1
12	Hoofdstuk 2
16	Hoofdstuk 3
21	Hoofdstuk 4
27	Hoofdstuk 5
32	Hoofdstuk 6
36	Hoofdstuk 7
39	Hoofdstuk 8
45	Hoofdstuk 9
52	Hoofdstuk 10
57	Hoofdstuk 11
61	Hoofdstuk 12
67	Hoofdstuk 13
71	Hoofdstuk 14
77	Hoofdstuk 15
82	Hoofdstuk 16
85	Hoofdstuk 17
89	Hoofdstuk 18
97	Hoofdstuk 19
102	Hoofdstuk 20
104	Aantekening van de schrijfster
105	Nawoord

Hoofdstuk 1

Ik was ver van huis. Hier lag ik dan, ziek en alleen, honderden kilometers weg van vrienden en familie. Hier werd ik omringd door vreemden en ik voelde me eenzaam en verlaten. De enige persoon die direct bij mijn verzorging betrokken was, ofschoon erg aardig, wist eigenlijk niet goed hoe ze voor een zieke moest zorgen. Al die kleine attenties die het leven van een invalide enigszins kunnen veraangenamen waren mij klaarblijkelijk niet gegund.

Nee, het ging niet goed met me.

Ik had nu al drie weken bijna niets gegeten en nauwelijks iets gedronken.

Mijn kracht nam zienderogen af. O, wat verlangde ik naar mijn geliefden, maar die konden onmogelijk komen.

De kamer waar ik lag was zeker niet onaangenaam. Ik verbleef in Kentville op de tweede etage van een groot huis. Er was een groot glas-in-loodraam dat open kon en uitkeek over de straat. Daar genoot ik van, want mijn bed stond er precies voor. Soms werd ik overweldigd door de eenzaamheid en verlangde ik hevig naar een bekend gezicht. Maar dan bad ik dat de gezegende aanwezigheid van Christus mij zou verfrissen en vertroosten en dat hielp iedere keer weer.

Er was tenslotte niemand anders die echt voor mij zorgde.

Ik vroeg Hem in het bijzonder om naast mij te staan, mocht mijn tijd gekomen zijn, zodat ik niet alleen door de donkere vallei naar de andere kant zou hoeven te lopen.

Maar Hij gaf me zelfs meer dan dat.

Iedere keer als ik bad voelde ik de liefdevolle aanwezigheid van mijn redder.

Keer op keer smolten mijn angsten en zorgen na zo'n gebed als

Binnen de poort

sneeuw voor de zon weg en omhulde de vrede van God me als een warme, troostende deken.

Toen, op een stormachtige koude morgen, na een zware nacht waarin ik nauwelijks geslapen had, stond ik opeens naast mijn bed, precies voor het glas-in-loodraam. Er stond iemand naast me. Toen ik me omdraaide om te zien wie dat was, herkende ik mijn broer.

Hoe kon dat nu? Die was jaren geleden al overleden.

“Frank! Mijn lieve Frank!” Ik schreeuwde haast van vreugde.

“Wat goed van je om mij te bezoeken!”

“Het is me een waar genoegen, zusje,” sprak Frank teder. “Zullen we dan maar?”

Toen leidde hij me zachtjes naar het raam. Ik keek om en zag de kamer. De persoon die voor me zorgde zat rustig in een hoekje de krant te lezen en scheen niets te merken.

Op het bed lag de gedaante van een mens. Bleek, oud en verschrompeld. Op haar vermoeide gezicht stond nog een flauwe glimlach.

Was dat mijn lichaam? Was ik dood?

Mijn broer duwde me zachtjes voort. We gleden door het raam, naar het balkon en toen naar de straat.

Toen hield ik hem staande en zei beslist: “Ik kan niet verder gaan. Ik kan mijn man en onze lieve zoon niet zomaar achterlaten!”

“Die zijn hier niet. Die zijn honderden kilometers bij je vandaan,” antwoordde Frank eenvoudig.

“Dat weet ik,” sprak ik opnieuw. “Maar ze komen hier weleens. O Frank, ze hebben me nodig. Laat me alsjeblieft blijven!”

“Maak je maar geen zorgen,” sprak Frank weer met een warme glimlach.

“Ik zal je later weer terugbrengen, als zij er ook zijn.”

“Zou je dat willen doen?” vroeg ik hem opgewonden. Nu mijn hart wat gerustgesteld was volgde ik Frank door de straat. Toch was het niet makkelijk om al mijn vrienden en geliefden zomaar op te geven en ik stond verschillende keren stil om verlangend terug te kijken naar de wereld die ik achterliet.

Opeens stopte Frank en zei: “Je bent zo verzwakt. Ik denk dat ik je maar beter kan dragen.” Zonder op antwoord te wachten pakte hij me voorzichtig op en droeg me in zijn armen, alsof ik een klein kind was. Ik

gaf me er volledig aan over en legde mijn hoofd op zijn schouder. Het was zo fijn om iemand te hebben die zo goed voor me zorgde na dat verschrikkelijke ziekbed.

Hij stapte flink door en ik denk dat ik in slaap was gevallen, want opeens realiseerde ik me dat ik in een prachtig prieeltje zat dat overgroeid was met schitterende, bloeiende klimop. Dit was op zijn zwakst uitgedrukt het mooiste plekje dat ik ooit gezien had. Overal stonden prachtige bloemen. Ik kende er veel, maar er waren ook onbekende bij.

Wat waren die bloemen mooi. Zelfs de bloemen die ik in mijn aardse leven gekend had, straalden hier met een volmaaktheid die ik niet eerder gezien had.

Voor me lag een prachtig landschap.

Zacht glooiende heuvels begroeid met gras en overal stonden bloemen in allerlei kleuren. Er groeiden statige bomen met overhangende takken die waren beladen met de prachtigste bloesems en vruchten die ik ooit gezien had. Ik moest direct denken aan het visioen dat Johannes had toen hij op het eiland Patmos gevangen zat, waarin hij de boom des levens beschreef. De boom des levens, midden in de tuin van God, met vele verschillende vruchten en waarvan de bladeren gebruikt kunnen worden om genezing te brengen aan de volkeren. Hemelse bomen...Wat een pracht.

Toen zag ik dat er kinderen onder speelden. Hun blij stemmetjes weerklonken over de velden terwijl ze speelden en lachten. Overal zag ik nu ook mensen lopen. Sommigen liepen alleen, maar de meesten liepen in groepjes. Wat waren die mensen vredig en kalm!

Ik kon het gewoon voelen, ook al waren ze ver bij me vandaan. Ze waren allemaal gekleed in prachtige witte gewaden. Terwijl ik naar hun blij, rustige gezichten en hun smetteloze gewaden keek, moest ik denken aan een andere passage uit het boek Openbaring: "Dit zijn zij die hun kleren gewassen hebben in het bloed van het Lam."

Hemelse huizen.

En wat was dat? Daar achter de bomen? Waren dat huizen?

Prachtige villa's eigenlijk. Ze lagen half verscholen achter de bomen, maar nu ik er beter naar keek zag ik de geweldige en gecompliceerde architectuur. Dat waren zonder twijfel de huizen van al die mensen die daar door de velden liepen in deze hemelse plaats. Hier en daar kon

Binnen de poort

ik net een glimp opvangen van schitterende fonteinen. Het water voor die fonteinen kwam ongetwijfeld uit de rivier die niet ver bij me vandaan rustig voortkabelde in alle rust en schoonheid. Het water van die rivier was zo zuiver en zo helder dat het leek alsof het gemaakt was van puur kristal. De paden die alle richtingen uit liepen leken gemaakt te zijn van parelmoer, puur en zuiver. Naast de paden stroomden kleine beekjes met datzelfde kristallen water over goudkleurige stenen op de bodem.

Ik kon geen woord uitbrengen.

Verbluft keek ik naar al die schoonheid om me heen. Het enige waar ik aan kon denken was: "Wat is het hier puur. Het is allemaal zo zuiver. Zo echt!" Er was geen vuil te ontdekken. Geen bloem die er treurig bij hing. Geen vrucht had rotte plekken. Alles was volmaakt.

Het gras en de bloemen gaven me het idee dat ze net door een weldadige zomerregen waren bewaterd en nog geen grassprietje was aan het verpieteren. Alles was het diepste en schoonste groen dat ik ooit gezien had. Ook de lucht was bijzonder. Die was zacht en gaf energie. En in plaats van het zonlicht zag ik een gouden gloed, een stralende glorie die over het land lag, zoals je op aarde weleens kunt zien als de zon net is ondergegaan op een van die zeldzaam mooie midzomerdagen.

Toen hoorde ik mijn broer die naast me stond en mij zachtjes vroeg: "En?" Ik realiseerde me dat hij me met groot plezier stilletjes had gadedegeslagen. Ik was hem zowaar glad vergeten omdat ik volledig was opgenomen door alles wat ik aanschouwde.

Ik probeerde hem te antwoorden, maar er kwamen geen woorden uit mijn mond. Opeens brak ik in tranen uit. De schoonheid die ik zag en het overweldigende gevoel van Gods goedheid en mijn eigen onwaardigheid werden me teveel. Ik verborg mijn gezicht in mijn handen en huilde ongecontroleerd.

Mijn broer hielp me voorzichtig overeind en zei: "Kom, ik wil je graag de rivier laten zien!"

Samen liepen we er naar toe. Toen we bij de oever gekomen waren zag ik dat het gras van de velden direct tot aan het water doorliep en tot mijn grote verbazing zag ik op de bodem van de rivier, tussen prachtig gekleurde stenen, de mooiste bloemen groeien.

Mijn broer stapte in het water en maande mij om hem te volgen.

Maar ik aarzelde. “Het is vast erg koud,” zei ik onzeker.

“Welnee,” zei hij overredend. “Probeer het maar!”

“Zo? Met mijn kleren aan?” spartelde ik tegen. Ik had inmiddels gezien dat ik evenals die mensen die ik eerder gezien had, zo’n prachtig wit gewaad aan had en ik wilde dat liever niet nat maken.

“Ja hoor,” antwoordde mijn broer lachend. “Precies zoals je bent.”

Toen stapte ik achter hem aan, de zacht stromende rivier in. Tot mijn verrassing bleek het water vrijwel dezelfde temperatuur te hebben als de lucht. De rivier werd nu snel dieper.

“Ik kan mijn hoofd niet meer boven water houden,” sputterde ik opeens. “Ik kan onder water niet ademen en ik ben bang dat ik ga verdrinken!”

Mijn broer keek me geamuseerd aan en zei eenvoudig: “Hier verdrinkt niemand!” Ik realiseerde me hoe belachelijk ik geklonken had en ik besloot door te lopen en mijn hoofd onder water te steken. Tot mijn grote verrassing kon ik onder water niet alleen gewoon ademen, maar ook kon ik gewoon praten en lachen, net als op het droge.

Terwijl ik door het water waadde viel mijn oog weer op die prachtige gekleurde stenen.

Ik kon niet nalaten even stil te houden om ze op te pakken.

Ik betastte ze zoals een klein kind dat een prachtige steen gevonden heeft en ging er bij zitten, op de bodem van de rivier. Mijn broer draaide zich om en toen hij zag wat ik deed stopte hij en ging hij languit onder water op de stenen liggen. Hij lachte en had er duidelijk plezier in om me alles te tonen.

“Je moet dit eens proberen,” zei hij eenvoudig.

Toen wreef hij het water met zijn handen in zijn gezicht en streek het door zijn haren. Ik deed wat hij me vroeg. Wat een sensatie. Wat een heerlijk gevoel. Zoiets had ik op aarde nooit gevoeld. Ik begon enthousiast over mijn armen te wrijven en over mijn nek en door mijn haar. Dit water had een bijzondere kracht.

Ik vroeg me opeens bezorgd af of mijn haar nu in de klit zou zitten als ik weer uit het water kwam, maar volgens Frank hoefde ik daar niet bang voor te zijn. Ik was duidelijk nog niet gewend aan het hemelse gebeuren, want direct daarop bedacht ik dat ik geen handdoek had als ik aan de andere kant van de rivier het water weer uit zou stappen. Wat zou het water doen met mijn prachtige, witte gewaad? Maar toen ik

Binnen de poort

mijn hoofd weer boven water stak realiseerde ik me direct dat ik geen handdoek nodig zou hebben. Mijn haar, mijn lichaam en mijn mooie witte gewaad waren kurkdroog. Precies zoals het was voordat ik in de rivier gestapt was. Ik bewonderde het materiaal waarvan mijn gewaad gemaakt was. Zoiets had ik nog nooit eerder gezien. Het was zacht en licht en straalde met een ongewone gloed. Het deed me een beetje denken aan zachte zijde, maar dan vele keren mooier. Het paste me perfect en alle plooien vielen precies goed. Eigenlijk haast nog beter nadat ik door de rivier had gewaad. We liepen wat verder maar toen stopte ik en keek ik weer naar de zacht stromende rivier .

“Frank, wat heeft dat water met me gedaan?” vroeg ik hem. “Ik voel me alsof ik kan vliegen!” Hij keek me aan met zijn eerlijke, tedere ogen en zei zacht: “Het water heeft de laatste resten van het aardse leven van je afgewassen. Nu ben je klaar om het nieuwe leven in te gaan!” “Het is hemels,” fluisterde ik. “Ja”, antwoordde Frank. “Het is hemels!”

Hoofdstuk 2

We liepen zwiingend verder. Mijn hart kon dit nieuwe leven maar nauwelijks bevatten. Inmiddels kwamen we in de buurt van de huizen die ik van een afstand al gezien had. Wat waren dat bijzondere constructies! Woningen gebouwd van het prachtigste marmer en omgeven door lange, brede veranda's met golvende daken die ondersteund werden door grote pilaren. Overal zag ik wenteltrappen die naar straten en doorgangen liepen, die gemaakt leken van goud en parels. Vanuit de huizen klonken de blije, opgeruimde stemmen van de hemelse bewoners. Ik vroeg Frank waar we naartoe gingen.

"Naar huis, lief zusje," zei hij teder.

"Naar huis? Hebben we hier een huis?" vroeg ik opgewonden. "Lijkt het op deze huizen?"

Ik liep over van vreugde bij de gedachte dat ik ook in zo'n geweldig huis zou mogen wonen in deze geheiligde omgeving.

"Kom maar met me mee," zei hij eenvoudig terwijl hij een zijstraat in ging en naar een uitzonderlijk mooi huis liep met lichte pilaren van grijs marmer die helder afstaken tegen de prachtige groene bomen die om het huis heen stonden. Opeens hoorde ik een bekende stem.

"Rebecca Springer!"

Waar had ik die eerder gehoord? Toen ik me omdraaide keek ik in het gezicht van mijn oude vriendin, mevrouw Wickham.

"O...o!!!" schreeuwde ik van opwinding terwijl we elkaar in de armen vielen.

"Ik wilde zo graag de eerste zijn om je hier te verwelkomen," sprak mevrouw Wickham.

"Vergeef het me alsjeblieft, kolonel Springer," zei ze toen tegen mijn broer, terwijl ze ook hem omhelsde. "Ik weet dat het ongepast is om

jullie op dit moment te storen, maar ik hoorde dat ze zou komen en ik kon niet langer wachten tot ik haar zelf mocht omhelzen. Maar nu ik haar gezicht weer heb gezien en haar stem heb mogen horen, zal ik geduldig wachten tot wij samen een lange tijd kunnen praten. We hebben daar tenslotte de eeuwigheid voor. Maar je brengt haar toch spoedig naar me toe, nietwaar Kolonel Springer?

"Haar huis ligt dicht bij het jouwe," antwoordde mijn broer. "Je kunt haar zo vaak zien als je wilt."

Toen we verder liepen zei mijn broer: "Ze is een juweel van een vrouw. Maar nu moet je meekomen, want ik verlang er naar om je jouw eigen huis te tonen."

Toen hij dat gezegd had nam hij me bij de hand en leidde me een trap op naar een brede veranda. De vloer was belegd met heel bijzondere tegels. Tegen de achterzijde van de veranda stonden de grijze pilaren die ik vanuit de verte al had gezien. Prachtige klimop slingerde zich er langs en overal hingen bloemen. Alles rook schoon, zuiver en hemels. We stopten een ogenblik zodat ik alles goed kon bewonderen.

"Absoluut hemels," fluisterde ik. Mijn broer antwoordde dat dat ook haast niet anders kon en leidde me langs de pilaren naar binnen.

We kwamen in een soort ontvangthal.

Ik keek in opperste verbazing om me heen. Dat zoiets bestond!

Voordat ik iets kon uitbrengen pakte mijn broer mijn beide handen vast en zei: "Welkom thuis, lieve zus. Duizendmaal welkom!"

"Dit is jouw huis, nietwaar?" zei ik een beetje verward. "Ik mag bij je wonen?" "Welnee," zei Frank. "Dit is jouw huis. Ik blijf even om je alles te laten zien, maar dit is jouw huis! We gaan nu genieten van het heden; we zullen nooit ver meer van elkaar af zijn. Maar laat me je nu rondleiden; ik kan haast niet meer wachten."

Hij leidde me naar links, nog steeds door de prachtige marmeren zuilen die overal dienden als deuropeningen, naar een grote ovale kamer.

Ik bleef verrukt bij de ingang staan. De muren en de vloer van de kamer bestonden uit dat exquise lichtgrijze marmer dat hoogglanzend gepolijst was, maar daar overheen waren bijzondere rozen van alle denkbare variaties aangebracht, met tinten die varieerden van het diepste rood tot de teerste tinten roze en geel.

"Kom binnen," zei mijn broer. "Ik wil die prachtige bloemen niet vertrappen," antwoordde ik. "Nou, dan stel ik voor dat we er een boeket

van maken.” Ik wilde er een oprapen maar kwam tot de ontdekking dat hij vastzat in het marmer. Ik probeerde er nog een maar hetzelfde gebeurde en ik zei: “Wat heeft dit te betekenen? Je wilt me toch niet wijsmaken dat deze bloemen niet echt zijn?”

Ik bukte me om ze aan te raken en inderdaad, ze zaten verwerkt in het marmer. Mijn broer legde uit hoe dat gekomen was: "Toen het huis nog in aanbouw was kwam er een groep jongelingen langs. Ze vroegen of ze binnen mochten komen en het werk konden zien. Daar had ik geen enkel bezwaar tegen. Ze vroegen me voor wie dit huis gebouwd werd. Toen ik zei dat het jouw woning zou worden, vroegen ze me direct of ze deze kamer mochten verfraaien. Ik vond het prima en vroeg me af wat ze in gedachten hadden. De meisjes hadden grote bossen rozen bij zich en begonnen die op de grond te strooien en tegen de muren te leggen. Waar ze de grond of de muren ook maar aanraakten gebeurde er iets heel bijzonders. Tot mijn grote verrassing verankerden de rozen zich als het ware met de muren en de grond en werden ze er een deel van. Toen de meisjes klaar waren kwamen de anderen in actie. Ze pakten hele fijne instrumenten en gingen samen met de meisjes aan het werk om de rozen in de grond en in de muren te bewerken. Zo verfijnden ze het geheel. Ik heb geen idee hoe ze zoiets moois voor elkaar hebben gekregen, maar het is een voorbeeld van de hemelse kunst die hier wordt onderwezen aan hen die daar een speciale aanleg voor hebben. Elke bloem ligt nu vast in de muur, precies op de plaats waar die was ingelegd en vergaat nooit. Ze hadden het werk trouwens niet zo maar klaar. Ze moesten verschillende keren terugkomen om alles te voltooien. Toch zijn die rozen nog net zo vers als op de eerste dag dat ik ze zag. Zie je, hier verwelken de bloemen niet. Het was geweldig om die blijde groep kunstenaars aan het werk te zien. Ze lachten en kletsten honderduit en zongen voortdurend liederen terwijl ze aan het werk waren. Ik moest er aan denken hoe gelukkig ze waren, maar hoe verdrietig hun geliefden op aarde zijn, omdat ze daar niet weten hoe blij iedereen hier is. Als de mensen op aarde toch eens konden zien hoe weinig reden er is voor die tranen op een begrafenis! Toen het werk eindelijk klaar was vroegen ze mij wat ik ervan vond. Ik was niet zuinig met mijn loftuitingen. Wat een begaafde groep was dat. Toen zeiden ze dat ze zeker zouden terugkomen als jij of onze broer aan zou komen en gingen zingend op weg naar een ander klusje."

Binnen de poort

Er stonden tranen van geluk in mijn ogen. Ik was diep geroerd. Wist mijn broer misschien wie die jonge mensen waren? Hij antwoordde dat hij dat inmiddels had uitgevonden, maar dat hij het eerst niet geweten had. Hij vertelde me hun namen. Ik kende ze allemaal. Het waren kinderen die ik gekend had op aarde.

"Zulke lieve kinderen," zei ik zacht. "Ik had niet gedacht dat mijn liefde die ik voor hen op aarde had, zo zou worden terugbetaald. Wat begrijpen we eigenlijk weinig van de band tussen de twee werelden."

"Dat klopt," sprak mijn broer. "Wij weten zo weinig. Als de mensen op aarde zich toch eens zouden realiseren dat we dagelijks bouwen aan onze hemelse toekomst. Dan zouden ze hun levens anders inrichten. Elke liefdevol woord, elke goede daad, elke onbaatzuchtige handeling, wordt een pilaar van kracht en eeuwige schoonheid in het leven dat komt. Als je op aarde egoïstisch en liefdeloos doorleeft, kun je niet opeens gul en liefdevol zijn in het hemelse leven. Zo werkt het niet. Alles is nauw met elkaar verbonden. Het hemelse leven is in dat opzicht een vervolg op het aardse. Maar laten wij nu naar de studeerkamer gaan." Wij stonden op en ik liep in opperste verbazing achter mijn broer aan door de kamer, die vanaf dat moment een warme plaats in mijn hart had. We stapten de studeerkamer binnen. Een geweldige ruimte. De muren stonden van de grond tot het plafond vol met zeldzame en kostbare boeken en er was een groot glas-inloodraam dat open stond. Er stond een rij boekenplanken in de vorm van een halve cirkel die werden ondersteund door uiterst fijne pilaren van grijs marmer. Ik schatte ze een meter of drie hoog en een meter of vijf lang. Ze verdeelden de ruimte in tweeën, met een boograam aan beide kanten. Bij een van de boogramen stond een groot bureau. Er stond ook een eenvoudige gouden kom bij die een hele frisse, zuivere geur verspreidde. Die geur had ik al eerder bespeurd, ofschoon ik het me toen niet echt bewust was geweest. "Dat is mijn bureau," sprak mijn broer. "Dat gebruik ik als ik je kom opzoeken." Toen realiseerde ik me dat de geur afkomstig was van zijn lievelingsbloemen. "Zie je," zei hij, "hier in de hemel vergeten we nooit de dingen die onze geliefden zo fijn vinden."

Hoofdstuk 3

Ik kan niet zeggen dat alles direct goed tot me doordrong, maar terwijl we zo praatten en ik naar mijn broer luisterde, werd alles me stap voor stap toch wat duidelijker. Ik was eerst ook nogal verbaasd geweest bij het zien van al die boeken en het eerste wat ik uitbracht was dan ook: "Ik had nooit gedacht dat er boeken in de hemel zouden zijn."

"Waarom niet," antwoordde mijn broer eenvoudig. "Wij stervelingen hebben op aarde nogal vreemde ideeën wat betreft de geneugten en plichten van het hemelse leven. Wij denken daar al snel dat de dood van het lichaam een totale verandering van geest met zich meebrengt, maar dat is helemaal niet zo. De dingen die ons op aarde zo konden bekoren, vinden wij ook hier nog fijn. Ook onze verlangens en vooral ook de dingen die we op aarde geleerd hebben, gaan met ons mee. Wat zou het voor zin hebben om ons in het aardse leven uit te sloven om bepaalde dingen te leren en er belangrijke kennis over op te doen, als we het hier opeens kwijtraken? Als wij bij onze dood al onze kennis en ervaring verliezen heeft het allemaal maar weinig zin. Als iedereen toch eens zou begrijpen dat je in je aardse leven bouwt aan je eeuwige leven.

Hoe zuiverder de gedachten, hoe nobeler de ambities en het verlangen om goed te doen op aarde, des te hoger je in aanzien komt te staan temidden van de hemelse heerschare.

Als wij ons best doen om zoveel mogelijk te leren in onze aardse schooljaren, zijn we veel beter uitgerust voor de plichten die ons in het hemelse leven te wachten staan."

"Maar die boeken?" wilde ik weten. "Door wie worden die dan geschreven? Zitten er ook boeken tussen die wij op aarde lezen?"

"Zeker. Er zitten heel wat van die boeken tussen. Als een boek op aarde in de juiste geest geschreven is en het de mensheid op de een of andere manier helpt om tot een beter begrip van de waarheid te komen, kun je zo'n boek hier zeker vinden. Andere boeken worden hier in de hemel geschreven door mensen die op aarde al veel wisten over een bepaald onderwerp, maar nu ze hier zijn kunnen ze dat onderwerp veel beter doorgronden. Ze schrijven dan een boek om het voor anderen die deze kennis niet hebben, toegankelijk te maken. Zo blijven ze ook in het hemelse leven nog steeds onderwijzers, zoals ze dat ook in het aardse leven al waren.

"Je moet niet denken dat de waarlijk groten der aarde die zovelen op aarde mochten inspireren door de kracht van de pen, hier opeens niet meer zullen schrijven. Als zij er aan toe zijn, schrijven ze hun ervaringen op voor het welzijn van anderen. Zo zul je altijd leiders en leraren hebben. Dat geldt voor het hemelse leven net zo goed als voor het aardse.

Maar alles wat ik je nu zeg zal je stap voor stap duidelijker worden als je in je hemelse leven gaat groeien.

Nadat we een korte rustpauze genomen hadden bij het bureau van mijn broer in die geweldige ruimte, leidde hij me uiteindelijk verder door de rest van het huis. Elke kamer was volmaakt in zijn eigen, unieke schoonheid en elke ruimte liet een enorme indruk op mij achter. Alles werd als het ware in mijn geheugen verankerd. Maar één ruimte sprong er toch in het bijzonder uit en daar wil ik graag nog over schrijven. Dat was mijn studeerkamer, de ruimte waar ik zou rusten en studeren.

Die was op de tweede verdieping. Die was niet zoals de eerste verdieping overal gemaakt van dat grijze marmer, of ermee bekleed, maar was opgebouwd uit het fijnste hout met een prachtige nerf en structuur en was glimmend gepolijst. We naderden een doorgang met pilaren waar een gordijn voor hing dat gemaakt was van een ragfijn materiaal, dat straalde met een barnstenen gloed. Toen hij het gordijn voorzichtig opzij schoof zei hij: "Dit is de kamer waar jij kunt rusten en studeren."

Ik was zo overweldigd door de schoonheid van de kamer dat ik geen woord kon uitbrengen. De kamer was rechthoekig van vorm en aan de overzijde van de ingang was weer zo'n boograam, zoals ik al gezien had in de studeerkamer op de begane grond die precies

onder deze kamer lag. Voor het raam stond een reusachtig bureau, gemaakt van iets dat op puur ivoor leek en hier en daar belegd was met zilverkleurige strippen. Vlak bij het bureau, tegen de muur aan stond een kast vol met boeken. Toen ik er naar keek zag ik dat er veel boeken tussen stonden waar ik op aarde zo van had gehouden. Op de vloer lagen diverse prachtige tapijten met een zilvergrijze gloed en overal straalde een hemelse gloed vanaf zoals ik voor het eerst had gezien bij de ingang. Het meubilair was gemaakt van ivoor en de zetels waren bekleed met een soort stof in dezelfde zilvergrijze kleuren als de tapijten. Er stond ook nog een zitbank met grote, zachte kussens en overal stonden kleurige vazen met rozen. Op de tafel, voor het raam, stond een grote, bewerkte zilveren schaal, die gevuld was met roze en gele rozen die heerlijk geurden en er stonden ook nog rozen in uitzonderlijk sierlijke vazen. De hele kamer was onbeschrijflijk mooi, maar ik kon haar schoonheid pas goed bevatten nadat ik haar meerdere keren gezien had. Er hing maar één prent aan de muur en dat was een levensgroot portret van Christus, precies tegenover de bank. Het was geen afbeelding van de menselijke Christus, gebukt gaande onder het gewicht van de zonden van de wereld, en ook niet van het hoofd van de gekruisigde Redder van de mensheid, gekroond met een doornenkroon, maar het evenbeeld van de levende Meester, van Christus de Overwinnaar, van Christus de Koning. Met Zijn tedere blik keek Hij je recht in de ogen en Zijn lippen schenen de zegen van vrede uit te spreken. De onuitsprekelijke schoonheid van het goddelijke gezicht scheen de kamer in met een heilig licht en ik viel op mijn knieën en drukte mijn lippen op de in sandalen gehulde voeten die zo levensecht geschilderd waren op het canvas, terwijl mijn hart uitriep: "Meester, lieve Meester en Heiland!" Het duurde een tijd voor ik mijn aandacht weer op iets anders kon richten; mijn hele wezen was een en al aanbidding en dankzegging voor de grote liefde die me in deze veilige haven van rust had geleid, dit verrukkelijke huis van vrede en vreugde. Toen we een tijdje op deze heerlijke plek waren geweest gingen we door het open raam het marmeren terras op. Via een artistiek versierde marmeren trap ging je op elegante wijze van dit terras naar het grasveld onder de bomen; er was verder geen pad dat er naartoe ging.

De takken van de bomen, die vol hingen met heerlijke vruchten, waren binnen handbereik van het terras en ik merkte zeven verschillende vruchten op toen ik daar die ochtend stond. Een leek op de peren die wij kennen, alleen veel groter en oneindig veel lekkerder, zoals ik al gauw uitvond. Een andere soort, waarvan de vrucht ook de vorm van een peer had, maar veel kleiner was dan de voorgaande, hing trossgewijs aan de takken. De structuur en de smaak leken op een verfijnd soort ijs.

Een derde soort die qua vorm een beetje op een banaan leek noemden ze broodvrucht. De smaak had wel wat weg van vruchtengebak. Het scheen me toe dat er bijzonder veel aandacht was besteed aan het bereiden van de meest exquise spijzen en dat geen moeite teveel was geweest.

Mijn broer verzamelde wat lekkere dingen en drong erop aan dat ik ze zou proeven. Dat deed ik met veel plezier. Opeens liep er wat dik sap van de peervormige vrucht (waarvan ik de juiste naam ben vergeten, als ik het al geweten heb) over mijn hand op mijn jurk. "O nee toch!" riep ik uit. "Mijn jurk is helemaal bedorven!" Hij lachte zachtjes en zei: "Laat me de vlekken eens zien." Tot mijn verbazing was er geen spoor meer van te bekennen.

"Kijk naar je handen," zei hij.

Ik zag dat ze zo schoon waren alsof ik net uit bad was gestapt. "Hoe kan dat nou? Mijn handen zaten onder het sap van de vrucht."

"Dat komt doordat er geen onzuiverheden in deze lucht kunnen blijven, nog geen moment. Niets kan hier verrotten, niets verslijt of kan op enige wijze schade toebrengen aan de pure schoonheid van dit oord. Zodra de vruchten rijp zijn en van de boom af vallen, evaporeert alles wat niet direct gebruikt wordt. Zelfs de zaden."

Ik had al opgemerkt dat er geen vruchten onder de bomen lagen. Dan was dit dus de reden.

"Al wat onrein is zal er niet in komen," citeerde ik nadenkend.

"Ja, dat is waar," antwoordde hij. "Dat is het."

We liepen de trap weer op, terug naar de 'bloemenkamer'. Terwijl ik daar de rozen nog eens stond te bewonderen vroeg mijn broer:

"Wie van alle vrienden die je in de hemel hebt, zou je het liefst willen zien?"

"Mijn vader en moeder," antwoordde ik snel.

Hij glimlachte zo veelbetekenend dat ik me haastig omdraaide en daar zag ik halverwege de kamer mijn geliefde vader en moeder op me af komen, samen met mijn jongste zusje. Met een kreet van vreugde vloog ik mijn vader om de hals en hoorde zijn stem vol blijdschap zeggen: "Mijn dierbare dochtertje!"

"Eindelijk! Eindelijk!" riep ik uit, terwijl ik me aan hem vastklampte.

"Eindelijk heb ik je weer!" "Eindelijk!" echode hij, vanuit het diepst van zijn verheugde hart. Toen deed hij een stapje opzij voor mijn dierbare moeder en al gauw stond ik in een innige omhelzing met mijn moeder.

"Mijn lieve moeder!" "Mijn dierbaar kind!" riepen we tegelijkertijd en mijn zusje sloeg haar armen om ons allebei heen terwijl ze uitriep: "Ik kan niet meer wachten! Ik wil niet achterblijven!" en ik deed een arm van mijn moeder af en sloeg hem om haar heen, zodat we een grote blije kring van liefde vormden.

O, wat een moment dat was! Ik had nooit kunnen dromen dat zelfs de hemel zoveel vreugde kon bevatten. Na een tijdje zei mijn broer, die deelgenomen had aan de vreugde: "Nu kan ik je met een gerust hart even achterlaten bij dit gezegend weerzien, want ik moet nog wat werk doen."

"Ja," zei mijn vader, "je moet er vandoor. Wij zullen met groot plezier voor ons geliefde kind zorgen."

"Dan neem ik voor heel eventjes afscheid," zei mijn broer vriendelijk.

"Vergeet niet dat rust, in het bijzonder voor iemand die nog maar pas tot dit leven is toegetreden, niet alleen een van de genoegens is van de hemel, maar ook een van de plichten."

"Ja, we zullen ervoor zorgen dat ze dat niet vergeet," zei mijn vader. met een lieve glimlach.

Hoofdstuk 4

*Als de engelen ons eind'lijk groeten
en wij rusten onder 's Hemels tedere hand,
Zullen wij de vrienden daar dan kennen
die ons binnenhalen in dat heilig' land?*

*Zullen het dezelfde ogen zijn die lachen,
onze geliefden van het aards bestaan?
Zullen wij hun lieve armen daar dan voelen
en met hen over Goddelijke paden gaan?*

*De Redder heeft gesproken; Hij heeft het voorbereid:
"In Mijn Vaders huis kunnen jullie allen komen."
Het woord, het is door Hem gesproken;
"T is waarheid, nog te schoon om van te dromen.*

Toen mijn broer vertrokken was greep mijn moeder meteen mijn hand. "Kom, ik sta te popelen om je in ons huis te ontvangen." We gingen allemaal door de achterdeur naar buiten, liepen een paar honderd meter over de zachte grond en gingen een beeldschoon huis binnen. Het leek een beetje op het onze, maar in veel opzichten was het toch heel anders. Ook dit huis was uit marmer opgetrokken, maar donkerder dan dat van mijn broer. Iedere kamer ademde bescheiden raffinement en een gecultiveerde smaak uit en de gezellige huiselijke sfeer was direct merkbaar.

De studeerkamer van mijn vader was op de tweede verdieping, en het eerste wat me opviel waren de volle takken en bloemen van een ouderwetse rozenboom net buiten het raam waar zijn bureau voor

stond. "O!" riep ik uit, "ik kan mezelf weer zien in je oude studeerkamer thuis, als ik hier uit het raam kijk."

"Ja, lijkt het er niet precies op?" zei hij blij. "Ik zou haast denken dat het dezelfde dierbare struik is die hier is overgeplant."

"En het is nog steeds je lievelingsbloem?" informeerde ik.

Hij knikte en zei glimlachend: "Ik zie dat je je kindertijd nog goed kunt herinneren."

Toen ik een roos plukte en die op zijn borst bevestigde streek hij liefkozend over mijn wang en zei hij zacht:

"Lieverd, wat ben ik blij om je weer te zien."

"Ik zou denken dat dit je onderkomen zou moeten zijn," sprak mijn zusje verlangend. "Dit is tenslotte het huis van onze vader."

Maar mijn vader onderbrak haar direct en zei: "Nee, haar broer is haar toegewezen als verzorger en leraar. Het is een wijs en bewonderenswaardig arrangement. Hij is in alle opzichten de meest geschikte instructeur die ze zich kan wensen. Onze hemelse Vader vergist zich nooit."

"Vind je niet dat mijn broer een fijn karakter heeft?" vroeg ik.

"Heel fijn en hij is erg dicht bij de Meester. Er zijn maar weinigen die de wil van God beter kennen dan hij, en daarom zijn er maar weinigen meer geschikt om instructeur te zijn. Maar ik heb ook verplichtingen waarvoor ik een tijdje weg moet. Wat heerlijk om te weten dat er nooit meer lange scheidingen zullen zijn! Je zult nu twee huizen hebben lief kind, het jouwe en het onze."

"Ja," antwoordde ik eenvoudig. "Ik vermoed dat ik hier welhaast net zoveel zal vertoeven als in mijn eigen huis."

Op dat moment werd mijn vader benaderd door een boodschapper die binnen was gekomen en hem een paar woorden toefluisterde.

"Ja, ik zal meteen gaan," antwoordde hij en met een handgebaar nam hij afscheid en ging hij met de hemelse gids mee.

"Waar liggen mijn vaders plichten grotendeels?" vroeg ik mijn moeder.

"Hij wordt meestal geroepen naar mensen die met weinig voorbereiding tot dit hemelse leven toetreden; wat we op aarde een sterfbedbeking noemen. Je weet hoe graag hij vroeger altijd mensen tot Christus won en deze arme zielen moeten alles nog leren.

Zij komen binnen op het laagste niveau van het geestesleven en het is vader een aangename plicht hen stap voor stap op te leiden. Hij is

zeer toegewijd aan zijn werk en zeer geliefd bij de mensen die hij op die manier helpt. Hij staat me dikwijls toe hem te vergezellen en met hem samen te werken. Dat zijn heerlijke momenten. En weet je," en opeens verscheen er een onbeschrijflijk gelukkige blik op haar gezicht, "ik vergeet nu niets meer, zoals vroeger het geval was!"

Het was een aantal jaren voor haar dood haar grootste probleem geweest. Haar geheugen had haar toen danig in de steek gelaten en ik kon me levendig voorstellen hoe fijn het nu voor haar was dat ze niets meer vergat.

"Lieve schat!" riep ik uit, terwijl ik mijn armen teder om haar heen sloeg. "Dus dan is het weer net zo als in de eerste jaren van jullie huwelijk?" "Precies," antwoordde ze vol blijdschap.

Even later nam mijn zusje me zachtjes terzijde en fluisterde: "Vertel me eens over mijn jongen, over mijn kostbare zoon. Ik zie hem vaak, maar we mogen niet altijd alles weten over het leven op aarde, zoals we vroeger misschien geloofden. De liefdevolle wijsheid van de Vader geeft ons precies zoveel kennis als Hij denkt dat goed voor ons is, en we stellen ons ermee tevreden Zijn tijd af te wachten om meer te weten te komen.

Wat jij me kunt vertellen zal me zeker niet onthouden worden. Gaat het goed met hem? Zal ik hem weer in mijn armen houden, mijn geliefde kind?"

"Dat weet ik wel zeker. Zijn herinnering aan jou is hem zeer dierbaar," antwoordde ik vol overtuiging. Toen vertelde ik haar alles wat ik me kon herinneren van de zoon van wie ze afscheid had moeten nemen toen hij nog maar klein was. Nu was hij een volwassen man, gerespecteerd en geliefd met een huis en een vrouw en een zoon waar hij mee gezegend was.

"Dan kan ik wachten," zei ze. "Als ik maar zeker weet dat hij eens naar me toe zal komen, wanneer zijn werk op aarde gedaan is, samen met zijn vrouw en zoon. Wat zal ik ook veel van hen houden!"

Op dat moment voelde ik tedere armen om me heen, en er werd zachtjes een hand over mijn ogen gelegd.

"Wie ben ik?" fluisterde iemand zachtjes.

"O, die stem ken ik, en die armen!" riep ik uit, en ik draaide me snel om en sloeg mijn armen om mijn andere broer heen. Hij drukte me een ogenblik op innige wijze aan zijn hart en tilde me toen hoog de lucht in

op zijn ouderwetse speelse manier en zei: "Geen centimeter gegroeid en geen dag ouder dan toen we elkaar voor het laatst gezien hebben! Vind je ook niet?" zei hij tegen ons zusje.

"Inderdaad," antwoordde mijn zusje, "maar ik dacht haast dat ze nooit zou komen."

"Dat kun je haar wel toevertrouwen!" zei hij. "Maar nu moet je even met ons meekomen."

"Moeder, ik mag hen allebei wel even meenemen, niet? Of kom jij ook?" zei hij tegen mijn moeder met een liefdevolle aai over haar arm.

"Dat gaat niet, jongen; ik moet hier zijn als je vader terugkomt. Neem je zusjes maar mee; het is een heerlijk gezicht om jullie allemaal weer bij elkaar te zien."

"Kom dan maar," zei hij en ze namen me allebei bij een hand en daar gingen we.

"Halt!" riep hij plotseling, op zijn vertrouwde soldatenmanier. We stopten abrupt voor een sierlijk huis dat gebouwd was van prachtig, glad gepolijst hout.

Het was oogverblindend mooi, zowel in architectuur als in de manier waarop alles was afgewerkt. "Wat een prachtige plaats," sprak ik diep geraakt en met een hoffelijke en nederige buiging zei hij glimlachend: "Welkom in het huis van uw nederige dienaar!" Ik bleef even op de ruime veranda staan om naar een klimop te kijken die zich om de elegante zuilen van gladgepolijst hout had geslingerd en mijn broer zei lachend tegen mijn zus: "Ze is nog niets veranderd! We zullen niets aan haar hebben totdat ze de naam van iedere bloem, klimop en plant in de hemel heeft gehoord!"

"Natuurlijk!" zei ik tegen zijn grijnzende gezicht, "maar ik wil zoveel van je leren als ik maar kan. Alles is zo mooi en er zijn zoveel dingen die ik nog niet weet."

"Dat zal ook gebeuren lieverd," antwoordde hij zacht. "Maar kom toch binnen."

Terwijl hij een prachtige vestibule in stapte waar een heleboel ruime kamers op uitkwamen riep hij zachtjes: "Alma!"

Terstond kwam er uit een van de kamers een knappe vrouw naar ons toe.

"Mijn lieve kind!" zei ik verbaasd, "dat kan haast niet waar zijn! Je was nog maar een kind toen ik je voor het laatst zag."

"Ze is nog steeds het lievelingetje van haar vader," zei mijn broer met liefdevolle blik. "Zij en Carrie, die je nooit gezien hebt, maken mijn huis tot een zegen. Waar is je zusje, mijn dochter?"

"Ze is naar de grote muziekzaal. Ze heeft een prachtige stem die ze aan het ontwikkelen is," zei Alma, terwijl ze zich tot mij wendde. "We waren eigenlijk van plan onze tante op te zoeken als ze terugkwam." "Dat is waar ook," zei mijn broer, "maar kom met me mee."

Ze lieten me het huis zien en ik zag wederom hoe er aan de kleinste details aandacht was geschonken. Toen we op een zijveranda uitkwamen zag ik dat we zo dicht bij een naburig huis waren dat we makkelijk van de ene veranda op de andere konden overstappen. "Kom maar!" zei mijn broer, terwijl hij me voorzichtig naar de andere veranda hielp. "Hier woont nog iemand die je waarschijnlijk graag wilt zien." Voordat ik verder iets kon vragen leidde hij me door de met zuilen omgeven deuropening en zei: "Hemelbewoners zijn nooit 'niet thuis' voor hun vrienden."

Het huis dat we binnen gingen was bijna identiek in constructie en opzet aan dat van mijn broer en toen we naar binnen gingen kwamen er drie mensen enthousiast tevoorschijn om me te begroeten.

"Lieve tante Grace!" riep ik. "Mijn lieve Mary, mijn lieve Martin! Wat heerlijk om jullie weer te zien!"

"En dat we dat hier mogen meemaken," zei mijn tante eerbiedig.

"Ja, dat is heel bijzonder," zei ik op dezelfde manier.

Tante Grace was de zuster van mijn vader, een van mijn favoriete tantes, met haar zoon en diens vrouw. We vonden het zo heerlijk om elkaar weer te zien en te omhelzen en elkaars vragen te beantwoorden! "Pallas is hier ook en Will, maar die zijn met Carrie naar de muziekzaal gegaan," zei Martin.

"Martin, heb je hier dan leren zingen?" vroeg ik verrast.

Op aarde had hij altijd geprobeerd te zingen, maar hij had nooit toon kunnen houden.

"Een beetje," antwoordde hij met zijn vertrouwde vriendelijke lach en schouderophaal. "Hier kunnen we haast alles waar we echt ons best voor doen."

"Je moet hem nu eens horen, mijn kleine nichtje, wanneer hij probeert te zingen," zei zijn vrouw met een tikkeltje trots in haar stem. "Je zou niet zeggen dat het Martin was. Maar is het niet leuk om je broer

zo dichtbij te hebben? We zijn haast één huishouden. We hadden allemaal het gevoel dat we bij elkaar moesten zijn."

"Dat is het zeker," antwoordde ik. "Hoewel je hem beroepsmatig niet meer nodig hebt."

"Nee, dank zij de Vader. Maar we hebben hem net zo hard nodig voor een heleboel andere dingen."

"Eigenlijk ben ik degene die dankbaar moet zijn," zei mijn broer. "Maar zusjelief, ik heb Frank beloofd dat je een poosje naar je eigen kamer zou gaan; hij vond het een goed idee om je even tot jezelf te laten komen. Zullen we dan maar gaan?"

"Dat is goed," antwoordde ik. "Ofschoon ik met al deze aangename herenigingen eigenlijk helemaal geen behoefte heb aan rust."

"Wat een zegen dat er geen grenzen zijn aan onze wederzijdse genoegens! We hoeven nergens bang voor te zijn. Wanneer we afscheid nemen weten we dat we elkaar weer zullen zien. We zullen elkaar vaak zien, mijn kind."

Toen nam mijn broer me mee naar mijn eigen huis en liet me na een innige omhelzing achter voor de deur van mijn kamer.

Ik ging op de bank liggen om me alle gebeurtenissen van deze heerlijke dag nog eens voor de geest te halen maar toen ik omhoog keek naar het goddelijke gezicht boven me, vergat ik al het andere en werd "als iemand die door zijn moeder getroost wordt," omgeven door de vrede van Christus die aanvoelde als een mantel die zacht om me heen gewikkeld werd. Terwijl ik daar lag in die zorgeloze rust kwam mijn broer Frank terug en voerde me, zonder me wakker te maken, in zijn sterke armen terug naar de aarde.

Toen hij ons in ons huis achterliet wist ik niet wat hij ging doen, hoewel mijn vader wist dat hij naar mijn geliefde echtgenoot ging om hem te begeleiden op zijn trieste reis naar zijn overleden vrouw; om hem te troosten en bij te staan tijdens de eerste eenzame uren van verdriet. Het leek hen het beste dat ik een tijdje zou wachten voordat ik terug ging, om de zegen van het nieuwe leven te ervaren en kracht op te doen voor de strijd die voor me lag.

Hoofdstuk 5

Zijn ze niet allen dienende geesten die uitgezonden worden ten dienste van hen die de zaligheid zullen beërven - Hebreëen 1:14

Hoe vaak verlaten zij de gemakken van het hemels oord
Als het duister vecht en onze vrede graag verstoort
Op gouden vleugelen scheren zij langs de ijle luchten,
beschermend tegen al het kwaad dat wij zo duchten!
Zij vechten voor ons, houden de wacht en waken
Als een stralend leger, Gods betrouwbaar baken.
Ze doen het zuiver en alleen uit liefde voor de Heer
Waarom toch God geeft U de mens die eer?

Toen ik wakker werd uit mijn slaap keek ik in het grijze licht van de aardse ochtend en stond ik op de drempel van het huis in Kentville dat mijn broer en ik samen verlaten hadden, zo'n zesendertig uur geleden, gemeten in aardse tijd. Toen ik zag waar we waren beefde ik een beetje met een vreemde trilling die ik niet eerder ervaren had, en wendde me snel tot mijn broer Frank die naast me stond. Hij sloeg zijn arm om me heen en zei met een geruststellende glimlach: "Wees moedig en sterk, om hunnentwille en probeer hen duidelijk te maken wat er met je gebeurd is."

Ik deed geen moeite om hem antwoord te geven maar ik vermande me en ging met hem mee naar binnen. Alles was stil; niemand scheen zich te bewegen. Mijn broer opende zachtjes een deur direct rechts van de voordeur en gebaarde dat ik naar binnen moest stappen en hij deed hem achter me dicht terwijl hijzelf buiten bleef staan.

Er stond iets middenin de kamer en ik zag al gauw dat het een doodskist was. Het was een opluchting voor me dat die niet zwart was maar zachtgrijs. Er zat iemand naast geknielend en terwijl ik er langzaam op af liep zag ik dat het mijn dierbare zoon was.

Hij knielde op de ene knie terwijl hij zijn elleboog liet rusten op de andere, met zijn hand voor zijn gezicht. Hij had een arm om de kist geslagen alsof hij voor de laatste keer zijn "moedertje" omhelsde. Ik zag dat de gedaante in de kist er rustig bij lag als in een vredige slaap en gekleed was in zilvergrijs, met een zachtwitte bies rond de hals en borst. Ik was dankbaar dat ze zich zo goed aan mijn wensen gehouden hadden.

Ik sloeg mijn armen om de hals van mijn lieve zoon en trok zijn hoofd zachtjes tegen mijn borst aan, terwijl ik mijn wang op zijn gebogen hoofd liet rusten. Toen fluisterde ik: "Mijn schat, ik sta hier naast je; ik ben springlevend. Wil je niet naar mij kijken, in plaats van die levenloze gedaante in de kist? Het is slechts het versleten omhulsel. Ik ben je levende moeder."

Hij hief het hoofd op alsof hij luisterde; toen, terwijl hij zijn hand teder tegen het witte gezicht in de kist legde, fluisterde hij: "Arm lief moedertje!" en sloeg zijn handen weer voor zijn gezicht terwijl zijn hele lichaam schokte van het snikken. Terwijl ik poogde hem te troosten ging de deur open en daar kwam zijn beeldschone vrouw binnen.

Ik ging haar tegemoet terwijl ze langzaam naar ons toekwam. We ontmoetten elkaar halverwege de kamer en ik fluisterde, terwijl ik allebei haar handen teder in de mijne nam: "Troost hem lieve meid, zoals alleen jij dat kunt. Hij heeft behoefte aan menselijke liefde."

Ze stond een moment onzeker stil terwijl ze me recht in de ogen keek; ging toen verder, knielde naast hem neer en legde haar hoofd op zijn schouder. Ik zag hoe hij zijn arm om haar heen legde en haar dicht tegen zich aandrukte en toen ging ik de kamer uit, getroost dat ze samen waren.

Buiten de kamer gekomen hield ik even stil waarna ik langzaam de trap afliep. Ik ging de ooit zo vertrouwde kamer binnen waarvan de deur op een kier stond. Alles stond er nog precies zoals ik het achtergelaten had, behalve dat er geen levenloze gedaante op het witte bed lag.

Zoals ik verwacht had vond ik mijn dierbare man in deze kamer. Hij zat bij de erker met zijn arm op de tafel geleund en zijn ogen

bedroefd op de vloer gericht. Virginia, onze beste vriendin, zat naast hem en leek hem te willen troosten. Toen ik de kamer binnenkwam stond onze broer Frank op uit een stoel die bij hem in de buurt stond en liep naar buiten, met een begrijpende blik naar mij. Ik ging regelrecht naar mijn geliefde man, sloeg mijn armen om hem heen en fluisterde: “Liefste! Liefste! Hier ben ik!”

Hij bewoog onrustig zonder van houding te veranderen. Virginia zei, alsof ze een gesprek voortzette: “Ik weet zeker dat ze zou zeggen dat je alles gedaan hebt wat je mogelijkwerwijs voor haar had kunnen doen.” “Ze heeft gelijk,” fluisterde ik.

“Maar toch was ze op het allerlaatst alleen,” kreunde hij verdrietig. “Jawel, lieverd, maar wie had kunnen weten dat dit haar allerlaatste momenten waren? Ze had opeens zo verschrikkelijk veel pijn. Wat kan ik nu zeggen om je te troosten? O Will, kom toch met ons mee naar huis! Dat zou ze zeker willen.”

Hij schudde bedroefd zijn hoofd en zei: “Werken is mijn enige redding. Ik moet over een paar dagen weer terug.”

Ze zei verder niets meer en hij leunde vermoeid achterover in zijn gemakkelijke stoel. Ik kroop dichterbij hem en opeens had hij zijn armen om me heen. Ik fluisterde: “Zie je nou niet, schat, dat ik echt bij je ben?” Hij zat heel rustig en het was doodstil in de kamer. Het enige geluid kwam van mijn klokje dat nog op het dressoirje stond. Ik kon uit zijn rustige ademhaling opmaken dat hij even wat verlichting vond van zijn bedroefdheid. Ik glipte zachtjes uit zijn armen en ging naar mijn vriendin, knielde naast haar neer en legde mijn armen om haar heen. “Virginia, Virginia! Je weet toch dat ik niet dood ben! Waarom treur je nu zo?”

Ze keek naar het uitgeputte gezicht van de man die voor haar zat, liet haar gezicht toen op haar hand zakken en fluisterde, alsof ze me gehoord had en wilde antwoorden: “O, Becca, lieverd, hoe kon je hem nou verlaten?”

“Ik ben hier, lieve meid! Kijk nou eens even!”

Ze merkte me niet op maar was verzonken in droevige gedachten. Een paar minuten later kwam er een vreemde de kamer in die op gedempte toon iets zei over “tijd voor de trein” en mijn man zijn hoed bracht. Die stond toen op en bood Virginia zijn arm, waarna ook mijn zoon en diens vrouw aan de deur verschenen en ze allemaal de trap

afliepen. Op dat moment hield mijn man stil en keek nog een keer bedroefd de kamer rond, met zijn gezicht vertrokken van hartzeer. Onze dierbare dochter stapte snel op hem af en trok zijn gezicht naar het hare toe, met beide armen om zijn nek.

“God zegen haar voor alles!” bad ik zachtjes.

Zo stonden zij daar een ogenblik. Toen verdrong hij zijn emotie en liepen ze allemaal gezamenlijk de trap af, de kamer in waar ik eerst naar binnen was gegaan. Ik bleef heel dicht bij mijn dierbare man en week geen moment van zijn zijde tijdens alle plechtige en indrukwekkende rituelen; gedurende de droevige reis naar ons oude huis, de begrafenisplechtigheid, de bijeenkomst met vrienden na de begrafenis en zijn uiteindelijke terugkeer naar zijn vermoeiende werkroutine. Ik was zo dankbaar dat ik een voorproefje had mogen nemen van de vreugde van het gezegende leven! Hoe had ik anders zo kalm kunnen blijven bij deze zware momenten en de droefheid van zovelen die me na aan het hart stonden, aan kunnen zien? Ik herken de wijsheid en de genade van de Vader die het op die manier georganiseerd heeft.

Ik kwam er al gauw achter dat mijn man gelijk had; het werk was zijn grote toevlucht. Overdag hield de routine zijn hoofd en handen bezig, waardoor er niet veel kans was voor zijn hart om overmand te worden door verdriet. De nachten waren heel moeilijk. Begrijpende vrienden bleven bij hem tot het bedtijd was, maar daarna was hij alleen. Hij draaide rusteloos rond in bed en stond dan weer op om naar de kamer naast de zijne te gaan, die van mij was geweest en keek dan met tranen in zijn ogen naar het lege bed.

Het kostte mij al mijn kracht om hem op enigerlei wijze te troosten en te kalmeren. Na een tijdje organiseerden mijn broer Frank en ik het zo dat we om de beurt een nacht bij hem bleven, zodat hij nooit alleen hoefde te zijn en vooral tijdens zijn reizen waren we dicht bij hem. We ondervonden tot onze grote vreugde dat onze invloed op hem met het uur groter werd. Op die manier konden we hem leiden en helpen. Op een nacht, vele maanden nadat hij alleen achter was gebleven, toen ik stillietjes naast hem zat terwijl hij sliep, werd ik me ervan bewust dat hem een groot kwaad dreigde. Hij lag heel vredig te slapen en aan de glimlach op zijn dierbare gezicht kon ik zien dat hij blijde dromen had. Ik passeerde de hal van het hotel waar hij overnachtte en zag

dat die vol verstikkende rook stond. Ik haastte me naar hem terug en riep hem en probeerde hem wakker te schudden, maar hij bleef rustig doorslapen. Toen gilde ik met alle kracht die in mij was: “Will!!!!” dicht bij zijn oor. Ogenblikkelijk schrok hij wakker en zei: “Ja, lieverd, ik kom eraan!” zoals hij altijd gedaan had wanneer ik hem ‘s nachts riep. Toen zakte hij met een zucht weer terug op zijn kussen en mompelde: “Wat een levendige droom! Ik heb haar nooit zo horen roepen.”

“Will!!” riep ik weer, terwijl ik uit alle macht aan zijn hand trok, “sta direct op! Je bent in levensgevaar!!!” Op hetzelfde moment sprong hij uit bed en trok gehaast zijn kleren aan. “Ik weet niet waarom ik dit doe,” mompelde hij in zichzelf, “ik heb het gevoel dat ik het moet doen! Dat was echt haar stem.”

“Schiet op!!!” drong ik aan. Hij deed de deur open en stond oog in oog met niet alleen de rook, maar ook met de hoog opblaaiende vlammen. “Niet langs de trap; kom!” Ik leidde hem voorbij de trap door de smalle doorgang naar een tweede hal verderop en langs een tweede trap waar veel rook hing, maar nog geen vlammen waren. Nog een trap en toen waren we in de open lucht waar hij zwak en uitgeput de stoep op wankelde, en snel in veiligheid werd gebracht door een aantal vrienden.

“Ik kan je echt niet vertellen waar ik van wakker werd,” zei hij later tegen een vriendin. “Ik droomde dat ik mijn vrouw hoorde roepen en voor ik het wist was ik me aan het aankleden.”

“Je hebt haar gehoord; ik weet het zeker,” zei ze.

“Wat is er mooier dan je geliefden, die nog niet klaar zijn met hun aardse werk, op die manier te helpen. Ja, je hoorde haar roepen, zodat je op tijd kon ontsnappen. God zij dank voor dit soort hulp.”

“Ja, het moet wel zo zijn,” antwoordde hij met een blij gezicht.

“Dank U Heer!” Na dit incident was hij meer ingesteld op onze invloed en op die manier kon hij zich al verheugen op de hereniging die ons wacht in het gezegende leven. Ik ging vaak naar het huis van onze dierbare kinderen maar die hadden zoveel fijne dingen die hen bezig hielden dat ze mij niet zo hard nodig hadden.

Hoofdstuk 6

Veel vrienden die mijn reisgenoten waren
Op 's levens woelige baren
Bereikten de Hemelpoort lang voor mijn tijd
En lieten mij achter in de aardse strijd
Die ik met de donkere sluwe vijand heb te voeren
terwijl zij zich nauwelijks lijken te verroeren.
Maar ze wachten op me bij de Heer,
De geliefden van weleer

-Mrs. H.M. Reasoner

Na mijn tocht naar de aarde kwam ik weer terug in het dierbare hemelse huis. Ik liep, vergezeld van mijn broer Frank, naar de ingang en daar zagen we een lange jongeman naast de openstaande poort staan, die verlangend onze kant op keek. Toen we dichterbij kwamen zei hij op haast zielige toon:

“Komt mijn moeder ook?”

Ik moest eens even goed kijken, maar toen wist ik wie hij was en ik riep vol blijdschap, met mijn handen naar hem uitgestrekt: “Mijn beste Carroll!”

Hij verwelkomde me met een glimlach terwijl hij eveneens zijn handen naar mij uitstreekte maar zei verlangend: “Ik had zo gehoopt dat mijn moeder met je mee zou komen tante, bij je terugkomst. Heb je haar gezien?”

“Een keer maar, heel eventjes. Ze is heel gelukkig en nog goed gezond ondanks haar leeftijd. Het zal niet lang meer duren voordat ze komt en

dan weet je dat het voor eeuwig zal zijn.”

“Ja, ik weet het,” antwoordde hij met een stralend gezicht. “Ik zal geduld hebben. Maar,” voegde hij er op vertrouwelijke toon aan toe, “Ik zou haar zo graag het prachtige huis willen laten zien dat ik helemaal zelf voor haar aan het bouwen ben. Wil je eens komen kijken?”

“Natuurlijk,” zei ik, “heel graag.”

“Nu?”

“Ja, als dat mag,” en daarbij keek ik in de richting van mijn broer om te zien of het goed was. Hij knikte vriendelijk terwijl hij zei: “Dat is goed, Carroll. Maak zoveel mogelijk gebruik van haar hulp. Ik zal jullie hier achterlaten. Breng je haar daarna dan bij me terug?”

“Ja, dat zal ik doen,” zei mijn neefje en vrolijk gingen we samen verder.

“Waar staat dat mooie huis, Carroll?”

“Niet ver van dat van Mrs. Wickham,” zei hij.

Al gauw hadden we het bereikt. Ik was er diep van onder de indruk. Het leek veel op dat van mijn broer Nell en was ook gebouwd van gepolijst hout.

Het was nog maar gedeeltelijk klaar maar het was op artistieke wijze gedaan. Ofschoon het nog niet af was, was ik onder de indruk van het feit dat alles wat er gedaan was zo netjes afgewerkt was. Er lag nergens puin, geen houtkrullen, geen zaagsel, geen stof. Het scheen me toe dat het hout op een andere plaats al volledig was geprepareerd. Waar dat gedaan was wist ik natuurlijk niet.

De onderdelen waren precies op maat gemaakt, zoals de delen van een grote puzzel. Er was veel vaardigheid en artistieke smaak voor nodig om ieder deel precies op de juiste plaats te monteren. Dit neefje van mij, dat ook tijdens zijn leven op aarde al een technisch wonder was geweest, leek in het geheel geen moeite te hebben dit tot stand te brengen en het huis groeide langzaam uit tot een kunstwerk van schoonheid en symmetrie.

Nadat hij me het hele huis had laten zien schoof hij tenslotte het voorhang voor een van de ingangen opzij zodat er twee kamers zichtbaar werden die niet alleen al helemaal voltooid waren, maar ook al prachtig gemeubileerd.

“Ik heb die kamers helemaal afgemaakt en ze gemeubileerd zodat, mocht het gebeuren dat moeder komt voordat het huis afgebouwd is, ze in ieder geval in deze kamers kan wonen.

Weet je, er is hier geen lawaai van timmerlieden, geen gehamer of andere hinderlijke geluiden.”

Ik dacht meteen aan de Tempel in Jeruzalem waar tijdens de bouw “Geen hamer, geen bijl, geen ijzeren gereedschap te horen was in het huis.”

“Het is erg mooi, lieve jongen,” zei ik enthousiast. Het zal haar heel blij maken dat je dit voor haar gedaan hebt. Maar wat is dit? Een open haard?” zei ik, terwijl ik stilstond bij een prachtige schouw waarin hout klaar lag om aangestoken te worden. “Is het ooit zo koud dat je een vuur moet aanmaken?” “Het is nooit koud,” antwoordde hij, “maar het vuur hier geeft nooit onnodige warmte af. We kunnen genieten van de schoonheid en de gloed zonder de ongemakken. Je weet nog wel hoe fijn moeder het vindt om bij de open haard te zitten, dus heb ik die voor haar gemaakt.”

“Prachtig! Maar heb jij ook niet die glas-in-loodramen gemaakt?”

“Nee, ik heb een vriend die geleerd heeft hoe je dat moet doen en we helpen elkaar met onze vaardigheden. Hij helpt mij met de ramen en ik help hem met zijn fijne houtsnijwerk. Ik ga een ‘bloemenkamer’ voor mijn moeder maken die veel op de jouwe lijkt, maar dan van lelies en viooltjes die altijd hun parfum houden.”

“Wat mooi! Ik wil je nog bedanken lieve Carroll, voor jouw aandeel in de ‘bloemenkamer’. Het is het fijnste werk dat ik ooit gezien heb; en zoveel te meer wanneer ik bedenk wiens handen het gemaakt hebben!”

“We beschouwen het allemaal als een werk van liefde,” zei hij bescheiden. “Dat maakt het des te schoner,” zei ik. “Maar ga nu eens bij me zitten hier en vertel me over jezelf. Doe je dit prachtige werk de hele dag?”

“O nee, dat niet! Je kunt het vergelijken met twee of drie uur per dag op aarde. Ik breng veel tijd door met grootvader. Ik weet niet wat ik gedaan zou hebben toen ik hier net aankwam als hij hier niet was geweest. Ik wist nog zo weinig over dit leven en ik kwam hier zo onverwachts.”

“Ja, lieve jongen, ik weet het,” zei ik begrijpend.

“Grootvader begroette me aan de ingang en nam me direct mee naar zijn huis, waar hij en grootmoeder er alles aan deden om me te leren en te helpen. Maar ik was en ben nog lang niet wat ik zou moeten zijn. Ik zou een jaar van dit gezegende leven geven, ik zou zelfs voor een

jaar terug naar mijn oude leven gaan, als ik naar mijn oude vrienden kon gaan, of beter nog, naar elke zondagsschool ter wereld, om de jongens en meisjes te smeken de lessen die ze daar leren in zich op te nemen en toe te passen. Ik ging immers iedere week naar de zondagsschool, om mee te zingen en de les voor te lezen en te luisteren naar alles wat er gezegd werd en ik genoot van elke seconde die ik daar doorbracht. Soms voelde ik wel een groot verlangen naar een beter leven, maar er scheen niemand in het bijzonder aanwezig te zijn om me daarin te leiden of te helpen. Wat ik op zondag hoorde werd de rest van de week nooit meer ter sprake gebracht, noch overdacht tot de volgende zondag weer voor de deur stond, zodat de indruk die het bij ons achterliet erg vaag was.

Waarom praten de jongens en meisjes samen niet wat meer over de dingen die ze op de zondagsschool horen? We zaten altijd te popelen om over allerlei voorstellingen te praten als die waren afgelopen, maar zelden of nooit over de zondagsschool, als we bij elkaar kwamen.

Waarom zijn onderwijzers niet meer geïnteresseerd in het dagelijks leven van hun leerlingen? Waarom is er zo weinig nuttige praat over het gewone leven van alledag? O, ik wou dat ik terug kon gaan om hier met hen over te praten!" Zijn gezicht straalde van enthousiasme terwijl hij dit allemaal zei en ikzelf wenste ook dat hij zou kunnen doen waar hij naar verlangde. Maar helaas! "Zelfs als er een uit de dood terugkwam zouden ze het nog niet geloven," dacht ik.

"Het is nu tijd om naar mijn grootvader te gaan," zei hij terwijl hij opstond. "Maar we zullen samen tot aan je huis lopen en ik mag zo vaak naar je toekomen als ik wil, niet?"

"Heel graag," antwoordde ik, terwijl we op pad gingen. We praatten onder het lopen nog honderduit en toen we voor de deur afscheid namen zei ik: "Ik ga gauw leren hoe ik mooie gordijnen kan weven, dan kan ik je helpen als je ze nodig hebt."

"Dat zal mijn werk nog fijner maken," gaf hij ten antwoord, terwijl hij zich voortrepte in de richting van mijn vaders huis.

Hoofdstuk 7

Ze is niet dood, het kind waar je zoveel van houdt
Ze is op Gods school nu, omringd door hemels goud
Nu wordt onze hulp niet meer gevraagd
Het is Christus die haar daar nu draagt
Dag na dag vragen wij ons af wat zij daar doet
Hoe zij daar loopt in Gods Koninklijke stoet

-Longfellow

Hoor! 't Is de stem van engelen,
Die overkomt in een treurig lied
Over de glorievelden,
Over de jaspis zee!

-W.H. Doane

Naarmate de tijd verstreek en ik meer gewend raakte aan het hemelse leven om me heen zag ik de schoonheid voor mijn ogen ontvouwen als een zeldzame bloem die langzaam open gaat. Telkens stond ik weer voor heerlijke verrassingen. Nu weer kwam er een dierbare vriendin die ik in het aardse leven al jaren niet meer gezien had, me onverwachts vrolijk begroeten, dan kwam er weer iemand naar me toe die ik op aarde misschien bewonderd had maar die ik op een afstand gehouden had, wellicht uit angst voor teveel ongewenste belangstelling, die me zijn hart toonde, zo vol overweldigende liefde en liefdevolle gedachten, dat ik een steek van spijt voelde over alles wat ik gemist had.

Toen werd me duidelijk een waarheid geopenbaard die ik in mijn leven maar ten dele begrepen had, ofschoon ik er wel naar gezocht had, en werd ik overweldigd door haar luister die me liet zien hoe sterk het aardse leven met het goddelijke verbonden is.

Maar wat ik het allerfijnst vond was een sporadische ontmoeting met iemand van wie ik nooit had durven hopen dat ik die "daarginds" zou ontmoeten die, mijn hand gretig en met betraande ogen vastgrijpend, mij hartelijk bedankte voor iets wat ik gezegd had dat hem geholpen had, een ernstige waarschuwing, of zelfs een strenge vermaning die hem, zonder dat ik het in de gaten had van het pad der zonde afgewend had, in de richting van het eeuwige leven. O, wat een vreugde voelde ik dan, als ik zoiets hoorde! O, wat een spijt had ik dan ook, dat mijn aardse leven niet veel meer gevuld was geweest met zulk werk voor de eeuwigheid!

Mijn eerste impuls als ik wakker werd uit een heerlijke vredige slaap was me te haasten naar de 'rivier van het leven' en in haar verrukkelijke water te springen dat zo verfrissend was, zoveel energie gaf, zoveel inspiratie bracht.

Met een hart overlopend van dankbaarheid en met vreugdevolle lofzegging op mijn lippen haastte ik me daar iedere ochtend naartoe. Soms vergezeld van mijn broer, soms alleen en ik kwam altijd terug vol nieuw leven en hoop en motivatie, en luisterde dan naar de intrigerende openbaringen en lessen van mijn broer.

Op een ochtend, niet lang na mijn terugkeer van mijn eerste bezoek op aarde, toen ik onderweg was naar de rivier, begon mijn stem mee te zingen met het prachtige loflied dat overal vandaan kwam. Ik zag een beeldschoon jong meisje op me af komen met snelle pas en uitgestrekte armen .

"Mijn lieve tante Becca!" riep ze, terwijl ze dichterbij kwam. "Herken je me niet meer?"

"Mijn kleine Mae!" schreeuwde ik, terwijl ik het fijne poppetje in mijn armen nam. "Waar kom jij opeens vandaan, lief kind? Laat me je nog eens nader bekijken!" en ik hield haar een ogenblik van me af, om haar daarna weer teder tegen me aan te drukken.

"Je bent heel mooi geworden mijn kind. Dat kan ik je hier wel zonder probleem vertellen denk ik. Je was altijd al mooi, maar je straalt nu helemaal. Komt dat door dit goddelijke leven?"

"Ja," zei ze bescheiden en lief; "maar het komt vooral doordat ik zo dicht bij onze Heiland ben.""Ach ja, dat is het natuurlijk; het feit dat je zo dicht bij Hem bent! Daar wordt ieder schepsel mooi en stralend van," zei ik.

"Hij is zo lief voor me, zo gul, zo teder! Hij schijnt te vergeten hoe weinig ik gedaan heb om Zijn zorgen te verdienen."

"Hij weet dat je van Hem houdt lieve schat; dat is genoeg voor Hem."

"Dat ik van Hem hou! O, als ik daarvoor iets verdiend heb dan zullen al mijn wensen in vervulling gaan,

want ik hou duizendmaal meer van Hem dan de aarde of de hemel me kunnen bieden. Ik zou mijn leven voor Hem geven!"

Haar lieve gezichtje begon steeds meer te stralen en werd onder het praten met de seconde mooier en ik begon een klein beetje te begrijpen van de geweldige kracht van Christus die de geredde mensen in de hemel krijgen. Dit dierbare kind, zo liefelijk met alle aardse bevalligheid, zo vol van de genietingen van haar hele korte leven; puur en goed, volgens onze opvattingen van goedheid daar beneden, maar schijnbaar te druk bezig met alle ijdele dingetjes van het leven om lang na te denken over de dingen die ze in haar hart toch respecteerde en eerde, vond het voorrecht van het liefhebben van Christus en dicht bij Hem zijn nu belangrijker dan wat dan ook, in dit gezegende leven!

Hoofdstuk 8

Iemand die liefde geeft wordt er zoveel mooier door en krijgt een schonere uitstraling op zijn gezicht. Grote aardse liefde is verheffend voor het karakter en schijnt op het gezicht. Maar goddelijke liefde vervult het hart van de mens en brengt een glans aan het hele wezen. “Ga met me mee naar de rivier, Mae,” zei ik nadat we een tijdje gepraat hadden. “Laten we een verfrissende duik nemen.” “Heel graag,” zei ze, “maar ben je al eens naar het meer of de zee geweest?” “Het meer of de zee?” echode ik. “Nee, daar ben ik nooit geweest. Is er hier zoiets als een meer en een zee?” “Jazeker wel,” zei Mae, met een zweem van menselijke trots omdat ze meer over de hemelse omgeving wist dan ik. “Zullen we vandaag naar het meer gaan? Dan bewaren we de zee voor een andere dag. Wat denk je?” “Laten we naar het meer gaan vandaag,” zei ik. Toen liepen we een heel andere kant op dan het pad dat naar de rivier leidde, terwijl we aan een stuk door praatten. Er was zoveel wat we wilden weten van elkaar, we hadden zoveel herinneringen op te halen en zoveel om vol blijdschap naar uit te kijken! Op een gegeven moment keek ze me aan en vroeg opeens: “Wanneer komt mijn oom Will?” Ik legde mijn hand teder over de hare en antwoordde kalm, terwijl er een snik opkwam in mijn keel: “Dat ligt geheel in Gods handen; daar mogen wij ons niet in verdiepen.” “Ja, dat weet ik. Zijn wil is altijd de juiste, maar ik verlang er zo naar mijn dierbare oom weer te zien en verlangen is niet hetzelfde als mopperen.” Ze was uitgegroeid tot een volwassen vrouw sinds we afscheid van elkaar hadden moeten nemen, en nu was ze zo wijs, dit jonge kind.

Het was een vreugde om met haar te praten. Ik vertelde haar over mijn droevige bezoek aan de aarde en het verdriet van de geliefden die ik daar had achtergelaten.

“Ja, ja, ik weet ervan!” fluisterde ze, terwijl ze haar zachte armen om me heen sloeg. “Maar het wachten zal niet lang zijn. Ze zullen spoedig komen. Hier lijkt het wachten nooit zo lang. Er is altijd zoveel wat ons bezig houdt, zoveel plezierige taken, zoveel vreugde; o, het zal niet zo lang duren!”

Op die manier vrolijkte ze me op en troostte ze me terwijl we door het afwisselende en volmaakte landschap liepen. Op een gegeven moment hief ze haar arm op en wees ze met haar rozige vinger in de verte en riep uit: “Kijk eens aan! Is het niet goddelijk mooi hier?”

Ik kwam even op adem en stopte abrupt en hield mijn hand boven mijn ogen om ze af te schermen voor de glorie van deze plek. Geen wonder dat mijn broer me hier niet eerder naar toe had gebracht; ik was zelfs nu geestelijk nog nauwelijks sterk genoeg om ernaar te kijken. Toen ik mijn hoofd weer langzaam ophief, stond Mae daar als in een trance.

Het gouden morgenlicht rustte op haar gezicht en, vermengd met de uitstraling die ze van nature al had, was het alsof ze een gedaanteverandering had ondergaan. Ook zij, die al veel langer een inwoner was van deze plaats, was nog steeds niet gewend aan deze pracht.

Ik draaide me om en keek, als iemand die nog maar half wakker was. Voor ons strekte zich een meer uit dat zo glad was als glas, maar overspoeld met een gouden, hemelse gloed, zodat het er uitzag als een zee van gesmolten goud. De bloesembomen groeiden tot aan de waterkant en heel in de verte, aan de overkant van het schitterende water staken koepels en torenspitsen uit van iets wat leek op een machtige stad.

Veel mensen rustten uit op de weelderig met bloemen beklede oevers en aan de oppervlakte van het water lagen boten van allerlei prachtige soorten waarin blijde zielen zich vermaakten, en die leken te worden aangedreven door een onzichtbare kracht. Zowel kleine kinderen als volwassenen dreven of zwommen ontspannen in het water en terwijl we toekeken zweefde er een groep zingende cherubijntjes hoog boven onze hoofden voorbij, en het geluid van hun babystemmetjes die blijde lofliederen zongen werd onze kant op gedragen.

“Kom,” zei Mae, terwijl ze mijn hand greep, “laten we met hen meedoen,” en we haastten ons voort.

“Glorie en ere!” zongen de kinderstemmen. “Heerschappij en alle macht!”

We zongen even mee en toen zweefde het cherubijnenkoor weer verder en in de verte konden we nog vaag de zoete melodie van hun kinderstemmen horen.

We waren nu aan de rand van het meer gekomen en mijn wangen waren nat van tranen. Ik kon haast niets meer onderscheiden vanwege de diepe emoties die mij overweldigden.

Ik voelde me zo zwak als een klein kind maar een onuitsprekelijke vreugde overmande en vervulde me! Droomde ik nou of was dit weer een andere fase van het eeuwige leven?

Mae sloeg haar arm om me heen en fluisterde: “Kom, mijn lief. Na deze heerlijke ervaring moet je even uitrusten.”

Ik deed passief wat ze me zei; ik kon niet anders. Ze leidde me het water in, en we waadden tot ver in de kristallen diepten. Toen het me toescheen dat we honderden meters onder de oppervlakte waren gekomen strekte ze zich in horizontale positie uit en zei me dat ik dat ook moest doen. Dat deed ik en we begonnen direct langzaam op te stijgen. Op een gegeven moment zag ik dat we niet langer aan het stijgen waren maar dat we langzaam voortdreven middenin de stroom, nog een aantal meters onder het wateroppervlak.

Toen verscheen er iets heel wonderlijks. Waar ik maar keek werd ik omgeven door prachtige fel gekleurde lichtstralen. Ik scheen te rusten in het hart van een prisma en geen sterveling had ooit zulke tere prachtige kleuren gezien. In plaats van de zeven kleuren die we op aarde kennen, vermengden de kleuren zich met zulke zeldzame gradaties van tinten waardoor de stralen bijna oneindig leken, of misschien waren ze dat ook echt; ik kon het niet precies zien. De kleuren verdiepten zich en verbleekten dan weer zoals het noorderlicht en ik bleef stil liggen om dit machtige panorama te aanschouwen.

Toen hoorde ik in de verte muziek. Ofschoon Mae en ik elkaar niet meer vasthielden dreven we niet van elkaar weg, zoals je normaal gesproken zou verwachten, maar we lagen binnen gehoorsafstand van elkaar (hoewel we geen van beiden veel zeiden want de stilte scheen

te heilig om zomaar te verbreken)

We lagen op, of liever gezegd, in het water, als op een zachte bank. We hoefden geen enkele moeite te doen om te blijven drijven; het zachte kabbelen van de golven gaf ons zoete rust.

Toen de muziek in de verte mijn aandacht trok, keek ik opzij naar Mae. Ze lachte terug maar zei geen woord. Nu ving ik de woorden op: "Glorie en ere, heerschappij en macht," en ik wist dat dit nog steeds het cherubijnenkoor was, hoewel die nu heel ver van ons af waren.

Toen kwamen mij de zachte tonen van een bel; een zilveren bel, ter ore en terwijl de laatste noten wegstierven fluisterde ik:

"Vertel me er eens iets over, Mae."

"Ja lieverd, dat zal ik doen. Het water van het meer vangt het licht op, op een heel bijzondere manier, zoals je gezien hebt. Iemand die er meer van weet dan ik zou je erover moeten vertellen. Ze brengen ook muzikale klanken over, die wijd en ver te horen zijn. Het lied kwam kennelijk van de verst gelegen oever van het meer."

"En de bel?"

"Dat is de bel die de mensen in de stad aan de overkant van het meer naar bepaalde taken roept."

"Dat is de mooiste oproep die ik ooit gehoord heb," zei ik.

"Ja, de noten zijn prachtig. Luister nu eens naar het klokkenspel!"

Daar lagen we te luisteren en terwijl we luisterden werd ik bevangen door een zoete roes en ik viel in slaap zoals een kind aan de moederborst. Toen ik weer wakker werd bespeurde ik een bijzonder gevoel van hernieuwde kracht.

Het was een heel ander gevoel dan het gevoel dat je krijgt als je in de rivier baadt, maar ik kon het niet verklaren.

Mae zei: "Het een neemt het laatste van het aardse leven weg en bereidt ons voor op het leven dat we op het punt staan te leiden, het andere vult ons met een dosis Hemels Leven."

En ik geloof dat het kind gelijk had.

Toen we het water uitkwamen waren de oevers van het meer bijna verlaten; iedereen was bij het horen van de bel op weg gegaan naar de blijde plichten van dat uur. Er waren nog wel groepjes kinderen aan het spelen vol vreugdevolle vrijheid. Sommige klommen in de bomen die

over het water hingen, met de lenigheid van eekhoorns, en lieten zich dan in het meer vallen met een blijde kreet, waarna ze rondreven op het water als enorme prachtige waterlelies of lotusbloemen.

“Geen vrees voor gevaar van ongelukken, geen angst voor het kwaad. Er is alleen maar veiligheid en vreugde en vrede! Dit is inderdaad het gezegende leven,” zei ik terwijl we stonden te kijken naar de capriolen van de blijde kinderen.

“Ik moet er vaak aan denken dat we dachten dat de hemel een plaats was waar we kronen dragen en altijd met een harp in onze handen staan!

Onze kronen van goud zijn de aureolen waar Zijn gezegende aanwezigheid ons mee omgeeft en we hebben geen harpen nodig om onze lofliederen mee te begeleiden. We zien de kronen wel en we horen de harpen van de engelen, wanneer God het wil, maar de beste manier van aanbidding is het doen van Zijn gezegende wil,” zei Mae toen we op weg gingen.

“Je bent wijs in je kennis van de hemel mijn kind,” antwoordde ik; “wat ben ik blij dat ik kan leren van iemand die mij zo na aan het hart staat! Vertel me alles over je leven hier.”

Dus vertelde ze me onder het wandelen de geschiedenis van haar verblijf in de hemel; haar taken, haar vreugdevolle momenten, haar vrienden, haar huis, met alle vrijheid van weleer. Ik kwam er achter dat haar huis ver van het onze stond, ver van de torenspitsen van de grote stad aan de overkant van het meer, maar ze voegde eraan toe: “Wat betekent afstand in de hemel? We komen en gaan wanneer we willen. We voelen geen vermoeidheid, hebben geen haast, en hebben niet te maken met opstoppingen; het is hier zo gezegend!”

Niet ver van ons huis zagen we een groepje kinderen in het gras spelen en in hun midden zagen we een prachtige grote hond waar ze met de grootste vrijheid mee speelden en rondduikelden.

Toen we dichterbij kwamen rende de hond bij hen weg en kwam met grote sprongen op ons af. Toen ging hij kwispelend aan mijn voeten liggen alsof hij me met grote blijdschap verwelkomde.

“Ken je hem niet meer, tante?” vroeg Mae vrolijk.

“Het is die goeie ouwe Bas!” riep ik, en ik bukte me en sloeg mijn armen om zijn grote nek en legde mijn hoofd op zijn zijdezachte vacht.

“Lieve ouwe jongen! Wat ben ik blij om jou weer te zien!”

Hij beantwoordde mijn bliken van genegenheid met een verzaligde blik en Mae lachte hardop om onze wederzijdse vreugde.

“Ik heb me vaak afgevraagd of ik hem niet ooit hier zou vinden. Hij verdient absoluut een gelukkig leven voor zijn trouw en devotie in het aardse leven. Zijn intelligentie en trouw staken mijlenver uit boven die van talloze menselijke wezens die we als onsterfelijk beschouwen.”

“Had hij zijn leven niet opgeofferd voor de kleine Willie?” “Ja, hij probeerde de spoorweg over te steken vlak voor een trein die er juist aan kwam, omdat hij zag dat die tussen hem en zijn kleine baasje door zou komen en hij was bezorgd voor zijn welzijn. Het kostte hem het leven. Hij ging altijd tussen ons en naderend onheil staan, maar Willie was in het bijzonder zijn oogappel. Hij was een moedige kameraad; hij verdient het om onsterfelijk te zijn. Lieve, lieve Bas, nu zul je nooit meer bij me weggaan!” zei ik, terwijl ik hem liefdevol over zijn neus streek.

Daarop sprong hij op, blafte van blijdschap en dartelde voor ons uit de rest van de weg naar huis, alwaar hij op de drempel ging liggen, met een blik naar boven en een kwispel van zijn dikke staart alsof hij zeggen wou: “Kijk eens, ik hou je aan je woord!”

“Hij begrijpt alles wat we zeggen,” zei Mae.

“Natuurlijk verstaat hij alles wat we zeggen; het enige wat hij niet kan is praten. Ik hoopte stiekem al dat ik hem hier zou vinden.”

“Hij zou lang niet zo interessant zijn als hij kon praten,” zei Mae.

“Misschien ook niet. Wat is zijn vacht zacht en mooi!”

“Hij baadt elke dag in de rivier en dat is hem ook aan te zien.

Ik geloof dat dit een van de mooiste tekenen van de liefde van de Vader voor ons is, dat we in dit leven zo vaak de dingen terugzien die ons daar beneden blij maakten.”

Hoofdstuk 9

Ik herinner me dat ik eens een heel mooi lief klein meisje de hemel binnen zag komen. Ze was de eerste uit een groot, hecht gezin die naar de hemel ging. Ik hoorde later dat haar moeder bedroefd had uitgeroepen: "O, was er nog maar iemand anders van ons gezin om haar te verwelkomen, om voor haar te zorgen!" Ze kwam, liefdevol gekoesterd in de armen van de Meester en even later, terwijl hij bij haar zat en haar nog steeds liefkoosde en met haar praatte, kwam er een beeldschoon Angora katje aanhuppelen, waar het kind erg gek op was geweest en dat een paar weken daarvoor tot haar grote verdriet ziek was geworden en was doodgegaan. Het rende over het gazon en sprong direct in haar armen, waar het tevreden bleef liggen spinnen. Wat een blijde kreet uitte dat kind toen ze haar kleine lieveling herkende en de manier waarop ze het katje omhelsde en zoende maakte zelfs de hemel nog blijer! Wie anders dan onze liefdevolle Vader zou zo'n prachtige manier kunnen bedenken om dat kleine kind te troosten? Ze was kennelijk een verlegen kind geweest, maar nu er andere kinderen bij kwamen staan met die heerlijke onbevangenheid die kinderen altijd lijken te hebben in de nabijheid van de geliefde Meester begon ze, vol vertrouwen opkijkend in de tedere ogen van de Meester, verlegen te vertellen hoe slim haar katje wel niet was. Uiteindelijk zette Jezus haar voorzichtig neer en liet hij haar tevreden verder spelen met het beestje tussen de bloemen en de kleine kameraadjes die rondom haar zaten. Onze Vader vergeet ons nooit, maar voorziet in fijne dingen die het leven veraangenamen, naar gelang onze individuele behoeften. "Wanneer zal ik de Heiland met eigen ogen aanschouwen? Wanneer zal ik hem die mijn ziel zo liefheeft in de ogen kijken?" begon ik vanuit de diepten van mijn hongerige hart uit te roepen.

Binnen de poort

Mae sloeg haar beide armen om me heen alsof ze de stille roep kon horen, keek me teder in de ogen en fluisterde:

“Jij mijn dierbare, zult Hem spoedig zien. Hij laat nooit op zich wachten wanneer de tijd rijp is dat Hij bij je komt. Het zal niet lang meer duren; ook jij zult Hem spoedig zien.”

En zo gingen we uiteen, ieder naar zijn eigen taak.

De volgende morgen zei mijn broer, nadat hij me meer dan een uur lang over het hemelse leven had geïnstrueerd:

“Zullen we nu het beloofde bezoek aan mevrouw Wickham afleggen?”

“O ja, fijn!” zei ik verlangend.

En zo gingen we op weg.

We kwamen al gauw bij haar prachtige huis. Ze stond al bij de voordeur alsof ze ons verwachtte. Nadat hij haar hartelijk begroet had zei mijn broer:

“Ik zal jullie de tijd geven voor dat ‘lange gesprek’ waar jullie al zo lang naar uitgekeken hebben en ga even wat andere dingen doen. Ik zie je straks thuis wel.” Dit laatste zei hij tegen mij.

“Prima,” antwoordde ik. “Ik weet nu de weg wel, dus ik hoef niet opgehaald te worden.”

Toen hij weg was liet mijn vriendin me met groot genoegen haar hele huis zien. Ze toonde me ook alle kamers waar al haar gezinsleden die nog moesten komen een onderkomen zouden krijgen.

Een enorme kamer, met grote, open ramen waardoor je uitkeek op geweldige, met bloesem en vruchten beladen takken van onsterfelijke bomen, was kennelijk een speciaal project van haar. Ze fluisterde me toe: “Douglas hield altijd van een grote kamer. Ik weet zeker dat hij deze mooi zal vinden.” Dat was ik met haar eens. Toen we de brede trap weer afdongen zag ik dat die uitkwam op een grote muziekkamer, met aan drie zijden brede galerijen die ondersteund werden door marmeren zuilen. Hier stonden een heleboel muziekinstrumenten; harpen, violen en ook wat bijzondere instrumenten die ik nooit eerder gezien had. De kamer stond vol met gemakkelijke stoelen, banken en er waren brede vensterbanken waar je in kon zitten en de zoete klanken kon beluisteren die van de galerijen kwamen.

“Mijn dochter,” legde mijn vriendin uit, “die sinds haar prille kindertijd al bij ons weg was, heeft hier een bijzonder goede muzikale opleiding

gekregen. Ze nodigt graag al haar jonge vrienden uit en samen geven ze ons dan een staaltje van hun kunnen. Weet je, ons oude huis in Springville heeft een aantal zeldzame stemmen voortgebracht voor de hemelse koren. Mary Allis, Will Griggs en een heleboel anderen zul je in deze kamer kunnen beluisteren.”

Daarna gingen we de beeldige ontvangsthall weer in, die uitkwam op de veranda aan de voorkant en het bordes. Hier trok mevrouw Wickham me op een stoel naast haar en zei: “Vertel me nu eens alles over dat dierbare huis van je met al haar gezegende bewoners.”

Daar zaten we dan te praten, zij stelde de vragen en ik antwoordde haar. Zo praatten we urenlang over allerlei dierbare onderwerpen. Uiteindelijk zei ze, terwijl ze gehaast opstond: “Nu laat ik je even hier achter, maar ga nog niet weg. Er is nog zoveel waar we over moeten praten, ik kom zo terug.”

Ik had al geleerd niet te twijfelen aan de wijsheid van deze oudere vrienden en deed wat ze me vroeg. Terwijl ze door de deuropening naar het binnenhuis liep zag ik een onbekende persoon bij de voordeur staan.

Hij was lang en had een verschijning die respect afdwong met een onbeschrijflijk lief en knap gezicht. Waar had ik hem eerder gezien? Ik had hem toch al eens gezien sinds ik hier was aangekomen. “O, nu weet ik het!” bedacht ik, “het is vast Johannes, de beminde discipel.” Iemand had me hem eens aangewezen op een ochtend aan de oever van de rivier.

“Vrede zij met dit huis,” was zijn begroeting terwijl hij binnenkwam. Ik werd zo bewogen en aangegrepen door zijn stem! Geen wonder dat de Meester van hem hield, met die stem en dat gezicht!

“Kom binnen. Gij zijt een welkome gast. Kom binnen, dan zal ik de vrouw des huizes roepen,” zei ik, terwijl ik hem tegemoet liep.

“Nee, roep haar niet. Ze weet dat ik hier ben; ze komt aanstonds terug,” zei hij. “Zit gij een wijle naast mij,” ging hij verder, toen hij zag dat ik nog steeds stond, nadat ik hem een plaats had gewezen. Hij stond op en leidde me naar een stoel naast de zijne en ik deed met kinderlijke gedweeheid wat me gezegd werd, terwijl ik bleef kijken naar dat prachtige gezicht dat ik voor me zag.

“Gij zijt nog maar recentelijk gekomen?” zei hij.

“Ja, ik ben hier nog maar korte tijd. Zo kort dat ik nog niet weet hoe ik

de tijd moet uitrekenen zoals jullie het hier doen,” antwoordde ik. “Dat doet er niet zo erg toe,” zei hij met een vriendelijke glimlach. “Velen houden nog altijd vast aan het oude rekenen en de aardse taal. Het is een schakel tussen de twee levens; we zouden het niet anders willen. Wat vind je van de verandering? Hoe vind je het leven hier?” “Ach,” zei ik, “als ze het toch eens konden weten! Tot op heden had ik nooit volledig de betekenis begrepen van die prachtige bijbelpassage: ‘Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en in geen mensenhart is opgekomen, dat is wat God bereid heeft voor hen die Hem liefhebben.’” “Geloof je dat alle Christenen echt van Hem houden?” vroeg hij. “Denk je dat zij van de Vader houden om het geschenk van de Zoon en van de Zoon vanwege de liefde en genade van de Vader? Of is hun aanbidding vaak meer plichtmatig in plaats van uit liefde?” Hij sprak nadenkend en zacht. “O,” zei ik, “u die de dierbare Meester zo goed kent; die zo geliefd werd door Hem, hoe kunt u twifelen aan de liefde die hij zeker moet opwekken in alle harten van de mensen die hem willen leren kennen?” Hij keek me recht in de ogen. Een stralende gloed kwam over zijn prachtige gezicht. Toen trok de sluier weg voor mijn ogen en wist ik wie hij was! Met een gesmoorde kreet van vreugde en aanbidding gooide ik me aan zijn voeten, die ik baadde in tranen van blijdschap. Hij streelde me zacht over mijn gebogen hoofd en stond toen op en tilde me aan zijn zijde. “Mijn Heiland; mijn Koning!” fluisterde ik, terwijl ik me dicht tegen Hem aandrukte. “Ja, en Oudere Broer en Vriend,” voegde Hij eraan toe terwijl hij teder de tranen wegveegde die van onder mijn gesloten oogleden wegdruppelden. “Ja, ja, ‘Hij steekt als een vaandel boven tienduizend uit’ en ‘alles aan Hem is geheel en al begeerlijk’” fluisterde ik weer. “Aha, nu begin je te voldoen aan de voorwaarden van het nieuwe leven! Zoals menig ander heeft de verandering van geloof naar het zien je een beetje vrees ingeboezemd. Daar moeten we nog wat aan doen. Ben je de belofte: ‘Ik ga heen en maak u een plaats gereed, opdat u zult zijn waar Ik ben’ vergeten? Als je al van me hield toen je me niet kon zien, hou dan nu nog veel meer van me, nu we echt ‘mede-erfgenamen van de Vader’ zijn. Kom naar me toe met alles wat je niet

begrijpt of wat je blij maakt; kom naar de Oudere Broer toe die je altijd met vreugde op staat te wachten.”

Toen zette hij me op een stoel en praatte lang en ernstig met me en openbaarde me veel van de raadsels van het goddelijk leven. Ik hing aan zijn lippen; ik dronk iedere klank van zijn stem in; ik keek verlangend naar iedere lijn op het dierbare gezicht en ik werd verheven tot een onuitsprekelijke hoogte. Tenslotte stond hij op met een goddelijke glimlach op zijn gezicht.

“Wij zullen elkaar nog vaak ontmoeten,” zei hij. En ik drukte mijn lippen eerbiedig op de hand die de mijne nog vasthield. Toen, nadat hij zijn handen een ogenblik in een gebaar van zegening op mijn gebogen hoofd had gelegd, liep hij stilletjes en snel het huis uit.

Ik keek de snel verdwijnende gestalte van de Heiland nog na terwijl hij tussen de met bloesems overladen bomen door liep, toen ik twee beeldschone jonge meisjes in zijn richting zag lopen. Daar kwamen ze gearmd en vrolijk pratend aanlopen; lieve Mary Bates en Mae Camden. Toen zij de Meester zagen vlogen ze met een kreet van vreugde op hem af en toen hij hen vol blijdschap zijn handen toestak draaiden ze zich om en liepen ze met hem mee, ieder aan een kant zijn hand vasthoudend en kennelijk met blijde onbezorgde vrijheid met hem pratend.

Ik zag zijn gezicht af en toe van opzij als hij zich tot de een en dan weer tot de ander wendde en ik dacht: “Zo wil hij dat we met hem zijn; als kinderen met hun geliefde oudere broer.”

Ik keek hen na totdat ze achter de bomen verdwenen waren, vol verlangen om de lieve meisjes aan mijn hart te drukken maar ik wist dat zijn aanwezigheid meer voor hen betekende dan wat dan ook. Toen draaide ik me om en liep zachtjes door het huis naar de prachtige ingang aan de achterzijde. Juist toen ik bij de deur aankwam zag ik mijn vriendin, mevrouw Wickham weer.

Voordat ik iets kon zeggen zei ze:

“Ik weet er alles van. Je hoeft het me niet te vertellen; ik weet dat je hart boordevol zit! Ik zal je de tijd geven en zie je later weer. Ga maar gauw!” en ze leidde me zachtjes het huis uit.

In mijn hart zegende ik haar, want het leek inderdaad wel bijna heiligschennis om over doodgewone onderwerpen te praten na deze

verheven ervaring. Ik liep niet over het gewone pad, maar bleef onder de bloesembomen lopen totdat ik thuis was. Daar vond ik mijn broer op de veranda zitten en terwijl ik de treden opliep kwam hij overeind om me te begroeten.

Toen hij me aankeek nam hij mijn handen een moment in de zijne en zei alleen maar zachtjes: “Aha, ik zie het al. Je bent bij de Meester geweest!” en deed bijna eerbiedig een stap opzij om me binnen te laten.

Ik haastte me naar mijn kamer en nadat ik de deur dichtgedaan had liet ik me op de bank vallen en liet met gesloten ogen mijn gedachten nog eens gaan over alles wat ik had beleefd in die geheiligde Tegenwoordigheid. Ik probeerde me ieder woord en iedere intonatie van de stem van de Heiland te herinneren en prentte me de instructies die hij me gegeven had onuitwisbaar in het geheugen. Ik scheen naar een hoger plan te zijn getild, ik had met diepe teugen gedronken van de fontein van al het goede, nu ik “Hem die mijn ziel liefhad” had ontmoet.

Het was een lange, gezegende communie die ik op die manier met mijn eigen ziel had op die geheiligde dag. Toen ik opkeek naar het gezicht op de prent boven me verbaasde ik me erover dat ik niet direct de Christus had herkend; de gelijkenis was zo volmaakt. Maar ik kwam tot de conclusie dat om de een of andere wijze reden “mijn ogen er blind voor waren geweest” totdat het hem zou behagen mij hem te laten zien zoals hij is.

Toen ik eindelijk opstond was er een zachtgouden schemering om me heen en ik knielde bij de bank om mijn eerste gebed in de hemel te zeggen. Tot op dit moment was mijn leven daar een voortdurende dankzegging geweest, er scheen geen reden te zijn voor verzoeken. Nu kon ik enkel maar zeggen, terwijl ik knielde: “Ik dank U, lieve Vader! Ik dank U! Ik dank U!”

Toen ik te langens leste de trap af liep vond ik mijn broer daar in de grote “bloemenkamer” en ik zei zachtjes, terwijl ik op hem toeliep: “Frank, wat doe je in de hemel als je wilt bidden?”

“We prijzen!” antwoordde hij.

“Laten we dan nu prijzen,” zei ik.

En terwijl we daar stonden, elkaars handen vasthoudend, verhieven we onze harten en stemmen in een loflied aan God; mijn broer leidde met

zijn heldere krachtige stem en ik volgde.

Terwijl de eerste noten weerklonken dacht ik dat onze stemmen weerkaatsten tegen het plafond maar ik merkte dat andere stemmen zich met de onze mengden totdat het hele huis gevuld scheen te zijn met onzichtbare zangers. De aarde heeft zo'n grandioos loflied nog nooit gehoord.

Het werd aangesterkt door onzichtbare stemmen van dierbare vrienden van lang geleden die dierbare herinneringen opriepen.

Toen hoorde ik lieve kinderstemmetjes en keek omhoog, waar ik boven onze hoofden een wolk van stralende babygezichtjes zag terwijl mijn hart van vreugde vervuld werd. De kamer leek er vol van te zijn.

"O, wat een leven, wat een goddelijk leven!" fluisterde ik, nadat de laatste tonen weggestorven waren en mijn broer en ik naar de veranda terugliepen om in de gouden schemering te vertoeven.

"Je bent nog maar op de eerste bladzijde van het boek," zei hij. "Het moet ons langzaamaan geopenbaard worden anders kunnen we het niet aan, dan kunnen we de duizelingwekkende glorie ervan niet verdragen." Er volgde nog een tijd van gezegend onderhoud toen hij mijn ziel nog verder inwijdde in de raadsels van het heerlijke leven dat ik nu was binnengetreden. Hij onderwees me en ik luisterde. Soms had ik een vraag maar het meest van de tijd niet. Ik was tevreden met het innemen van het hemels manna zoals het me gegeven werd, met een hart vol dankbaarheid en liefde.

Hoofdstuk 10

Met grote blijdschap zien wij elkaar weer aan
Op die dag dat wij samen in de Hemel staan
Jij, veranderd in een schone jonkvrouw
Gelouterd en stralend in Gods trouw
Getooid in hemels gloren, in 't eeuwig licht
Zo staan wij daar, samen voor Gods aangezicht.

-Henry W. Longfellow

De volgende dag, terwijl mijn broer vanwege een belangrijke opdracht van huis was, ging ik er alleen op uit om te zien of ik de dierbare jonge vriendinnen, van wie ik de vorige dag een glimp had opgevangen, zou kunnen ontmoeten. Ik wist dat alle dingen volmaakt georganiseerd waren in deze wereld van geluk en vreugde en dat ik hen vroeg of laat toch wel zou zien, maar ik wilde hen zo zielsgraag nu weer zien

Ik dacht weer aan het blijde licht op hun frisse jonge gezichten toen zij de geliefde Meester ontmoetten en ik verlangde ernaar om met hen te praten over hun dagelijks leven. Omdat ik aan hen dacht moest ik ook weer denken aan mijn gezegende gesprek met Jezus zelf en ik werd zo in beslag genomen door deze gedachten dat ik even zelfs de prachtige wereld rondom me niet meer zag.

Opeens hoorde ik iemand zeggen:

“O, daar heb je haar!” Toen ik opkeek zag ik Mary Bates, een paar stappen van me verwijderd. Ik riep vol blijdschap uit: “Lieverd!”

Ze stoomde op me af, nam me in haar armen en legde mijn hoofd tegen haar schouder op de oude vertrouwde tedere manier, terwijl ze het

bijna uitsnikte van vreugde.

“Mijn lieve, lieve muizelbuis!” -dit was een koosnaampje dat ze vaak gebruikte in het verleden- “Wat ben ik blij je hier weer te zien! Ik kon haast niet wachten tot ik je zou vinden.”

“Hoe wist je dat ik hier was?” vroeg ik. “De Meester heeft het me verteld,” zei ze zachtjes. “Mae had het me ook al verteld en we waren juist op weg om je te zoeken toen we Hem tegenkwamen. Toen wisten we dat we nog even geduld moesten hebben,” zei ze eerbiedig.

Mijn hart barstte haast van vreugde! Hij had aan me gedacht, had het over me gehad nadat we elkaar gezien hadden! Ik wilde zo graag vragen wat Hij had gezegd, maar dorst het niet goed. Kennelijk raadde ze mijn gedachten, want ze ging verder en zei: “Hij sprak zo teder over je en zei dat we veel bij je moeten zijn. Mae had vandaag werk te doen en aangezien zij jou al eerder had gezien ben ik maar alleen naar je toe gekomen. Misschien komt ze straks nog. Mag ik heel lang bij je blijven? Er is zoveel te vertellen en zoveel wat ik je wil vragen!”

“Dat mag je zeker. Ik was juist op weg gegaan om je te zoeken toen we elkaar ontmoetten.”

“Kom lieve kind, laten we direct naar huis gaan.”

En zo gingen we gearmd op weg naar mijn huis.

“Waar wil je mee beginnen?”

“Alles over onze geliefden; ieder afzonderlijk lid van ons dierbare huishouden. Begin met mijn lieve, verdrietige moeder.” Nu haperde haar stem even, maar ze ging al gauw verder: “Ik ben vaak bij haar, maar haar grote, en ik vrees onoverkomelijke verdriet belet me om de steun voor haar te zijn die ik zo graag zou willen zijn. Al kon ze maar een uurtje bij me zijn om Gods wijsheid en liefde te ervaren zoals wij die hier kennen, wat zou dat helpen om die donkere wolk die over haar leven hangt te laten verdwijnen! Ze zou kunnen zien dat de twee levens eigenlijk een zijn.”

“Ja, lieverd,” antwoordde ik, “ik drong er altijd bij haar op aan om op die manier te denken en te vertrouwen op de Vaders tedere zorg en nimmer falende liefde, maar het is moeilijk voor ons om verder te kijken dan de eenzame haardstede en de lege stoel. Toch begint ze de troost die je haar zo dolgraag wilt geven een klein beetje te vatten.”

“Ach, als ze toch eens wist dat ik dat nu precies nodig heb om hier volmaakt gelukkig te zijn! Hier worden we niet verdrietig zoals op

aarde, omdat we hebben geleerd dat de wil van de Vader altijd teder en wijs is, maar zelfs de hemel kan nooit volmaakt voor me worden als ik er steeds aan moet denken dat mijn dierbare moeder haar vele bijzondere zegeningen vergeet omdat ik fysiek niet bij haar kan zijn om er samen met haar van te genieten.

Dan heb je mijn vader en de jongens; ik ben toch nog steeds net zo'n deel van haar leven als zij dat zijn! Ik zit vaak bij hen met haar hand in de mijne of met mijn armen om haar heen; mijn lieve moedertje! Waarom moet ze me persé zien om dit te kunnen geloven? Maar nu lijkt het haast of ik me zit te beklagen hè? Op een dag zal ze het allemaal weten, we moeten alleen geduld hebben."

Terwijl we langzaam doorliepen en praatten over het leven op aarde, dat ons in vele opzichten nog steeds zo dierbaar was, en zij me gretig vragen stelde waarop ik zo goed mogelijk antwoorden gaf, zagen we een groep van vier personen, drie vrouwen en een man, onder de bomen naast het pad staan.

De man stond met zijn rug naar ons toe maar we herkenden direct de Meester. De vrouwen kenden we niet en het scheen ons toe dat een van hen zojuist aangekomen was. Het was haar hand die de Heiland vasthield terwijl ze met haar aan het praten waren, en ze luisterden allemaal aandachtig naar Zijn woorden.

We keken de groep zwijgend aan terwijl we langzaam voorbij liepen, in het geheel niet verwachtend dat Hij aandacht aan ons zou schenken, maar juist toen we bij hen langs kwamen "draaide Hij zich om en keek" naar ons. Hij sprak geen woord, maar o, die blik! Zo vol tederheid en aanmoediging en zegen!

Het verhief ons tot grote hoogten, het betoverde ons en verrukte ons. Toen we verder liepen grepen we elkaar vaster bij de hand en stroomden onze harten over in onuitsprekelijke vervoering.

We beëindigden onze wandeling in stilte en gingen zitten op de marmeren treden van het bordes in de schaduw van de bomen. Het dierbare kind nestelde zich dicht tegen mij aan en legde haar hoofd op mijn schouder en ik liet mijn wang op haar hoofd rusten.

Na een tijdje fluisterde ik, half tot mezelf: "Heb je ooit eerder zo'n blik gezien!" Direct hief ze haar hoofd op en zei gretig, terwijl ze me aankeek: "Vind jij dat nou ook? Ik wist ook wel dat je dat zag. Het is altijd zo. Als Hij te druk bezig is om met je te praten kijkt Hij alleen maar

naar je en dan krijg je het gevoel dat Hij een hele tijd met je gepraat heeft. Is Hij niet geweldig! Waarom konden we hem op aarde niet kennen zoals we hem hier kennen?"

"Hoe lang was je hier al voordat je Hem ontmoette?" vroeg ik.

"O, dat is nog het mooiste! Zijn gezicht was het eerste wat ik zag nadat ik mijn lichaam uit was.

De realisatie dat ik vrij was verbijsterde me en ik stond een moment besluiteloos te kijken. Toen zag ik Hem vlak naast me staan met diezelfde blik op zijn gezicht.

Eerst voelde ik me verlegen en een beetje bang. Toen strekte Hij Zijn hand naar me uit en zei zachtjes: "Mijn kind, Ik ben gekomen om voor je te zorgen; vertrouw op Me, wees niet bang." Toen herkende ik Hem en toen viel alle angst van me af en ik omhelsde Hem alsof Hij een van mijn broers was.

Hij zei niet veel tegen me maar op de een of andere manier voelde ik dat Hij al mijn gedachten kon lezen. Na een tijdje vroeg ik: "Kan ik niet bij mijn mamma blijven? Ze is zo bedroefd." "Ja, lief kind, zo lang je maar wilt," antwoordde Hij medelevend.

"Blijft U dan ook?" vroeg ik, want ik had al zo'n gevoel dat ik het niet zou kunnen verdragen als Hij wegging.

Hij keek heel blij alsof Hij mijn gedachten raadde en antwoordde: "Ja, Ik zal bij je blijven totdat jij klaar bent om met me mee te gaan."

"Toen ging ik naar mamma en sloeg mijn armen om haar heen. De Meester kwam ook naar haar toe en fluisterde troostwoorden tot haar maar ik weet niet of ze onze aanwezigheid opmerkte, ofschoon ze wel kalmer werd toen ik haar streelde. We bleven tot het allemaal voorbij was.

Ik week geen moment van mamma's zijde, behalve twee keer, toen ik even naar de ziekenkamer van de arme kleine Hal glipte toen die een tijdje alleen was.

Ik heb altijd het gevoel gehad dat hij mijn aanwezigheid beter bespeurde dan alle anderen; hij lag daar zo stil en kalm toen ik met hem praatte.

Hij scheen naar me te luisteren. Toen ze voor de laatste keer om mijn kist heen stonden scheen het me toe dat ik iets moest zeggen. Dat ik me aan hen moest openbaren!

Als ze mij maar een momentje hadden kunnen zien in mijn levende

gedaante die kalm in hun midden stond, dan zouden ze zich voorgoed afgewend hebben van de levenloze klei die ze gebalsemd en opgemaakt hadden voor het graf. Dan zouden ze geweten hebben dat ik daar niet lag. Maar ze konden die waarheid niet onder ogen zien. Uiteindelijk smeekte ik de Meester om het mogelijk te maken dat ze mij zouden zien maar Hij zei: "Dat is niet de wil van Mijn Vader."

"Daarna accepteerde ik de wil van de Vader volkomen en niet lang daarna bracht Hij me hier in Zijn armen. En wat een gezegend leven heb ik hier! Ik kan onze conversatie van die eerste gelukkige dag slechts in het kort beschrijven. Het is te heilig om door nieuwsgierige ogen gezien te worden."

We praatten door totdat de gouden schemering viel en we sloegen de vogeltjes gade die zich genesteld hadden in de ranken en hoorden op de achtergrond de vreugdevolle klanken van het engelenkoor. Weldra zongen we mee met het lofgezag.

Later gingen we naar mijn kamer en legden ons te ruste op mijn zachte sofa. De laatste woorden die ik hoorde voordat ik in een heerlijke hemelse slaap viel waren, teder gefluisterd: "mijn lieve, lieve muizelbuis, ik ben zo blij en gelukkig dat je hier bent!"

Meerdere malen is mij later de vraag gesteld: "Werd het daar nacht?" Nee, nee, en nog eens nee! Wat we bij gebrek aan een beter woord 'dag' noemen was een stralend gouden licht dat overal scheen.

Er bestaat geen taal die door stervelingen verstaan wordt die deze geweldige glorie kan beschrijven. Het overspoelde de lucht, reflecteerde in het water, het vervulde de hemel van vreugde en alle harten met gezang. Na een periode die veel langer duurde dan onze aardse dag verzwakte deze glorie tot iets zachters totdat het een zacht glanzende vredige schemering werd.

De kinderen hielden op met hun spel onder de bomen, de vogeltjes nestelden zich in de ranken en iedereen die de hele dag op allerlei manieren druk bezig was geweest zocht nu rust en stilte. Maar er was geen duisternis, er waren geen schemerige schaduwen; alleen een rustgevende verzachting van de glorie.

Hoofdstuk 11

O dierbaar land
Het thuis van Gods uitverkorenen!
O dierbaar land
Van alle wedergeborenen!
Daar vind je de zalen van Zion
waar lofliederen klinken,
de engelen stralen
En de martelaren blinken.

-St. Bernard of Cluny

Niet lang daarna zei mijn broer: “We gaan vanochtend naar het grote auditorium; het wordt een bijzondere dag, zelfs voor de maatstaven waarmee hier gemeten wordt. Maarten Luther praat over zijn aardse leven en ‘De reformatie; oorzaken en gevolgen.’ Dit wordt dan aangevuld met een redevoering door John Wesley. Er komen waarschijnlijk nog andere sprekers ook.”

Er stonden geen muren om dit grote gebouw heen; enkel de grote koepel met haar zuilen. Een breed podium van kostbare soorten marmer, ingelegd in purpersteen verrees in het midden, zetels daalden af aan drie kanten, waardoor een immens amfiteater gevormd werd. De zetels waren gemaakt van glanzend gepolijst cederhout en achter het podium hingen zware gordijnen van donkerpaars materiaal en midden op het podium stond een soort paarlen altaar. De grote koepel was diep en donker door haar enorme afmetingen zodat alleen de gouden beelden aan de rand duidelijk zichtbaar waren. Dit had ik al opgemerkt tijdens een eerder bezoek aan deze plek. Toen

we binnenkwamen was het gebouw al gevuld met mensen die vol verwachting rondkeken. Wij werden naar onze plaatsen geleid en wachtten samen met de anderen op wat er zou komen. Zachte klanken van melodieën, gezongen door een onzichtbaar koor omringden ons en na een korte tijd kwam Maarten Luther, die eruit zag of hij in de bloei van zijn leven was, de trappen af. Ik ben niet van plan om lang uit te weiden over zijn uiterlijk dat we allemaal wel gezien hebben, behalve dat zijn grote intellect en geestelijke kracht zijn reeds krachtige verschijning nog versterkten en hem eruit deden zien als een echte leider, zelfs in deze hemelse omgeving. Zijn betoog zou boekdelen kunnen vullen en kan niet met een paar woorden afgedaan worden in mijn korte verslag. Hij hield ons geboeid door zijn wilskracht en zijn spreekvaardigheid. Wat een inspiratie; wat werden we geestelijk gesterkt. Toen hij tenslotte terugtrad, nam John Wesley zijn plaats in. De gewijde schoonheid van zijn gezicht, versterkt door het hemelse licht waarmee het beschenen werd was geweldig. Het thema van zijn betoog was “de liefde van God” en als hij tijdens zijn aardse leven al in staat was geweest om er op boeiende wijze over te spreken, nu werden onze zielen opgezweept met het vuur van zijn vervoering, totdat we als was waren in zijn kundige handen. Hij liet ons zien wat die liefde voor ons gedaan had en hoe zelfs een eeuwigheid van dankzegging en lofprijzing niet genoeg was om er ook maar iets voor terug te betalen. Er heerste een grote stilte, lange tijd nadat hij van het podium af gestapt was. Het enige wat te horen was, was de zoete melodie van het onzichtbare koor. Iedereen scheen verzonken te zijn in overpeinzing over het onderwerp waar hij zo teder over had gesproken. Toen gingen de zware gordijnen achter het podium open en daar stond een grote gestalte op wie al het licht van de hemel scheen te rusten. Op hetzelfde moment kwam de grote menigte overeind en barstte samen los in die grote lofzang die we zo vaak hadden gezongen op aarde:

“Prijst allen de kracht van Jezus’ Naam,
laat engelen aan zijn voeten nedervallen;
breng de koninklijke diadeem
en kroon Hem Heer van allen.”

Een dergelijk koor van stemmen, met zo'n overweldigende eenheid, zulk een harmonie en volume werd op aarde nog nooit gehoord. Het rees op, het zwelde aan, het scheen niet alleen het auditorium te vullen, maar het hele hemelrijk. En daar bovenuit hoorden we nog steeds de stemmen van het engelenkoor, die niet langer de zachte, zoete melodie neurieden, maar losbarstten in daverende triomfantelijke lofprijzing. Een stortvloed van glorie scheen de ruimte te vullen en toen we omhoog keken zagen we de grote koepel die in vuur en vlam leek te staan met een gouden licht. De engelgestalten van het prachtige koor met hun hemelse harpen en violen waren niet langer onzichtbaar. Hun gezichten straalden bijna net zo schitterend als dat van Hem wiens lofprijzing zij zongen. En Hij, voor wie de hele hemel boog in aanbidding stond met opgeheven gezicht en koninklijke houding, de God van hemel en aarde Zelve. Hij was het middelpunt van al het licht en Hij was omgeven met een onvergelijkbare stralende goddelijke gloed. Toen het lied van lofprijzing en aanbidding afgelopen was, zakte iedereen langzaam op de knieën en ieder hoofd werd gebogen en ieder gezicht bedekt terwijl het engelenkoor weer de vertrouwde woorden zong:

“Glorie aan de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Zoals het was in den beginne en nu en altijd zal zijn, tot in de eeuwigheid. Amen, Amen!”

Langzaam stierven de stemmen weg en er kwam een gewijde stilte over ons allen. Langzaam en eerbiedig kwamen we weer overeind en gingen we op onze plaatsen zitten. Nee ... wacht eens, niet iedereen. Die lieve Mary Bates was met ons meegegaan naar de heilige plaats en ik zag nu dat ze in haar eentje nog steeds tussen ons knielde, met gevouwen handen en een stralend opgeheven gezicht en haar prachtige ogen gericht op de Heiland, die nog steeds voor ons stond te wachten. Haar blik, zo vol van zichzelf wegcijferende aanbidding en liefde gaf haar een goddelijke uitstraling.

Ze was zo vol vervoering dat ik haar niet durfde te storen. Toen richtte de Meester Zijn blik op haar en keek in haar adorerende ogen met zo'n liefdevolle blik van herkenning dat, toen Hij zich weer omdraaide, zij stillietjes haar plaats naast mij weer innam en haar hand in de mijne schoof met het vertrouwen van een kind dat volkomen overtuigd is dat het begrepen wordt. Terwijl ik zat te kijken naar de stralende gestalte

voor ons, gekleed in de majesteit van Zijn Goddelijkheid vroeg mijn hart zich trillend af: “Kan dit nu de man Christus zijn die door Pilatus veroordeeld werd tot een schandelijke dood aan het kruis?” Ik kon het niet aanvaarden. Het leek onmogelijk dat welke man ook, hoe gemeen hij ook mocht zijn, blind kon zijn voor de goddelijkheid die zo duidelijk herkenbaar in Hem aanwezig was. Toen begon de Heiland te spreken en de lieflijkheid van Zijn stem was groter dan de melodie van het hemelse koor. En Zijn genadige woorden!

Ik zou wel willen dat ik ze kon of durfde te beschrijven zoals ze van Zijn lippen kwamen. De aarde beschikt over geen enkele taal waarmee ik hun diepe betekenis duidelijk zou kunnen maken. Hij sprak eerst kort over het leven op aarde, en liet zo prachtig zien hoe het verleden en het heden verbonden zijn door het licht. Toen onthulde Hij wat van de eerdere geheimen van het gezegende leven en vertelde Hij over de vreugdevolle taken die voor ons in het verschiep lagen.

Toen Hij opgehouden was zaten we met onze hoofden gebogen terwijl Hij zich terugtrok. Onze harten waren zo vol, onze zielen zo verheven, onze geesten zo verhoogd en ons hele wezen zo doordrongen van Zijn goddelijkheid dat we de plaats stilletjes verlieten, ieders hart gevuld met hogere, goddelijker aspiraties en helderder visie op het gezegende leven dat we hier mochten leven.

Ik kan al deze hemelse vreugden maar ten dele beschrijven. Ook al zou ik het willen, toch zou ik het niet kunnen. Er hangt zo'n heilige sluier omheen dat nieuwsgierige ogen er niet naar zouden mogen kijken. Laat het duidelijk zijn dat er geen vreugde bestaat op aarde, hoe zeldzaam, hoe gewijd ook, die zelfs maar het minste sprankje vreugde dat we hier vinden kan overtreffen; geen dromen van extase, hier onvervuld, kunnen maar in de buurt komen van een heel klein ogenblikje in die goddelijke wereld. Geen verdriet, geen pijn, geen ziekte, geen dood; geen afscheid, geen teleurstellingen, geen andere tranen dan die van vreugde, geen onvervulde plannen, geen nacht, geen storm, geen schaduwen; enkel maar licht en vreugde en liefde en vrede en rust voor altijd en eeuwig. “Amen.” En nogmaals zegt mijn hart eerbiedig: “Amen.”

Hoofdstuk 12

Jeruzalem! Jeruzalem!
O straten van paarl en goud
Daar lopen geliefden
Die we kenden vanoud'
Met stemmen vol rust en met vreugd'
Reiken wij daar elkander de hand
Jeruzalem! Jeruzalem!
Verenigd voor eeuwig in Gods gouden land.

De dagen gingen voorbij en ik merkte dat mijn verlangens me vaak terugleidden naar het geheiligde meer. Soms ging ik er in mijn eentje naar toe en andere keren met een of meer leden van mijn eigen familiekring; mijn geëerde vader en dierbare moeder, mijn geliefde broer en zus en soms ook met andere lieve vrienden die geen deel uitmaakten van mijn directe familie.

Het geheiligde meer was altijd een enorme inspiratie voor me. En ofschoon ik er vaak kwam, werd het nooit doodnormaal voor me. Ik werd steeds opnieuw geïnspireerd. Ik ondervond dat hoe vaker ik in het water baadde of dreef op haar doorzichtige golfstroom, des te sterker ik werd in de geest en de geheimenissen van de wereld om me heen beter begon te begrijpen.

De bijna dagelijkse omgang met de geliefden uit de huiselijke kring van wie ik zo lang gescheiden was geweest, hielp om me het vertrouwde gevoel van thuis, dat de grootste vertroosting van mijn aardse leven was geweest, terug te geven. Ik begon te beseffen dat dit het ware leven was, in plaats van dat tijdelijke leven dat we op aarde altijd als het ware hadden beschouwd. Op zekere dag, toen ik juist het gazon

dat tussen mijn vaders huis en het onze lag aan het oversteken was, hoorde ik iemand op warme toon mijn naam roepen.

Ik draaide me om en zag een lange, knap uitzierende man op me afkomen. Hij had zilverwit haar en zijn diepblauwe ogen keken blij en teder in de mijne.

“Oliver!” riep ik met uitgestrekte armen. “Mijn dierbare, lieve Oliver!” Het was de man van mijn oudste zus, van wie ik altijd veel gehouden had.

“Ik wist niet dat je gekomen was; onze vader vertelde me het net. Het is fijn om je hier te hebben; het zien van jou brengt meer terug van het leven dat we hadden dan ik bij het samenzijn met menig ander ervaar. We zijn zoveel samen geweest, de laatste jaren dat ik leefde,” zei hij, terwijl hij warm mijn handen vastpakte.

“Waar ga je nu naartoe?” ging hij verder. “Kun je niet een eindje met me meelopen? Ik dacht kort geleden nog hoezeer ik wenste dat je hier een tijdje kon zijn voordat Lu kwam; jij kende haar smaak zo goed. En nu ben je hier! Onze onuitgesproken wensen worden zo vaak vervuld in de hemel!”

“Komt mijn zus dan binnenkort?” vroeg ik even later.

“Dat zou ik niet met zekerheid kunnen zeggen, maar weet je, de jaren van het aardse leven gaan snel voorbij en het kan niet lang meer duren voor ze komt. Wil je met me meekomen? Dan laat ik je zien wat er voor haar klaar staat!”

“Graag,” zei ik en ik ging naast hem lopen.

“Het is maar een klein eindje hier vandaan,” zei hij. “Juist bij de bocht in de rivier. Lu is zo gek op water, dus heb ik die plek gekozen, ook al is het niet zo dicht bij jouw huis.”

“Dit ziet er betoverend uit!” riep ik uit, terwijl we de plaats naderden. “Ik ben hier nog niet geweest.”

“Ik wil je de rivier laten zien vanuit de ramen van haar kamer,” zei hij.

“Ik weet zeker dat je van het uitzicht zult genieten.”

We gingen het prachtige huis binnen. Het was gebouwd uit het zuiverste witte graniet, en het was zo geplaatst tussen de bloesembomen dat het vanaf bepaalde punten maar nauwelijks zichtbaar was.

“Ze houdt zoveel van bloemen; denk je niet dat ze van deze bomen zal genieten?” vroeg hij met een haast jongensachtige voorpret.

“Ze zal het geweldig vinden,” antwoordde ik.

We liepen door een paar prachtige kamers op de benedenverdieping en beklommen toen de trap, die op zichzelf al beeldschoon was, om daarna de kamer binnen te gaan die hij mij zo graag wilde laten zien. Ik hield stil op de drempel met een kreet van verrukking, terwijl hij met veel plezier de uitdrukking op mijn gezicht bestudeerde.

“Het is de allermooiste kamer die ik ooit gezien heb!” riep ik enthousiast. De structuur van de banken, de stoelen en het bureau bestond uit fijn, vlekkeloos parelmoer. De bekleding was van matglanzend goud. Er waren zachte tapijten en draperieën en het lage raam dat opende op het met bloemen omlijste balkon keek uit op de brede rivier die daar buiten stroomde. Het was zo’n betoverend mooi uitzicht, dat ik mijn adem inhield van verrukking. Duizenden prachtige tinten uit de hemel boven werden weerspiegeld op het kalme water en een bootje dat op de stroom dobberde werd volmaakt weerspiegeld in de schitterende rimpeling van het water.

Aan de overkant van het glinsterende water rezen in de verte de hemelse heuvels op met koepels en tempels met zuilen en sprankelende fonteinen, zo ver als het oog kon waarnemen.

Toen ik me tenslotte afwendde van dit betoverende schouwspel zag ik aan de andere muur dezelfde schildering van het goddelijke gezicht die ik dagelijks in mijn eigen huis zag.

Toen liepen we zwigend de trap weer af en ik stamelde: “Alleen de hemel kan in ieder opzicht zo perfect zijn!”

Oliver drukte mijn hand begrijpend en leidde me zonder iets te zeggen weer naar buiten en liet me gaan.

Gerekend naar aardse begrippen was er al heel wat tijd voorbijgegaan sinds die dag dat ik dat huis voor het eerst bezocht had. Ik zou er nog vaak komen en innige conversaties hebben met hem van wie ik zoveel hield. Ik kon me niets bedenken wat die plaats nog mooier zou kunnen maken, maar we praatten er samen over, maakten plannen voor de komst van Lu en zagen er met spanning naar uit.

Op een dag vond ik hem niet thuis en ofschoon ik lang bleef wachten op zijn terugkeer kwam hij niet terug. Ik had hem al een paar dagen niet gezien en nam aan dat hij door de Meester uitgezonden was. Toen ik terugliep naar ons huis kwam ik een groepje vrolijke jonge meisjes en jongens van verschillende leeftijden tegen, die zich voorthaastten

in de richting vanwaar ik gekomen was. Ze hadden hun armen vol prachtige bloemen.

Toen ik langs hen liep zag ik dat het de kleinkinderen van mijn dierbare zus waren: Stanley en Mary en David en Lee en de kleine Ruth. Zodra ze me zagen begonnen ze in koor te roepen: "Oma komt eraan! Oma komt eraan! We gaan de bloemen overal uitstrooien! We zijn toch zo blij!"

"Hoe weten jullie dat ze eraan komt, kinderen? Ik ben juist in het huis geweest; er is niemand!"

"Maar ze komt eraan," zei de kleine Lee. "We hebben een boodschap van Opa gekregen en hij brengt haar hier naartoe."

"Dan zal ik het ook aan de anderen vertellen, dan kunnen we allemaal komen om haar te begroeten," zei ik. Met grote vreugde in mijn hart spoedde ik me naar mijn vaders huis. Hij stond al op me te wachten vol vreugdevolle verwachting.

"Ik zal onze broer Frank ophalen, zodat hij met ons mee kan gaan," zei ik. "Hij is er al!" zei een opgewekte stem achter me en toen ik opkeek zag ik hem bij de deur. "Kolonel Sprague is er altijd wanneer je hem nodig hebt," zei mijn vader hartelijk.

Zo gingen we dan op weg, een aanzienlijk gezelschap, om deze dierbare geliefde in haar huis te verwelkomen; mijn vader, mijn moeder en mijn zusje Jodie; mijn broer de dokter en zijn twee mooie dochters, mijn tante Gray, haar zoon Martin en zijn vrouw en dochter en mijn broer Frank en ik.

Terwijl we het huis naderden hoorden we het geluid van vrolijke stemmen en toen we naar binnen keken zagen we haar in de kamer staan, haar man met zijn armen om haar heen en de blijde kleinkinderen stonden erbij als vogeltjes tussen de bloemen.

Maar wat zag ik daar? Kon dit stralende schepsel, met haar gave gezicht en blijde ogen dezelfde bleke, wegwijnende vrouw zijn die ik het laatst had gezien? Was dit de vrouw die zo gebukt ging onder het aardse lijden en het verdriet? Ik keek haar aandachtig aan. Ja, het was mijn zuster, maar ze zag eruit zoals ze er dertig jaar geleden uit had gezien; in de bloei van haar leven, met het licht van de jeugd in haar tedere ogen.

Ik deed een stap terug in de schaduw van de wingerden en liet de anderen voorgaan want mijn hart was vervuld met een vreemde,

trionfantelijke vreugde. Dit was waarlijk de “overwinning over de dood” die zo zeker beloofd was door onze verrezen Heer. Ik sloeg de blije begroetingen gade en keek naar de manier waarop zij haar geliefden, de een na de ander, in haar tedere armen nam. Toen ze hen van lieverlede allemaal begroet had en hen omhelsd had zag ik met een vreemd verlangen in mijn hart dat ze zich omdraaide en tegen mijn vader fluisterde:

“Is mijn kleine zusje er niet?” Toen kon ik niet langer wachten maar haastte ik me om aan haar zijde te komen staan en riep uit: “Mijn liefste, hier ben ik! Welkom! Welkom!”

Ze drukte me aan haar hart in haar liefdevolle armen en overlaadde mijn naar haar opgeheven gezicht met kussen. Ik gaf haar iedere liefkozing terug en lachte en huilde van pure blijdschap dat ze eindelijk was gekomen. O, wat een familiereünie dat was, binnen de muren van de hemel!

En hoe de vreugde werd verhoogd door de wetenschap dat we geen afscheid meer hoefden te nemen, van nu af aan tot in de eeuwigheid!

Oliver keek vol trots toe met ogen die straalden van blijdschap.

Het uur waarop hij zo lang gewacht had en naar had verlangd was eindelijk gekomen. Zijn huiselijk leven was nu voor altijd volmaakt.

Ik zei hem hoe ik op deze dag gewacht had en hij zei: “We zagen je toen je van huis ging, maar je was te ver weg om ons te kunnen horen. Ik heb haar meegenomen naar de rivier en ze keek naar het huis en bewonderde het voordat ze wist dat het ons huis was.”

“Wat deed ze toen ze haar prachtige kamer zag?”

“Ze huilde als een kind en klampte zich aan me vast en zei: ‘Dit is meer dan we op aarde kwijtgeraakt zijn!’ Ik denk dat ze nog steeds voor dat raam zou staan als de kinderen niet waren gekomen!” zei hij, blij lachend.

“Ik ben blij dat je haar even voor jezelf had toen ze aankwam!” fluisterde ik; “die vreugde heb je wel verdiend, lieve schat, als er ooit iemand was die dat verdiende.”

Hij glimlachte dankbaar en keek naar zijn vrouw die in het midden van het blije groepje stond.

“Ziet ze er niet jong uit, Oliver?” vroeg ik.

“Ja”, zei hij. “Toen we onder water zaten in de rivier rolden de jaren als een masker van haar af. Ah, in die levengevende wateren hernieuwen

we allemaal onze jeugd, maar zij werd ongewoon schoon en jong.”
“Haar komst heeft jou ook nieuwe jeugd gegeven,” zei ik, toen ik zijn frisse huid en sprankelende ogen opmerkte. “Maar ik hoop dat het je zilveren haar niet zal veranderen want dat staat je als een kroon van glorie.”

Hij keek me een ogenblik onderzoekend aan en zei toen: “Ik vraag me af of je je wel realiseert dat je zelf ook enorm veranderd bent in dit geweldige klimaat?”

“Ik?” zei ik, een beetje geschrokken bij de gedachte, “ik moet je bekennen dat ik nog geen moment aan mijn eigen uiterlijk heb gedacht. Ik realiseer me wat dit leven geestelijk voor me gedaan heeft, door de genade van de Vader, maar aan dat andere heb ik nog geen moment gedacht!”

“De verandering bij jou is net zo groot als bij Lu, alleen is de verandering meer geleidelijk gekomen,” antwoordde hij.

Ik voelde een vreemde opwinding bij de gedachte dat wanneer mijn man zou komen, hij mij ook zou aantreffen met de frisheid en aantrekkelijkheid van onze eerste jaren.

Het was een fijne gedachte en mijn hart was vol dankbaarheid jegens de Vader over deze blijk van Zijn liefdevolle zorg. Zo praatten we verder terwijl de tijd voorbij vloog, totdat mijn vader zei: “Kom, kinderen, we moeten niet vergeten dat deze dierbare dochter van me wat rust nodig heeft op deze eerste dag in haar nieuwe huis. Laten we haar en haar blije man even met rust laten in hun gelukkige omstandigheden.” Zo gingen we met lichte harten weg en lieten hen met rust om hun eerste uren samen in de hemel door te brengen.

Hoofdstuk 13

Heilig, heilig, heilig!
Alle heiligen, die bidden mee,
en werpen hun gouden kronen rond de kristallen zee.
Cherubijnen, seraphijnen
vallen op de knie voor Uwe majesteit,
u die waart en zijt en altijd zijn zal in de eeuwigheid.
-Bisschop Heber

Nadat we mijn zusje begroet hadden, lieten we mijn ouders en vrienden achter. Mijn broer ging op weg naar iets belangrijks en zo liep ik in mijn eentje naar het gewijde meer. Na de opwindende momenten die ik had beleefd verlangde ik naar een rustpauze in het kalmerende water. Tot zover had ik het meer alleen in de vroege morgenstond bezocht. Het was nu wat je zou kunnen noemen rond het middaguur van de hemelse dag en er zaten maar weinig mensen aan de oever.

De boten die daar voortsnelen op de kalme oppervlakte schenen gevuld te zijn met mensen die aan het werk waren en geen pleziervaart aan het maken waren. Ik liep langzaam de helling af, het water in en al gauw was ik aan het drijven zoals ik al eerder gedaan had, in het midden van de stroom.

De prachtige prismastralen die vroeg op de ochtend al zo geweldig waren, vermengden zich nu tot een gouden glorie, met verschillende tinten rose en paars die dwars door al die pracht heen schenen. Ze leken nog mooier dan de kleuren van de regenboog; net zoals de rijpere geneugten van ons aardse leven de snel vervagende pleziertjes van de jeugd in hun schaduw stellen.

Ik kon er slechts naar raden hoe de glorie in de avond zou zijn en nam me voor om een keer tegen de schemering te komen om te zien of die me niet zou doen denken aan de kalme uren van de avondschemering van het aardse leven.

Terwijl ik zo dreef hoorde ik het gebeier van de zilveren klok van de hemelse stad die een lofzang speelde en de noten schenen duidelijk te zingen: “Heilig! Heilig! Heilig! Heere God Almachtig!”

Het water nam het lied over en duizenden golven rondom me antwoordden: “Heilig! Heilig! Heilig!”

De tonen schenen te resoneren, als ik het zo mag zeggen, en brachten een wonderlijk harmonieus effect voort. De voorste rij in het bataljon van aanrollende golven zong zachtjes “Heilig” terwijl ze voortrolden; direct daarop nam de tweede rij golven het woord, dat de eerste scheen te hebben laten vallen, over en echo’de “Heilig” en leek dan ook de tweede noot op te vatten terwijl de derde aanrollende rij golven weer met de eerste begon en zo werd het doorgegeven en echo’de het van golf tot golf, als in canon, totdat het leek alsof miljoenen kleine golfjes om me heen hun aandeel in het grote crescendo ten beste gaven in dit prachtige loflied.

Woorden schieten tekort om deze ervaring passend te beschrijven. Het was groots, geweldig, overdonderend. Ik dreef daar en luisterde totdat mijn hele wezen vervuld was van de goddelijke melodie en ik een deel leek te zijn geworden van de grote koorzang. Ik liet mijn stem ook horen en zong mee met een hart barstensvol vreugde in het sensationele loflied.

Ik merkte dat ik, in tegenstelling tot wat er normaal gebeurde, snel wegdreef van de oever waar ik het water in gestapt was en na een tijdje werd ik me ervan bewust dat ik een gedeelte van de oever naderde waar ik nog niet eerder geweest was.

Verfrist en met vernieuwde krachten klom ik de steile helling op en bevond ik me opeens midden in een prachtig dorpje buiten de stad, dat veel leek op de plek waar mijn huis stond. Het ontwerp van de huizen en de constructie was een ietsje anders, ofschoon ze zeker niet minder mooi waren dan andere huizen die ik gezien had. Er waren er veel gebouwd van gepolijst hout en ze leken een beetje op de mooiste chalets die je in Zwitserland kunt zien, maar veel mooier en strelender voor het artistieke oog.

Terwijl ik daar liep en mijn ogen de kost gaf aan de lieflijke dingen die ik om me heen zag, voelde ik me in het bijzonder aangetrokken tot een ongewoon mooi huis. Het brede bordes hing bijna over het meer heen en de brede lage treden aan een kant van het huis liepen tot in het water. Een aantal gracieuze zwanen dobberde rustig rond op de stroom en een vogel die veel leek op onze zuidelijke spotvogel, maar met een zachter geluid, was aan het zingen en schommelen op de lage boomtakken erboven. Er waren veel grotere en indrukwekkender villa's in de buurt, maar geen ervan had voor mij de charme van dit lieflijke huis.

Onder een van de grote bloesembomen vlak bij dit landhuisje zag ik een vrouw zitten die met haar tere handen, schijnbaar zonder een spool of naald een witte gaas-achtige stof weefde die in een zachte donzige massa naast haar viel terwijl het werk vorderde.

Ze was zo klein van stuk dat het op het eerste gezicht leek alsof ze een kind was, maar toen ik wat langer gekeken had zag ik dat ze een volwassen vrouw was, maar nog met een jeugdige uitstraling op haar gladde gezicht. Er was iets bekends aan haar gebaren, nog voordat ik haar herkend had, wat me het gevoel gaf dat dit niet de eerste keer was dat ik haar ontmoette. Ik begon nu wel te wennen aan de verrukkelijke verrassingen die me te wachten stonden in deze wereld van zeldzame zaligheden en ik ging wat dichterbij haar toe om haar aan te spreken. Voordat ik iets kon zeggen keek ze echter op en toen was er geen twijfel meer mogelijk.

“Maggie!” “Mrs. Sprague, mijn lieve schat!” riepen we tegelijkertijd, terwijl ze haar werk liet vallen bij het opstaan om me te begroeten.

Onze begroeting was warm en hartelijk en haar lieve gezicht glansde verwelkomend en herinnerde me aan de blije dagen van voorbije jaren toen we elkaar ontmoet hadden aan de oever van een ander prachtige meer in de wereld van ons aardse leven.

“Nu weet ik waarom ik hier naartoe ben gekomen; om jou te vinden, lieveling,” zei ik, toen we naast elkaar zaten en praatten zoals we op aarde nooit gepraat hadden, want de verlegenheid van haar aardse leven was weggesmolten in de zachte lucht van de hemel.

“Wat is deze prachtige stof die je aan het weven bent?” vroeg ik, terwijl ik het zijdeachtige weefsel in mijn vingers nam.

“Een paar gordijnen voor Nellies kamer,” zei ze. “Je weet dat we zo

lang samengeleefd hebben, dat ik dacht dat het meer als een thuis zou aanvoelen als we hier ook samenwoonden. Dus dit is ons eigen speciale huisje, een paar stappen van dat van Marie af,” en hier wees ze naar een indrukwekkend huis een eindje verderop. “Ik kleed het zo delicaat aan als ik maar kan, en vooral haar kamer.”

“Ach laat me je helpen, lieve Maggie!” zei ik. “Dat zou ik zo leuk vinden.” Ze aarzelde een ogenblik en haar oude verlegenheid kwam weer even terug, en zei toen: “Dat is nou echt weer typisch iets voor jou, lieve Mrs. Sprague. Altijd behulpzaam, maar ik heb mijn zinnen er eigenlijk op gezet Nellies kamer helemaal zelf in te richten, het heeft geen haast, weet je, maar als je het leuk vindt, dan zou ik het enig vinden als je me met de andere kamers helpt.”

“En leer je me dan hoe ik die prachtige gordijnen moet weven?”

“Zeker. Zal ik het je nu leren?” Terwijl ze de tere draad oppakte liet ze me zien hoe ik hem door mijn vingers moest laten gaan totdat de stof in glimmende plooiën neerviel. Het was heel licht, fascinerend werk. Weldra zat ik bijna net zo snel te weven als zij.

“Nu kan ik Carroll helpen!” dacht ik vol blijdschap, terwijl ik de glanzende stof onder mijn handen zag groeien. “Morgen zal ik hem laten zien wat voor prachtige gordijnen we kunnen maken voor de deuren en de ramen.” In de hemel denken we er altijd aan hoe we de anderen gelukkig kunnen maken.

“Je bent een snelle leerling,” zei Maggie blij lachend, “en wat heb je me een leuke middag gegeven!”

“Wat een leuke middag heb jij mij gegeven, lieve meid!” antwoordde ik. Toen we afscheid namen spraken we af dat ik zo nu en dan weer langs zou komen. Toen ik haar aanspoorde om mij ook eens op te zoeken kwam de oude verlegenheid weer tevoorschijn. Ze zei:

“O, maar ik ken al die andere mensen niet, en hier zullen we helemaal op onszelf zijn. Kom jij maar bij mij.”

Dus toen zei ik maar dat ik dat zou doen, want in de hemel probeert niemand iemand anders zijn wil op te dringen en dus zou ik nog vele blije uren met haar doorbrengen in het huisje bij het meer.

Hoofdstuk 14

“Die lammetjes die zijn voor Mij,”
zei de hemelse Vorst.
“Ik leg ze voor eeuwig,
en beschermend aan Mijn borst.”
-Samuel Stennett

Op een van mijn wandelingen kwam ik op een plek terecht die mij deed denken aan wat Mae eens had gezegd over de liefde die de Heiland heeft voor kleine kinderen.

Hij zat onder een van de bloesembomen aan de rand van het meer met een tiental kinderen van alle leeftijden die dicht bij Hem zaten. Een schattig klein peutertje, niet ouder dan een jaar, zat in Zijn armen genesteld met haar zonneblonde hoofdje vol vertrouwen op Zijn borst gevleid, haar handjes vol waterlelies van het soort dat overal op het water dreef. Ze was nog te jong om te beseffen wat een privilege ze genoot, maar scheen ten volle te genieten van Zijn liefdevolle zorg. De anderen zaten aan Zijn voeten of leunden tegen Zijn knieën en een lief jongetje met ernstige ogen stond naast Hem en leunde op Zijn schouder en de Meester had Zijn rechterarm om hem heen geslagen. Alle ogen waren gretig op Jezus gevestigd en elk kind scheen te letten op ieder woord dat Hij uitsprak. Kennelijk vertelde Hij hen een heel interessant verhaal dat Hij aangepast had aan hun kinderlijke smaak en hun vermogen om dingen te bevatten.

Ik ging op het gazon zitten temidden van een groepje mensen, een eindje van de kinderen af en probeerde te horen wat Hij zei, maar we zaten te ver van hen af om meer dan af en toe een zin op te vangen en

in de hemel denkt men er niet over om zich op te dringen als iemand met iets bezig is. Dus we genoten maar van de glimlachende snuitjes en leergierige vragen en uitroepen van de kinderen en probeerden zo een beetje de teneur van het verhaal te begrijpen aan de hand van de onsamenhangende flarden van zinnen die op ons afkwamen.

“Dat kindje was verdwaald in het donkere woud van de onderwereld,” hoorden we de Meester zeggen als antwoord op de onderzoekende blikken van de geïnteresseerde kinderen. “Leeuwen en beren,” hoorden we even later. “Waar was zijn pappa?” vroeg een angstig stemmetje.

Het antwoord konden we niet horen maar direct leunde er een klein ventje vol vertrouwen tegen de knie van de Heiland en zei: Hier zijn geen slechte leeuwen en beren!”

“Nee,” antwoordde Hij, “hier is niets wat mijn kleine kinderen pijn kan doen of bang kan maken!”

Toen, naarmate het verhaal vorderde en interessanter werd en de kinderen steeds dichterbij de Meester aan gingen zitten, draaide Hij zich om met een lieve glimlach en we konden zien hoe Hij het kleine ventje met de ernstige ogen dichterbij zich aandrukte en zei: “En wat zou jij dan gedaan hebben, Leslie?”

Met heldere ogen en een blos op zijn mollige wangetjes antwoordde het kind meteen vastberaden:

“Ik zou tot U gebeden hebben en U gevraagd hebben de mond van de leeuw dicht te doen, zoals U gedaan hebt voor Daniël. En dat zou U dan gedaan hebben!”

“Och,” dacht ik, “als mijn vrienden op aarde de blik hadden kunnen zien die de geliefde Meester op hun jongetje wierp toen hij dit dappere antwoord gaf, dan zouden ze enorm getroost zijn, ook al is hun geliefde kind er niet meer.”

Omdat ik opeens zo verdiept was in die gedachten hoorde ik niet meer wat er verder gezegd werd totdat een uitgelaten geroep van de kleine kinderen liet horen hoe bevredigend het verhaal geëindigd was en toen ik opkeek zag ik de Heiland verder lopen met het kleintje nog in Zijn armen en de kinderen om Zich heen.

“Want voor zodanigen is het Koninkrijk der hemelen.” Wat begreep Hij dat goed! Hij hield toch zoveel van hen!

Ik stond eveneens op en ging op weg naar huis.

Ik was nog niet ver gekomen toen ik mijn broer Frank tegenkwam die me begroette met de woorden: "Ik ben op weg naar de stad bij het meer; heb je zin om mee te gaan?"

"Ik heb al heel lang eens naar die stad willen gaan. Ik heb alleen gewacht tot het er de juiste tijd voor was," zei ik.

"Je groeit zo snel in de kennis van hemelse dingen," zei hij, "dat ik dacht dat ik het er wel op kon wagen om je overal mee naar toe te nemen. Je vergaart de kennis omdat je het zo fijn vindt, niet omdat je het als je plicht ziet om die dingen te leren."

Je begerigheid om alle waarheid te leren kennen en tegelijkertijd je geduldige nederigheid om rustig af te wachten, hebben je veel lof en liefde van de geliefde Meester opgeleverd en Hij ziet aandachtig toe hoe we groeien in dit goddelijke leven.

Vaak zie ik dat het je best wel moeite kost, maar ik vind het alleen maar juist dat je ervan weet; we hebben hier net zo goed aanmoediging nodig als in het aardse leven, ofschoon het op een andere manier gebeurt. Dit vertel ik je met goddelijke permissie.

Ik geloof dat het niet lang meer zal zijn voordat Hij je een opdracht zal toevertrouwen, maar dit heb ik van mezelf, dit is niet iets wat Hij heeft gezegd."

Ik zou niet in staat zijn om in aardse woorden uit te drukken wat voor indruk deze prijzende woorden op me maakten.

Het was zo onverwacht. Ik was druk bezig geweest alles te verkennen en te weten te komen wat er van de hemel te weten viel zonder te denken dat ik er enig compliment voor verdiende en nu had ik de goedkeuring van de Meester zelf verdiend! Ik kon mijn geluk haast niet op.

"Mijn broer, mijn lieve broer!" kon ik alleen maar zeggen in mijn grote vreugde en stopte toen plotseling en keek hem aan met tranen van dankbaarheid.

"Ik ben zo blij voor je, klein zusje!" zei hij, terwijl hij mijn hand vol warmte vastpakte. "Er zijn beloningen in de hemel zie je, het doet me goed dat je er onbewust al een binnengehaald hebt."

Ik wou dat ik de kostbare wijze woorden die van zijn lippen kwamen in detail zou kunnen navertellen. Ik wou dat ik ieder moment van dat heerlijke leven zoals ik het dag na dag beleefde precies kon navertellen

maar ik kan slechts zeggen: “dat mag ik niet.”

Toen ik het op me nam om alles op te schrijven van die onvergetelijke tijd realiseerde ik me niet hoeveel ernstige problemen ik zou tegenkomen, hoe vaak ik zou moeten pauzeren om erover na te denken of ik echt die waarheid mocht vertellen of dat voorval mocht beschrijven zoals het gebeurd was.

De kern is vaak weggelaten uit zo'n geweldig voorval dat ik probeerde te beschrijven, omdat ik tot de conclusie kwam dat ik het niet moest wagen het gewijde geheim te onthullen. Ik realiseer me dat er aan de vertelling zoals ik me gedwongen voel die weer te geven, oneindig veel ontbreekt. Het is ver van wat ik ervan wilde maken toen ik eraan begon. Maar het is geen fantasieverhaal; het is zoals het leven hierna werkelijk is. Zoals het aan me geopenbaard werd toen mijn geest triomfantelijk uit mijn verwaarloosde vlees, dat zo afhankelijk was geworden door het lijden, oprees.

Mijn broer en ik liepen langzaam terug naar de rand van het meer, waar we in een boot stapten die daar klaar lag en werden direct naar een andere oever van het meer gebracht. We meerden aan bij een marmere steiger die een doorgang tot de stad bij het meer vormde. Ik ben nooit te weten gekomen door welke kracht deze boten werden voortbewogen.

Er waren geen roeiers, geen motor, geen zeilen. Maar hij bewoog gestadig voort totdat we veilig op onze bestemming waren aangekomen. Er waren gerieflijke kussens rondom gerangschikt en op een ervan lag een muziekinstrument, zoiets als een viool, ofschoon er geen strijkstok bij lag en kennelijk slechts met de vingers bespeeld moest worden. Op een andere stoel lag een boek.

Ik pakte het op en opende het; het leek een voortzetting te zijn van dat boek dat naast de Bijbel, miljoenen harten geboeid heeft in het aardse leven: “Het grootste goed ter wereld.” (* Notitie: Vermoedelijk een verwijzing naar het bekende boek van Henry Drummond, gepubliceerd in 1880)

Toen ik er doorheen bladerde begreep ik de waarheid die deze grote wijze man al had begrepen uit de machtige dingen van de eeuwigheid en doorgegeven had aan onsterfelijken, net zoals hij dat jarenlang had gedaan aan stervelingen op aarde.

Mijn gedachten werden onderbroken toen de boot bij de marmere

steiger aankwam en ik zag mijn broer al klaar staan om me uit de boot te helpen. Toen we een kleine helling beklommen hadden zagen we dat we in een brede straat stonden die naar het centrum van de stad leidde. Ik zag dat de straten allemaal heel breed en glad waren, geplaveid met marmer en allerlei soorten edelstenen. Ofschoon het er een drukte van belang was met allerlei mensen die onderweg waren voor hun verschillende plichten was er geen kruimeltje vuil of zelfs maar een stofje te zien.

Er schenen vele soorten zakenhuizen te zijn maar ik zag niets wat leek op onze grote handelsgebouwen. Er waren colleges en scholen, boekhandels, muziekwinkels en uitgeverijen, een aantal grote fabrieken waar, zo vernam ik, fijne zijden garens van velerlei kleur gesponnen werden. Deze werden veel gebruikt bij het weven van de draperieën die ik al eerder genoemd heb.

Er waren kunstmusea, galerieën, bibliotheken en een aantal auditoria. Maar kerken zag ik er niet. Eerst werd ik er wat door verward totdat ik me herinnerde dat er geen kerkgenootschappen zijn in de hemel, maar dat iedereen de Vader aanbidt in harmonie en liefde; kinderen van een en dezelfde liefdevolle Vader. "Ach," dacht ik, "wat jammer dat dit feit niet aan de aardbewoners verkondigd kan worden!

Het zou alle meningsverschillen, jaloezie en wedijver onder de kerklieden in één ogenblik overbodig maken!

Geen kerkdoctrines in de hemel! Geen tegenstrijdige geloofsovertuigingen! Geen beschuldigingen van ketterij van de ene zogenaamde Christen tegen de andere!

Geen nieuwe denominatie die gebouwd werd op de ruïnes of ondergang van een andere geloofsgemeente!

Maar één grote universele broederschap waarvan Christus aan het hoofd staat en waarvan de hoeksteen Liefde is."

Ik dacht aan de dag waarop we hadden geluisterd in het grote auditorium waar iedereen de lofzang aan de geliefde Meester had gezongen, aan de gebogen hoofden en verheven stemmen van die grote menigte toen alle stemmen samen zongen in dat glorieuze loflied: "Kroon Hem Heer van allen!" De tranen sprongen me in de ogen bij de gedachte aan de gezichten die op een dag beschaamd naar de grond zullen moeten kijken wanneer ze zich herinneren hoe vaak ze in hun aardse leven tegen een medechristen gezegd hebben: "Ga opzij; ik

ben heiliger dan gij!”

We vonden geen woonhuizen in het centrum van de stad, totdat we bij de buitenwijken kwamen. Hier stonden ze, in al hun pracht en praal. Maar een aangenaam feit was dat ieder huis omgeven was met een grote tuin vol bomen en bloemen en paden. Het was als het ware één groot park buiten het zakencentrum van de stad, doorspikkeld met lieflijke huizen.

Er was veel wat me aangenaam verraste in deze grote stad, waarover ik niet alles mag vertellen, maar wat ik nooit kan vergeten.

Op een plek vonden we een enorm park met paden en wegen en fonteinen en miniatuurmeren en priëlen, maar zonder huizen of enig soort gebouw, behalve een enorme cirkelvormige tempel waar wel honderden mensen konden zitten en waar, vertelde mijn broer me, op een bepaald uur een koor van seraphijnen bijeen kwam om de oratoria van de grote muziekcomponisten van de wereld en de hemel te zingen. Het koor was juist vertrokken en de menigte die van hun goddelijke muziek had genoten bleef nog plakken alsof ze maar met tegenzin zo'n gewijde plek konden verlaten.

“We zullen onthouden wanneer ze weer een uitvoering hebben,” zei mijn broer, “dan komen we terug om naar hen te luisteren.”

Hoofdstuk 15

Zelfs de aartsengelen kunnen de vreugden
van die allerheiligste plaats niet vullen,
Daar waar het de Vader behaagt
het licht van Zijn hemelse gezicht te onthullen.

-Charles Wesley

We liepen door het laatste stukje van het park en kwamen uit op het open land waar we een eind door weiden vol bloemen liepen en over golvende vlakten.

Na een tijdje kwamen we in een enorm woud waar de bomen boven ons uittorenden als zacht heen en weer deinende reuzen. De dag was bijna voorbij; een dag die gevuld was geweest met vreugde, blij verrassingen en fijne momenten! Maar toch had ik het gevoel dat er nog iets voor mij in het verschiet lag, verborgen in de schemerige avond, iets dat mijn ziel vervulde met eerbied, zoals de laatste ogenblikken voor het Heilig Sacrament. Mijn broer liep aan mijn zijde, in zwijgzame gedachten verzonken, maar zijn uitstraling was nog zachter dan normaal. Ik vroeg niet waar we naar toe gingen op dat ongewone uur, zo ver van huis, want hier was alles goed. Angst en twijfel konden de rust van mijn ziel niet meer verstoren, zoals zo vaak het geval was geweest op aarde. Hoewel het woud dicht begroeid was scheen de gouden gloed van de avondschemering door de bomen en zette hij de wuivende bladeren boven ons in een hemelse gloed alsof hij door de ramen van een majestueuze kathedraal scheen.

Toen we het woud weer uitkwamen keken we uit over een enorme

vlakke die zich eindeloos voor ons uit leek te strekken. In de verte hoorden we vaag de kalmerende geluiden van golven in de branding van die onsterfelijke zee waarover ik zoveel gehoord had, maar die ik nog niet gezien had.

Maar behalve die zachte geluiden in de verte was de stilte rondom ons intens. We stonden een ogenblik aan de rand van het woud en toen, terwijl we een stukje de vlakke op liepen, werd ik me ervan bewust dat de grond aan onze rechterkant hoog oprees en toen ik mijn gezicht die kant op draaide zag ik zoiets indrukwekkends dat niets in de eeuwigheid dat beeld ooit nog zal kunnen wegnemen. Aan de top van deze zachte helling stond een tempel waarvan de enorme koepel, de massieve zuilen en de solide muren gemaakt waren van zuivere parels. Door de grote ramen straalde een wit licht dat de gouden gloed van de avondschemering volledig absorbeerde. Er kwam geen woord over mijn lippen en ook verborg ik mijn gezicht niet, zoals bij eerdere openbaringen, maar ik zakte langzaam op mijn knieën, kruiste mijn handen voor mijn borst, met opgeheven gezicht en legde mijn hele wezen in volkomen aanbidding aan de voeten van Hem “die gezeten is op de troon.” Hoe lang ik daar geknield bleef zitten weet ik niet. Zelfs het eeuwige leven viel in het niet bij de aanblik van dit wellicht grootste van alle hemelse mysteries. Tenslotte hielp mijn broer, die stilletjes naast me geknield had, me overeind en fluisterde zachtjes: “Kom.” Ofschoon ik het eigenlijk niet zag, voelde ik dat zijn gezicht alle kleur had verloren door de diepte van zijn emotie en ik liet me stil door hem meevoeren. We kwamen bij een lange trap die bestond uit lage, brede treden die geleidelijk omhoog rezen en uiteindelijk naar de deur van de Tempel zelf liepen. Ook deze waren gemaakt van parels. Aan beide kanten waren de treden begrensd door geulen, die geplaveid waren met gouden stenen en waarlangs kristallen water vloeide dat uiteindelijk verder stroomde naar een grote stroom ergens ver weg op de vlakke. We bestegen de treden, gingen de Tempel binnen en stonden daar een ogenblik in stilte. Ik weet niet hoe dat in zijn werk ging, maar tijdens dat korte ogenblik; het kan ook wel langer geweest zijn dan ik me bewust was, werd elk detail van dat geweldige interieur in mijn geheugen gegrift zoals een fotograaf dat doet op de gevoelige plaat. Eerder in mijn hemelse ervaring was ik verscheidene keren teruggekeerd naar een plek die me in het bijzonder getroffen

had om alles goed in me op te nemen zodat ik het gedetailleerd kon beschrijven, maar dit was anders. Hier werd de aanblik als door een bliksemflits op mijn geheugen gegrift voor altijd, nee, voor de eeuwigheid. De enorme koepel die op dat moment gevuld werd met een lichtgevende wolk, werd ondersteund door drie rijen massief gouden zuilen. De muren en vloeren waren gemaakt van parels, evenals het grote podium dat tenminste een derde van de Tempel vulde aan de oostelijke kant.

Er waren geen zetels. De grote gouden zuilen stonden als wachten op de glanzende vloer. Een gouden railing omgaf het podium aan drie kanten, zodat je er vanuit de Tempel zelf niet op kon komen. Onder deze railing strekte zich een trede uit waarop men kon knielen. Ook deze was gemaakt van parels.

In het midden van het podium verrees een immens altaar, ondersteund door seraphijnen van goud met uitgestrekte vleugels, aan iedere hoek één, en daaronder bruiste, in een groot paarden bassin, een fontein van sprankelend water. Ik wist intuïtief dat dit de bron van de magische rivier was die door de tuinen van de hemel stroomde en die de laatste resten van dood en zonde van ons afwaste. Het leek erop dat wij op dat moment de enige levende wezens in de Tempel waren, behalve twee andere personen die daar knielden met gebogen hoofden naast de railing van het altaar aan de overzijde. Maar toen zag ik bij het altaar vier engelen staan, aan iedere kant één. Ze waren gekleed in wijde witte gewaden en hadden lange, dunne trompetten van goud opgeheven in hun handen, alsof ze vol gespannen verwachting het teken afwachtten dat zij op hun trompetten mochten blazen.

Lange draperieën van uiterst fijne, zilverigkleurige stof hingen in zware plooiën aan de achterkant van het podium. Plotseling, op het moment dat we ernaar keken, zagen we de draperieën trillen en gloeien onder een straling die de schoonheid van de middagzon ver overtrof. Het straalde door de stof heen en opeens leek de hele Tempel gevuld te zijn met de “heerlijkheid des Heren.” In het midden van de lichtgevende wolk die de koepel opvulde zagen we de gestalten van engelharpisten en terwijl we met gebogen hoofden neerknielden bij de railing van het altaar en onze aangezichten verborgen voor “het stralende licht van Zijn komst” hoorden we het trompetgeschal van de vier engelen rond het altaar en de stemmen van de hemelse harpisten toen zij zongen:

Binnen de poort

“Heilig, Heilig, Heilig, Here God Almachtig!
Al Uwe werken loven Uwe naam op aarde,
in de lucht en op de zee.
Heilig, Heilig, Heilig, genadig en machtig,
God in drie personen, gezegende Drieëenheid.
Amen!”

De stemmen stierven uiteindelijk zachtjes weg en toen de laatste tonen van de gouden trompetten hadden weerklonken “was er stilte in de hemel.” We wisten dat de zichtbare heerlijkheid van de Heer voor dit moment weggetrokken was van de Tempel die Zijn Troon is. Maar we knielden nog steeds met gebogen hoofden in stille aanbidding voor Hem. Toen we uiteindelijk opstonden sloeg ik mijn ogen zolang we in de Tempel waren niet op; ik wilde niets vergeten van wat ik gezien had, in deze tempel gevuld met Zijn heerlijkheid.

We liepen stilzwijgend bij de tempel vandaan. Ik leunde op de arm van mijn broer want ik was nog zo vol emotie, dat ik zijn hulp nodig had. Ik was verbaasd omdat we niet naar het woud teruggingen maar nog verder doorliepen over de vlakten. Maar toen ik zag dat we het punt naderden waarop de stroom die uit de fontein onder het altaar ontsprong zich in tweeën splitste, begon ik te begrijpen dat we via de rivier terug zouden gaan, en niet door het woud en over het meer. Uiteindelijk kwamen we bij de stroom en nadat we in een boot gestapt waren die aan de oever lag voeren we al gauw met de stroming mee naar ons huis. We zagen onderweg zoveel prachtige dingen die ik nog nooit eerder gezien had en ik nam me voor om daar in de toekomst, wanneer mijn dagelijkse plichten gedaan waren en ik wat vrije tijd kon nemen, nog eens heen te gaan. Prachtige villa's, omgeven door prachtige tuinen, die vlak aan beide kanten van de rivier lagen, vormden een panorama waarvan het oog nooit genoeg zou krijgen. Tegen het einde van de reis kwamen we langs het prachtige huis van mijn zusje. We konden haar duidelijk met haar man voor het raam zien staan. Ze namen het uitzicht met verheerlijkte blikken in zich op. Mijn broer en ik waren het grootste deel van de reis naar huis in onszelf gekeerd ofschoon we allebei aandachtig keken naar de bliken van gelukkig huiselijk leven waar we mee omgeven werden. De veranda's en trappen van de huizen die we voorbij kwamen waren

gevuld met gelukkige bewoners; blije stemmen konden voortdurend gehoord worden, en vrolijk geschater kwam van de drommen kleine kinderen die overal speelden op de met bloemen bezaaide gazons.

Een keer verbrak ik de stilte toen ik tegen mijn broer zei:

“Ik word meer dan eens blij verrast wanneer ik de bekende liederen van de aarde hier in de hemel weer hoor, maar nooit zoals ik vandaag werd. Dat loflied is al heel lang mijn lievelingslied.”

“Het is geen toeval dat je zulke blije verrassingen krijgt,” antwoordde hij. “Een van de heerlijkheden van dit zeldzame leven is dat er geen moment aan het toeval wordt overgelaten om de zuivere geneugten van ons aardse leven opnieuw te laten gebeuren. Het doet de Vader plezier om ons te doen realiseren dat dit bestaan slechts een voortzetting is van het vorige leven, maar zonder de onvolkomenheden en de zorgen ervan!”

“Frank... ik geloof dat jij de enige bent van onze vrienden hier die me nooit iets gevraagd heeft over de geliefden die we achtergelaten hebben; waarom is dat?” Er verscheen een gelukzalige glimlach op zijn gezicht terwijl hij antwoordde: “Misschien is het omdat ik al meer weet dan jij mij vertellen kunt.”

“Ik vroeg me al af of dat zo was,” zei ik, want ik kon me de woorden van mijn geliefde vader op de eerste dag van mijn verblijf hier nog goed herinneren, toen hij over mijn broer zei: “Hij staat heel dicht bij de Meester.” En ik wist hoe vaak hij op een missie was gestuurd naar de aardse wereld beneden. Toen ik terugkwam ging ik op de sofa liggen, met een hart dat overliep van vreugde, dankbaarheid en liefde. Het was meer dan ik in woorden kan uitdrukken en het scheen me toe dat de tederheid die in de goddelijke ogen op de plaat aan de muur lag dieper was en zuiverder en heiliger dan hij ooit eerder geweest was.

“Ik zal de mate van perfectie bereiken die U voor me gezet hebt, mijn Heiland,” stamelde ik, met gevouwen handen naar Hem opgeheven. “Al moet ik er mijn hele leven in de hemel over doen en heb ik alle hulp van de engelen van het licht nodig om het te kunnen volbrengen.” En met deze woorden op mijn lippen en Zijn tedere ogen op mij rustend zakte ik weg in de zorgeloze rust van de hemel.

Hoofdstuk 16

Ik zal geliefden weer ontmoeten, hen die mij zijn voorgegaan...
Wat een vreugde, welk een blijdschap zal er dan bestaan
Op die dag dat de Doodsengel mij daarheen zal dragen
Over de rivier naar het land van liefdevol behagen

Er is al zoveel gebeurd vanaf het moment dat ik door de prachtige poorten naar binnen ben gegaan en het ging allemaal zo snel, dat ik eigenlijk niet goed in staat ben om het allemaal te verwoorden. Ik heb hier en daar wat incidenten kunnen beschrijven maar daardoor zijn er onbewust ook dingen weggevallen die ik eigenlijk dolgraag had willen vermelden. Van de vele dierbare vrienden die ik ontmoet heb, staan er maar een paar vermeld om de eenvoudige reden dat ik teveel in herhaling zou vervallen als ik iedere ontmoeting in detail zou beschrijven. Het zou alleen maar vervelend worden. Ik heb doelbewust de incidenten beschreven die het leven in die blijde wereld het beste weergeven. Om de eerbied en de liefde die alle harten voelen voor de gezegende Drieëenheid, om iedere goede en volmaakte gave en de geweldige kracht van de liefde van Christus aan iedereen te laten zien, zelfs in het leven aan de andere kant van het graf.

In dit leven, dat vreemd en nieuw voor me was, trof ik massa's mensen aan van wie ik in voorbije jaren gehouden had en er was haast geen moment dat er geen banden werden vernieuwd die in het aardse leven verbroken waren. Ik herinner me dat, op mijn wandeling in de buurt van Mrs. Wickhams huis, kort nadat ik er voor de eerste keer op bezoek was geweest, mijn aandacht gevestigd werd op een onopvallend maar erg mooi huis dat bijna helemaal verborgen lag achter rijkelijk bloeiende klimrozen; roomwitte bloemen waarvan de schoonheid niet

te vergelijken viel met die van rozen die ik ooit eerder op aarde of ergens anders in de hemel had gezien.

Toen ik Mrs. Wickham daar zag vroeg ik: "Wie woont daar?"

"Je moet maar eens even gaan kijken wie daar woont," zei ze.

"Is het een bekende?" vroeg ik.

"Ik zou denken van wel. Kijk, er staat iemand voor de deur en het ziet er naar uit dat ze je al verwacht."

Ik stak het sneeuw witte pad en het bloemenveld over; het huis stond precies in een hoek die gevormd werd door die twee paden die elkaar kruisten, bijna precies tegenover het huis van Mrs. Wickham, en voordat ik de kans had het bordes te betreden voelde ik opeens twee liefdevolle armen om me heen.

"Becca Sprague! Ik wist wel dat jij het was die ik een paar dagen geleden het huis van Mrs. Wickham binnen zag gaan. Heeft ze je niet verteld dat ik hier woon?" "Daar had ze tot op heden de kans niet toe," zei ik. "Maar lieve tante Ann, ik zou je evengoed wel gauw gevonden hebben, ik weet zeker dat je dat wel weet."

"Ja, dat zou je ook wel."

Toen vertelde ik haar iets over mijn bezoek aan Mrs. Wickham op die bijzondere dag. Ze luisterde met een blik van sympathie op haar lieve gezicht en zei: "Dat hoef je me niet te vertellen lieve meid. Dat weet ik toch ook! Als de Meester komt om mij te verblijden met Zijn bezoek heb ik dagenlang nergens anders meer interesse in!"

O, de vreugde, de vrede in de wetenschap dat ik veilig ben in dit gezegende oord! Het is meer dan ik tijdens het aardse leven ooit heb durven dromen!" Ze was een ogenblik in gedachten verzonken en zei toen verlangend: "Vertel me nu eens iets over mijn kinderen; denk je dat ze binnenkort komen?" Ik maakte haar blij met al het goede nieuws dat ik me over haar geliefden kon bedenken en zo praatten we urenlang door en haalden dierbare herinneringen op uit ons aardse leven, over vrienden en ons thuis en familiebanden en zagen uit naar de toekomst die we voor ons hadden samen met onze geliefden. Zelfs de vreugden van de hemel konden die gedachten niet doen vervagen. Er was ook nog een andere gebeurtenis; op een avond toen de zachte schemering viel en wij met velen van onze huiselijke kring bij elkaar waren in de grote "bloemenkamer," hoorden we voetstappen op de veranda. Mijn broer liep naar de open deur en een zachte stem sprak:

“Is het waar dat Mrs. Sprague hier is?”

“Zij is het echt; kom maar eens kijken.” En daar kwam die lieve Mary Green de kamer in.

“Ik vind het zo fijn om je thuis te verwelkomen!” zei ze, terwijl ze naar me toe liep met uitgestoken handen en me aankeek met haar tedere oprechte ogen.

“Mijn geliefde meisje!” riep ik uit, terwijl ik haar in een warme omhelzing tegen me aandrukte. “Ik heb steeds naar je gevraagd en er zo naar uitgekeken je te zien.”

“Nadat ik gehoord had dat je zou komen kon ik nauwelijks wachten tot ik hier naar toe kon gaan. Vertel me nu alles eens,” zei ze, toen ik haar op een stoel vlak naast me trok. Maar de vragen die gesteld werden en de antwoorden daarop zijn te gewijd om hier te herhalen. Er werd gepraat over ieder afzonderlijk lid van onze geliefde huiselijke kring en ze haalde ook een heleboel gebeurtenissen op waar zij bij was geweest, toen haar moeder en ik bij elkaar waren en over het lieve kind gepraat hadden, denkende dat ze te ver weg was om het te horen.

“Vaak was ik zo dichtbij dat ik je had kunnen aanraken als ik daartoe de kracht had ontvangen,” zei ze.

Na een lang gesprek nam ik haar mee naar de bibliotheek waar de anderen heengegaan waren om een nieuw boek te bekijken dat juist die dag aangekomen was. Ik stelde haar aan hen voor als de dochter van dierbare vrienden die nog op aarde waren, ik wist zeker dat ze haar goed zouden verwelkomen. Mijn jongste zuster en zij waren heel geïnteresseerd in elkaar geraakt aangezien ze veel met elkaar gemeen hadden in hun dagelijkse bezigheden en ik was verheugd dat ze elkaar voortaan veel zouden ontmoeten. Er was geen beschrijving van tijd zoals we die hier beschrijven, ofschoon veel mensen het nog steeds hadden over de oude tijdsaanduidingen zoals “maanden” en “dagen” en “jaren”. Ik kan het niet beschrijven zoals ik het toen zag. Er waren perioden en vormen van een tijdsbestek, er waren uren voor leuke plichten, uren voor vreugdevol vertier en uren voor gewijde lofprijzing. Ik weet slechts dat er harmonie was, alles was vreugde en vrede te allen tijde en in alle omstandigheden.

Hoofdstuk 17

Er ligt een vertederende zachtheid in de liefde van een moeder voor haar zoon; een liefde die alle andere gevoelens van het hart te boven gaat. Deze liefde wordt niet verkild door egoïsme, bedreigd door gevaar, noch verzwakt door gevoelens van onmacht of gehinderd door ondankbaarheid.

Zij zal al haar gemakken opofferen om het hem gemakkelijker te maken, ze baadt in zijn succes, ze straalt in zijn welvaart en als hij getroffen wordt door kwade omstandigheden zal hij haar juist door de tegenspoed nog dierbaarder zijn. Als zijn naam besmet wordt zal ze nog steeds van hem houden en hem koesteren en als de hele wereld hem verguist zal zij hem met haar liefde overstelpen.

-Washington Irving

Mijn leven in het hemelse kabbelde voort. Vanuit een aards standpunt leek het erop dat de maanden uitgroeiden tot jaren en mijn dagelijkse studie hielp me om de hemelse geheimen steeds beter te begrijpen. Ik werd het studeren nooit moe, ofschoon veel van wat ik leerde verkregen werd door observatie tijdens de reizen met mijn broer als hij naar de verschillende delen van het hemelse koninkrijk reisde en ik hem mocht begeleiden. Ik kwam nooit tijd tekort voor aangename sociale aangelegenheden want plicht is in de hemel niet in tegenstrijd met het aangename, noch zijn er onbeantwoorde wensen en hoeven we niet te streven naar dingen die niet te verwezenlijken zijn, zoals zo vaak het geval is op aarde. Zo bracht ik vele dierbare uren door in het huis van mijn vader en bij zeldzame gelegenheden kreeg ik permissie hem te vergezellen naar zijn arbeidsveld om hem te helpen de

nieuwkomers te begeleiden naar hun plaats in het nieuwe leven waar zij nog volstrekt niet op waren voorbereid.

Bij een van die gelegenheden zei hij tegen me: “Ik zit met het grootste probleem waar ik ooit mee geconfronteerd werd in dit werk. Het betreft het onderrichten en helpen van een man die op aarde plotseling van een ogenschijnlijk eerbaar leven naar de diepste diepten van de misdaad is afgezakt en nu niet in staat is zijn schuldgevoel af te werpen.

Ik ben nog niet in staat geweest hem mee te krijgen naar de rivier, waar deze aardse stofnesten uit zijn arme hoofd gespoeld zouden kunnen worden. Zijn excuus is steeds dat God al zo genadig is geweest om hem in de hemelse gewesten toe te laten dat hij zich voor altijd tevreden moet stellen met het laagste niveau van het leven en het hemelse geluk.

Ik heb nog geen enkel argument te berde kunnen brengen dat hem van gedachten kan doen veranderen. Hij was van het juiste pad geraakt door zijn hartstocht voor een vreemde vrouw, en werd ertoe gebracht zijn bejaarde moeder te vermoorden om haar sierraden aan dit vreselijke schepsel te kunnen geven. Hij werd ter dood gebracht voor die misdaad, waarvan hij uiteindelijk veel spijt had zodat hij tot een volledige bekering kwam, maar hij heeft het leven verlaten met alle verschrikkingen van zijn daad nog in zijn ziel.”

“Heeft hij zijn moeder ontmoet sinds zijn komst hier?” vroeg ik. “Weet ze dat hij gekomen is?” “Nee, ze is wat dat betreft helemaal alleen in deze wereld en het werd beter geacht haar hierover nog niet in te lichten totdat zijn ziel in een betere staat zou verkeren om haar te ontvangen.

Hij was een enig kind en het is niet dat hij geen goede opvoeding heeft genoten, maar hij was volledig in de macht van deze veile doch fascinerende vrouw. Er wordt gezegd dat zij iets in zijn wijn had gedaan wat tot zijn verschrikkelijke daad leidde, omdat zij zijn moeder haatte. Zijn moeder was er op tegen dat hij een relatie met haar had.

Toen de wijn was uitgewerkt was hij hevig ontzet over hetgeen hij had gedaan en zijn verliefdheid op de vrouw veranderde in verachting maar toen was het helaas te laat. Hij wilde haar niet meer zien tijdens zijn gevangenschap. “Hoe lang heeft hij in de gevangenis gezeten?” “Bijna een jaar.” “Heeft hij Christus al gezien?”

“Nee, hij smeekt dat hij Hem niet onder ogen hoeft te komen. Hij heeft heel veel spijt en is dankbaar dat hij gered is van de straf die hem eigenlijk toekwam maar ofschoon hij weet dat zijn zonde vergeven is, heeft hij niet het vertrouwen dat hij ooit in de tegenwoordigheid van de Allerhoogste kan staan.

En hier, gelijk op aarde, komt de Meester alleen als er naar Hem verlangd wordt. Hij komt niet tot degenen die Hem niet willen zien. Ik heb nog geen beroep gedaan op hulp van boven; het is mijn ambitie om deze zwakkere zielen hoger te leiden door de kracht die mij is toevertrouwd. Heb jij een idee waar hij mogelijk mee bereikt zou kunnen worden?”

“Zijn moeder. Mag ik haar toch naar hem toe brengen?”

Hij dacht een ogenblik na en zei toen: “Vrouwelijke intuïtie. Ja, breng haar maar mee.”

Al spoedig was ik onderweg. Ik vond de arme vrouw, legde haar de feiten voorzichtig voor en wachtte op haar beslissing. Er was geen enkele aarzeling bij haar te bespeuren en ze zei meteen: “Mijn arme jongen!

Natuurlijk ga ik direct met je mee.”

We vonden mijn vader die op ons stond te wachten en gingen direct naar het grote “Tehuis” waar deze “studenten”, als we die zo mogen noemen, verbleven. Het was een prachtig groot gebouw middenin een park met schaduwrijke paden en waar je maar keek, fonteinen en bloemen.

Voor iemand die juist van de aarde bevrijd is leek het inderdaad een paradijs, maar wij die al geproefd hadden van de fijnere zaken van het hemelse leven vonden dit al te min. We misten de schoonheid van de individuele huizen, de kleine kinderen die speelden op de gazons, de muziek van het engelenkoor; het was vergeleken met de heerlijkheden waarmee wij al kennis gemaakt hadden eigenlijk maar tam.

We vonden de jongeman onder een van de met bloesems overladen bomen. Hij bestudeerde intens een boek dat mijn vader bij hem achtergelaten had. Hij had een vredige uitstraling op zijn bleke gezicht maar het was eerder de blik van geduldige berusting dan die van hartstochtelijke vreugde.

Zijn moeder trad hem in haar eentje tegemoet terwijl mijn vader en ik op de achtergrond bleven. Na enkele ogenblikken keek hij op en zag

zijn moeder naast zich staan. Er verscheen een verschrikte blik op zijn gezicht en hij sprong op. Ze strekte haar armen naar hem uit en riep op treurige toon: "John, mijn lieve jongen, kom bij me terug; ik heb je nodig!" Dat was alles.

Met een gesmoorde kreet knielde hij aan haar voeten en sloeg zijn armen om haar knieën terwijl hij snikte: "Moeder! Moeder!" Ze bukte en sloeg haar tedere armen om hem heen; ze trok zijn hoofd zachtjes aan haar borst en overdekte zijn gebogen hoofd met kussen.

O, die warme moederliefde is hetzelfde op aarde en in de hemel! Alleen de liefde van Christus kan haar overtreffen! Hier was zijn gekrenkte moeder, naar de eeuwigheid gezonden door de hand van hem die haar had moeten beschermen en onderhouden. Nu stond ze gebogen over haar berouwvolle zoon met de moederliefde die straalde uit haar tedere ogen. Ik zag dat mijn vader zich even moest omdraaien om zijn emoties te verbergen en mijn ogen waren eveneens nat van tranen.

Mijn vader had de moeder uitgelegd dat zij, als het mogelijk was, de zoon naar de rivier moest leiden zodat hij schoon gewassen kon worden van de aardse stofnesten en al snel hoorden we haar op overredende toon zeggen:

"Kom, John, mijn jongen, neem de eerste stap naar boven, doe het voor je moeder. Dan kan ik de vreugde proeven je in mijn eigen huis te zien binnengaan. Kom, John, kom met moeder mee."

Ze trok hem zachtjes mee en tot onze grote vreugde zagen we hem opstaan en met haar meegaan en hun stappen voerden hen naar de rivier. Ze liepen hand in hand en voor zover we konden zien scheen ze hem te sussen en te troosten.

"God zij dank!" zei mijn vader vanuit de grond van zijn hart. "Nu zullen we daar verder geen problemen meer mee hebben. Als ze terugkomen zal hij alles beter kunnen zien." En zo was het ook. Na deze gebeurtenis werd ik, met de permissie van God, een groot deel van de tijd medewerkster van mijn vader en genoot daarom veel meer van zijn gezelschap en zijn instructies dan anders het geval zou zijn geweest.

Hoofdstuk 18

“Eens,”
zo zeggen we,
terwijl wij de ogen richten
naar dat hemels Paradijs...
Eens, op zekere dag...
zal in ieder hart
nieuwe rust ontspringen.
“Eens”
zullen wij gezichten
van geliefden
weer aanschouwen,
zullen wij hun hand
in de onze houden...
Eens in ‘t Morgenland,
o het Morgenland!
Dat wonderschone Morgenland!

-Edward R. Phelps

Op een avond, naar aardse maatstaven gerekend een jaar of drie nadat ik voor het eerst kennis had gemaakt met de vreugde en de taken van het hemelse leven, zat ik uit te rusten op de bovenste veranda van ons huis na een voor hemelse begrippen inspannende reis naar een vergelegen stad van de hemelse gewesten. Vanaf dit gedeelte van de veranda konden we af en toe door de laaghangende takken van de bomen heen een glimp opvangen van de

rivier en juist onder ons konden we de blijde kinderen zien spelen op het gazon. Hier zocht mijn broer me op. Hij liet zich op een ligstoel vallen en lag daar een tijdje heel stil zonder zich te verroeren.

Hij keek vermoeid, als dat in dat leven al mogelijk is, maar ik bespeurde geen bezorgdheid aan hem want ik wist dat hij rustig was. Hij was een tijdlang op een missie naar de aarde geweest en ik wist uit ervaring wel dat er soms iets van de vermoeidheid en de zorgen van de aarde bij ons blijft hangen, totdat we weer hersteld zijn door de balsem van de hemelse lucht en het levengevende water.

Hij had me niet verteld waar zijn missie hem heengeleid had, iets wat hij normaal wel doet, en ik had hem niets gevraagd, omdat ik wist dat hij het me wel zou vertellen als ik er iets over moest weten. Mijn eigen taken waren de laatste tijd van zeer verantwoordelijke aard geweest en hadden me naar een afgelegen plek in het hemelse koninkrijk geleid en daarom had ik zelf de geliefden op aarde een tijd lang niet bezocht.

Toen ik hen voor de laatste keer had gezien schenen ze allemaal in goede gezondheid te verkeren en waren ze zo omringd door aardse zegeningen dat ik niet meer het gevoel had gehad dat ze mijn hulp zo hard nodig hadden, wat in de eerste dagen van hun rouw over mij wel het geval was geweest. Daarom had ik al mijn energie gestoken in het werk dat de Meester mij had opgedragen.

Eindelijk, na een tijdje zo gelegen te hebben, kwam mijn broer overeind en keek me een ogenblik zwijgend aan. Toen zei hij zachtjes: "Ik heb nieuws voor je, zusje."

Er ging een soort elektrische schok door me heen en ik riep direct vol blijdschap uit: "Hij komt!"

Hij knikte met een sympathieke glimlach, maar antwoordde niet direct. "Wanneer zal dat zijn? Ben ik verondersteld naar hem toe te gaan?" vroeg ik.

Hij aarzelde een moment voordat hij zei: "Natuurlijk mag je naar hem toe gaan als je hart je dat ingeeft."

"O, ik moet naar hem toe! Ik moet de eerste zijn die hem begroet! Misschien kan hij toestemming krijgen om me te zien terwijl hij nog in zijn lichaam is."

Hierop schudde hij zijn hoofd en zei: "Nee lieve meid, hij zal je niet herkennen."

"Waarom? Frank, vertel me er alles over en waarom je denkt, zoals ik

duidelijk aan je kan zien, dat het beter is dat ik niet ga.”

Mijn broer zocht voorzichtig naar woorden en zei toen: “Hij kreeg opeens een beroerte terwijl hij aan het werk was en ogenschijnlijk in volmaakte gezondheid verkeerde en hij is nog niet bij bewustzijn gekomen. Dat zal ook niet meer gebeuren zolang hij op aarde is. Vandaar dat jouw aanwezigheid hem niet zal kunnen helpen.”

“Wanneer is dat gebeurd?”

“Drie dagen geleden; ik ben bijna de hele tijd bij hem geweest sinds het gebeurd is.”

“O, waarom heb je me er niet eerder over verteld?”

“Het werd beter geacht je de onnodige pijn te besparen. Je zou hem zien lijden terwijl je niets voor hem kon doen en ik ben nu gekomen om je te vertellen dat je er wel heen mag gaan als je dat graag wilt.”

“Hij zal me herkennen zodra zijn worsteling voorbij is?”

“Ja, maar hij zal in de war zijn en zwak; hij zal krachtiger hulp en leiding nodig hebben dan jij hem in je eentje kunt geven en dan is het weerzien ook niet zo geweldig als het zou kunnen zijn wanneer je even wacht.”

“Wat zou jij willen dat ik deed? Je weet dat ik naar je zal luisteren omdat jij het beter weet, ook al zegt mijn hart me iets anders. Maar ik kan wachten!”

“Ik zal niet tegen je zeggen dat je niet moet gaan. Je kunt met me meegaan als je wilt. Ik denk alleen dat hij beter voorbereid zal zijn op de hereniging als de eerste verwarde gevoelens over de verandering die hij doormaakt voorbij zijn en hij gebed heeft in het water van de Rivier van het Leven.

Je weet nog wel wat dat water voor je deed; hoe verward en gedeprimeerd jij was totdat je die ochtend met me meeding en baadde in de rivier. Zo is het met ons allemaal, maar wanneer er een ernstig probleem met de hersenen is op het laatste ogenblik van ons leven is het nog harder nodig dan in andere gevallen. En dat is hier het geval; hij zal niet volledig zichzelf zijn totdat de wonderwerkende wateren de wolken uit zijn hoofd hebben verdreven.”

“Jij hebt altijd gelijk, lieve broer, en ik zal je wijze raad opvolgen ofschoon mijn hart uitschreeuwt dat ik direct naar hem toe moet gaan. Wanneer ga je weer naar hem toe?”

“Nu direct. Er is geen tijd te verliezen. Bij het krieken van de dag zullen

we hier zijn. Mijn moedige kleine zusje, het wachten zal je niet moeilijk vallen.”

Hij stond op en boog zich over me heen om me zachtjes op mijn voorhoofd te kussen, waarna hij uit mijn gezichtsveld verdween.

“Wat vreemd,” dacht ik, “dat ik zelfs op zo’n delicaat moment in staat ben om me zonder mopperen naar de situatie te schikken! Vader, ik dank U! Ik dank U voor de blijde hereniging die op het punt staat te gebeuren, maar nog meer voor de zoete overgave die in mijn leven gekomen is, dat ik me kan schikken naar Uw wil, zelfs wanneer U me zou toestaan om het anders te doen.”

Ik steunde mijn hoofd op mijn hand en gaf me over aan mijn gemengde gevoelens. Was hij, deze dierbaar geliefde, inderdaad ongevoelig voor zijn lijden? Zou de Vader hem genadig toestaan niets te voelen van zijn overlijden? O, was het alvast maar ochtend! Hoe kon ik nog wachten op het weerzien met dat geliefde gezicht!

Plotseling voelde ik een zachte aanraking op mijn gebogen hoofd en hoorde ik een Stem die ik had leren herkennen en liefhebben boven alle dingen op aarde en in de hemel. “Heb Ik niet gezegd dat waarlijk, ook al is hij dood, hij weer zal verrijzen?” Wat doen de jaren van scheiding er nu nog toe, nu de ontmoeting op het punt staat te gebeuren? Kom, laten wij samen praten,” zei de Meester terwijl hij glimlachte naar mijn opgeheven gezicht. Hij nam de hand die ik Hem toestak in de Zijne en ging naast me zitten, terwijl Hij verder ging: “Laten we eens in aanmerking nemen wat deze jaren voor jou hebben gedaan. Heb je niet het gevoel dat je nu veel beter kunt praten over geluk dan toen je van je geliefde wegging?”

Ik knikte met blije instemming.

“Realiseer je je niet dat je op een hoger niveau staat, met verhevener ideeën over het leven en al haar plichten en dat, met de hulp van de Vader, jullie tweeën van nu af aan verder en verder zullen lopen?”

Opnieuw kon ik niet anders dan het vol blijdschap met Hem eens zijn. “Is het huiselijk leven hier minder aantrekkelijk dan het leven op aarde was?”

“Nee, nee! Duizendmaal nee!” riep ik. “Dus dan is er niets dan vreugde bij deze hereniging die staat te gebeuren?” “Niets dan vreugde,” echode ik. Toen liet de Heiland me praten over de geliefde

die aanstonds zou komen en ik opende mijn blijde hart voor hem en vertelde hem over het nobele leven, de onbaatzuchtige arbeid, de hoge ambities, het onfeilbare vertrouwen in de man van wie ik hield.

Ik sprak over zijn kracht die hij bij tegenspoed aan de dag legde, zijn moed in het aangezicht van teleurstellingen en problemen, zijn vergiffenis van geniepig kwaad dat hem was aangedaan en tenslotte zei ik: "Hij leefde het Christelijke leven waar anderen slechts over konden praten. Dat had hij altijd op me voor." Het gezicht van de Meester glom van medeleven terwijl ik aan het woord was en toen ik ophield zei Hij: "Ik merk dat je het geheim ontdekt hebt dat het huwelijk net zo eeuwig maakt als de jaren in de hemel."

"O," zei ik, "voor mij moet het huwelijk eeuwig zijn! Hoe zou het anders kunnen als twee mensen zo dicht naar elkaar toegroeien en één worden? De dood kan hen niet van elkaar scheiden zonder iets stuk te maken. Ze zijn niet meer twee volmaakte wezens, maar voor altijd één in ziel en geest."

"Inderdaad," antwoordde Hij, "maar deze verandering komt niet door de huwelijksvoltrekking alleen. Alleen de goddelijke eenmaking van de ene ziel met de andere kan dat teweeg brengen."

Zo hielp Hij me verder totdat mijn ziel opsteeg als een leeuwerik in de vroege ochtend. Hij onthulde de geheimen van het zieleleven die mijn hart vervulden met geluk, maar waar ik nu niets over mag onthullen.

Tenslotte, tot mijn grote verwondering, zag ik de roze gloed aan de lucht dieper worden en ik wist dat de ochtend; de ochtend van de liefde, voor mij was aangebroken in de hemel. De Meester stond op en zei, terwijl Hij naar de stralende hemel wees: "Tegen de tijd dat je er helemaal op voorbereid bent hen te ontvangen zullen ze er zijn." En met een glimlach en een zegenend gebaar ging Hij heen.

Terwijl ik overeind kwam met mijn gezicht opgeheven naar de komende dag, ving ik in de verte de triomfantelijke tonen op van het koorgezang van de engelen. Deze morgen, alsof ze mijn gedachten aanvoelden zongen ze:

"Hij is verrezen!

Hoor het aan, gij hemel en gij zonen van de aarde!

Hij is verrezen

en is de Eersteling geworden van hen die ontslapen zijn!"

Ik verhief mijn stem met vreugde en zong mee met hun heerlijk gezang en toen zij verder gingen en de cadens wegstierf liep ik langzaam de trap af. Ik stak het gazon met de bloemen die nooit stuk gingen of verwelkten over, en liet me een ogenblik in het pure water van de rivier zakken. Ik voelde geen haast, geen ongewenste opwinding of onrust hoewel ik wist dat hij op wie mijn ziel gewacht had al deze jaren, er nu aankwam.

De aanwezigheid van de Meester had me gevuld met zo'n kalmte en vrede dat niets vermocht die te verstoren. Hij had me voorbereid op de grote vreugde die voor me in het verschiep lag.

Verheven met een onbekend, nieuw gevoel van welbehagen stak ik het gazon weer over en hield stil op de veranda voordat ik het huis binnenging, om een tros roomwitte rozen te plukken die ik op mijn borst bevestigde. Toen ging ik naar de bibliotheek en vulde de schaal met pittig geurende rode anjers en legde er een apart om op de schouder van mijn man te bevestigen. Ik dwong me ertoe om de bloemen te plukken die hij bij zijn komst zou zien. Ik maakte mijn haar op in het model dat hij het mooist vond en stak er de roomwitte bloemen in, zodat hij me bij zijn komst zou herkennen.

Al snel hoorde ik stemmen en voetstappen. Ik luisterde stil. Ja, het was dezelfde dierbare stap die ik zo vaak gehoord had in het oude leven thuis; de stap die mijn hart altijd had verblijd en zonnenschijn in ons huis had gebracht! Zijn stap in de hemel! Ik vloog naar de open deur en zag hem staan. Ik voelde zijn sterke armen direct om me heen terwijl zijn hart tegen het mijne klopte. Wat kon de hemel me verder nog geven! Mijn broer, met attente zorgzaamheid, liep verder naar de bovenverdieping van het huis, zodat wij eventjes samen waren; wij tweetjes, van wie de levens zo gelukkig met elkaar verstrengeld waren geweest door de lange jaren van ons aardse leven. Ik trok hem mee het huis in en in de hal nam hij me weer in zijn armen en drukte me aan zijn hart.

“Dit is waarlijk hemels!” zei hij.

We gingen de ‘bloemenkamer’ binnen en hij bleef een moment op de drempel staan, gegrepen door haar schoonheid, maar toen ik hem de geschiedenis ervan wilde vertellen zoals mijn broer die mij overgebracht had zei hij: “Vandaag niet, mijn liefste. Vandaag heb ik

alleen ogen en oren voor jou; al het andere in de hemel moet maar even wachten.”

Dus gingen we zitten en praatten we als vanouds. De blijde uren kwamen en gingen voorbij en voor we het wisten liep de dag op haar einde en ging over in de hemelse avondgloed. Onze broer Frank was rond het middaguur al naar ons toe gekomen en samen waren we uitgebreid door het lieflijke huis gelopen, hadden we op de brede veranda's gestaan en gegeten van het hemelse fruit.

Toen gingen we zitten op de plaats waar ik had zitten wachten in de tegenwoordigheid van de gezegende Meester. Ik vertelde hem wat Hij tegen me had gezegd en hoe Hij de uren die ik anders eenzaam zou hebben zitten wachten veranderde in momenten van vreugdevolle verwachting. De ogen van mijn geliefde man stonden vol tranen en hij drukte mijn hand die hij nog steeds in de zijne hield, in een gebaar van teder begrip.

“O liefste, het is een gezegend leven!” zei ik.

“Ik realiseer me al hoe gezegend het is,” antwoordde hij, “want heeft het me niet mijn broer en mijn vrouw; mijn dierbare vrouw, teruggegeven?”

De volgende ochtend vroeg zei ik tegen mijn man en onze broer: “We moeten vandaag nog naar vader en moeder Sprague gaan. Zij hebben na ons de eerste rechten, Frank.”

“Ja, laten we meteen gaan,” antwoordden ze allebei.

Dus gingen we samen op pad. De eerste dagen van mijn hemelse leven had ik vol vreugde het huis van de ouders van mijn man opgezocht en had bij hen een warm plekje gevonden in hun harten, zoals tijdens het leven op aarde, en sindsdien hadden we vele gelukkige uren samen doorgebracht.

Nu brachten we hen een favoriete zoon en ik stelde me voor dat zijn komst veel vreugde in hun harten en hun huis zou brengen. Het was een blijde ontmoeting, in het bijzonder voor onze moeder, en de dag was al grotendeels voorbij toen we opstonden om weer terug te gaan. “William,” zei onze moeder, terwijl ze haar hand innig op zijn arm legde, “op aarde heb je zo'n gelukkig thuis gehad, ik vond het altijd een volmaakt thuis, en het zal nog gelukkiger zijn hier in de hemel.” En ze keek me liefdevol aan.

“Dat weet ik wel zeker, moeder. Ik heb mijn lieve vrouw en Frank voortdurend bij me en jou en mijn vader en Josephine (een favoriet nichtje) om naar toe te gaan en over een tijdje,” met een kleine aarzeling, “de heiliger vreugden en privileges van de hemel.”

We gingen juist de deur uit toen we in de deuropening een tante tegenkwamen die tijdens het aardse leven blind en hulpeloos was geweest en die ons aller favoriet was geweest. “Mijn lieve kinderen!” riep ze uit, “wat fijn om jullie allemaal hier te zien!”

“Tante Cynthia!” zei mijn man hartelijk.

“Ja, tante Cynthia, maar een tante die niet langer hulpeloos in het duister tast. “Eens was ik blind maar nu kan ik zien,” citeerde ze, blij lachend.

En zo was het gegaan; de Meester had haar blinde ogen aangeraakt en toen ze sloten voor het duister van de aarde waren ze opengegaan tot de heerlijkheden van de hemel.

Wat een geweldige verandering! Geen wonder dat ze zong, toen we weggingen:

“Ere aan Hem die dit wonder heeft volbracht.

Die mijn geest vult met vreugde en heerlijkheid!

Zie, in mijn blindheid ben ik veilig het donker uitgestapt
en heeft Hij mij naar het licht gebracht!”

Hoofdstuk 19

Daar bij de zee, de kristallen zee,
Waar jij en ik heen gaan, alletwee;
waar al de geredden zullen zijn,
Met gewaden van karmijn;
Daar, gewassen wit als sneeuw
in het bloed van Christus, Juda's Leeuw,
zullen wij zingen in hemelse sferen
En God voor eeuwig eren.
Onze geliefden van weleer
Ontmoeten wij daar weer!

(Uit: Songs by the Sea)

Dagen werden weken en weken werden maanden en die groeiden weer uit tot jaren. De taken en de vreugden van de hemel werden met het uur duidelijker. Ons huiselijk leven was volmaakt, alhoewel we met vreugdevolle verwachting naar de komst van onze zoon en dochter uitkeken. Onze banden zouden weer volledig hersteld zijn. We hadden het er vaak over gehad dat we eens met zijn allen naar de grote hemelse zee zouden gaan, maar het scheen er nooit het juiste moment voor te zijn. We beseften dat het een van de grote raadselen van de hemel was, ofschoon we niet precies wisten wat we moesten verwachten omdat niemand daar ooit van te voren een beschrijving geeft van hoe de dingen zijn.

Op een avond zei ik tegen mijn broer: "Ik heb een merkwaardig

verlangen om naar de zee te gaan, als je denkt dat het verstandig is om daarheen te gaan.”

“Ik ben blij dat je daar graag heen wilt gaan en ik wil ook dat je dat doet. Ik was al van plan om voor te stellen dat jij samen met mijn broer deze gezegende reis zou ondernemen.”

“Ga je dan niet met ons mee?”

“Deze keer niet. We zullen er wel eens met zijn allen naar toe gaan, maar het is beter dat jullie nu met zijn tweetjes gaan. Je weet hoe je er moet komen: door het bos dat naar de Tempel gaat, maar voordat je bij de Tempel komt ga je naar rechts en volg je het gouden pad dat je regelrecht naar de oever leidt.”

Dus gingen we op weg in de tere morgenstond, vervuld met een heilige vreugde omdat we samen deze bijzondere reis mochten ondernemen. We gingen het grote bos door, waar het gouden licht tussen de zacht wiegende takken door scheen en prachtige vogels in allerlei kleurschakeringen rondvlogen onder het kwinkeleren van prachtige toonladders.

Terwijl we dichterbij de zee kwamen, hoorden we het geluid van de ruisende golven steeds dichterbij komen. Ook hoorden we nu spontane uitbarstingen van lofprijzing in volmaakte harmonie met allerlei muziekinstrumenten. Toen we het bos uit kwamen stonden we als met stomheid geslagen bij de aanblik van de overweldigende glorie die zich daar vlak voor ons ontvouwde.

Zal ik ooit kunnen beschrijven wat daar die dag aan mij verscheen? Nee, tenzij ik de taal van het koninklijke hof daarboven kan spreken en jij het zou kunnen verstaan. Daar aan onze voeten lag een gouden strand van honderden meters breed dat afliep naar de oever en dat zich naar beide kanten verder uitstreckte dan we met onze ogen konden waarnemen.

Dit strand weerkaatste het morgenlicht en schitterde en flonkerde als het stof van diamanten en andere edelstenen. De golven trokken dit schitterende zand met zich mee op hun schuimende koppen, zoals de fosforescerende glans in het kielwater van een oceaanschip. En die zee! Zij lag voor ons uitgestrekt met een schittering die met geen pen te beschrijven valt. Het was als de witte glorie die door de ramen van de Tempel scheen en onder deze glinsterende glorie konden we in de aanrollende golven de blauwe tint van het water van de zee

onderscheiden dat eindeloos diep leek.

Op haar schitterende boezem zagen we overal waar we maar keken boten, die alle nationaliteiten van de vroegere aarde schenen te vertegenwoordigen. Maar ze leken niet op boten zoals wij die op aarde kennen. Het waren grote open pleziervaartuigen en ze zaten vol met mensen die met gretige ogen naar de oever keken, ze gingen rechtop staan van opwinding en keken verlangend, vol verwachting naar de gezichten van de mensen aan de oever.

Ach, de mensen aan de oever! "Ontelbaar als het zand van de zee" stonden ze daar, zover het oog kon waarnemen langs de kust van die grenzeloze zee, een grote massa prachtige zielen gekleed in de vlekkeloze gewaden van de redding.

Er waren er die gouden harpen en andere muziekinstrumenten bij zich hadden en wanneer er een boot aanmeerde en de inzittenden werden verwelkomd door de blijde stemmen en tedere omhelzingen van hun geliefden ontstond er een gedrang en moesten de harpen omhoog gehouden worden en alle gouden instrumenten waren dan te horen en de grote menigte brak uit in een triomfant gezang over de overwinning over de dood en het graf.

"Ik vraag me af of die mensen hier altijd staan?" zei ik zachtjes. "Niet altijd dezelfde," zei een stralend wezen dat bij ons in de buurt stond. "Maar er is altijd een enorme mensenmassa hier; ze verwachten hun vrienden uit het andere leven en anderen komen mee om in hun vreugde te delen. Een aantal hemelse koorzangers staat hier altijd klaar, maar het zijn niet altijd dezelfde zangers. Als je goed kijkt zul je zien dat de meeste mensen die hier aankomen zachtjes weggeleid worden door hun vrienden en er komen er ook steeds meer bij."

Hij liep ons voorbij in de richting van de oever en liet ons achter in vervoering, vol ontzag en verwondering.

We stonden gefascineerd toe te kijken hoe de mensen elkaar ontmoetten en al gauw zongen we mee met de blijde vreugdeliederen. Af en toe zagen we tussen de gezichten op de boten iemand die we op aarde weleens gezien hadden, maar niemand die ons toen echt dierbaar was geweest. Maar het maakte dat we ons meer konden inleven in de mensen die hun dierbare vrienden verwelkomden.

Nu weer zagen we een vrouw die innig omhelsd werd door haar man die stond te wachten, dan weer een kind dat met een vreugdekreet

Binnen de poort

in de armen van een gelukkige moeder sprong; vrienden grepen elkaar bij de schouders in blijde hereniging en ergens anders werd een bejaarde moeder aan de borst van een dierbaar kind gedrukt.

Toen er een boot van uitzonderlijke kracht en schoonheid gracieus kwam aanvaren zagen we de lange gestalte van een man bij het voorstevan, met zijn armen om een knappe vrouw geslagen die aan zijn zijde stond. Ze hielden allebei een hand boven de ogen vanwege het hemelse, stralende licht en bestudeerden verlangend en zoekend de gezichten in de massa terwijl de boot dichterbij de oever kwam. Plotseling ging er een schok van vreugde door me heen en ik riep uit: "Het is onze dierbare zoon en zijn lieve vrouw! En ze zijn samen gekomen!"

In een mum van tijd werkten we ons door de menigte heen die begrijpend opzij stapte om ons erdoor te laten. En toen de boot aangemeerd was stonden ze direct naast ons; de dierbare dochter werd al omhelsd door haar eigen blijde ouders die aan de waterkant stonden te wachten terwijl we op hetzelfde moment de armen van onze geliefde zoon om ons heen voelden en al gauw waren we verenigd in één grote omhelzing.

Alleluia! Amen!

O, wat een verrukkelijk moment dat was! Ons gezin volledig herenigd, om nooit meer gescheiden te worden! Terwijl we daar stonden met de armen om elkaar heen geslagen en ons maar nauwelijks realiseerden wat een zegen er over ons was gekomen, brak het hemelse koor opnieuw in gezang uit. En met opgeheven gezichten, stralend van vreugde, onze ogen gevuld met tranen van blijdschap en onze stemmen trillend van emotie, zongen we mee met het blijde lied:

Glorie aan de Vader en aan de Zoon!

Glorie aan de eeuwig gezegende Drieëenheid!

Geen droefheid meer, geen afscheid meer, geen verdriet of pijn;

Christus heeft des dodes sterke ketenen verbroken, wij zijn vrij:

hart aan hart en hand in hand

ontmoeten wij elkaar aan het gouden strand.

Glorie, glorie aan de Vader! Glorie aan de Zoon!

Glorie aan de eeuwig gezegende Drieëenheid!

Binnen de poort

Alleluia! Amen!

Het gezang werd luider en zwol triomfantelijk aan terwijl steeds meer mensen mee begonnen te zingen en het ruisen van de golven zorgde voor een diepe ondertoon in de melodie die haar plechtigheid nog vergrootte terwijl we met gebogen hoofden en harten vol van emotie verder liepen, hand in hand en het licht dat rondom ons viel was puurder, heiliger en goddelijker dan het ooit eerder geweest was.

Hoofdstuk 20

Is het mogelijk...
dat zulke dingen toch bestaan,
Dingen die ons plots verrassen
en als wolken langs de hemel gaan?

Is het mogelijk...
dat wij ons niet verbazen
dat zulke dingen toch bestaan
En dat het ons is overkomen
en het wonder is gedaan?

(Shakespeare)

Er overkwam me iets toen ik op een dag in mijn prachtige kamer stond die voor mij echt een heiligdom was geworden; ik keek op naar het gezicht van Christus dat stond afgebeeld op het schilderij boven mijn hoofd en het kwam me voor dat de tedere ogen die neerkeken in de mijne niet langer alleen maar spraken van een onsterfelijke liefde, maar dat er in het diepst van Zijn blik een medelijden, een liefdevol medeleven af te lezen viel dat ik nog niet eerder bespeurd had. Toen, terwijl ik naar mijn sofa ging, had ik zelfs de indruk dat Zijn handen zich vanaf het doek naar mij uitstrekten en op mijn hoofd bleven rusten in een gebaar van zegening. Ik stond een ogenblik in heerlijke vrede voor Hem en toen, toen de handen weggetrokken schenen te worden, draaide ik me om en ging liggen om even wat te rusten. Maar er kropen opeens vreemde

Binnen de poort

gedachten en voorstellingen in mijn hoofd; die had ik in geen jaren meer gehad. Ik voelde me verward en verbijsterd en rusteloos trachtte ik overeind te komen, maar viel slechts weer terug met een gevoel van twijfel en iets wat op angst leek. Wat kon dat betekenen? Was er plaats voor de oude onrust van de aarde in dit goddelijke rustoord? Toen hoorde ik onbekende stemmen.

Iemand zei: “Haar kleur is wat beter dan de afgelopen dagen, geloof ik.”

“Ja, het gaat vandaag ongetwijfeld beter met haar. Er is weer hoop voor haar, ik weet het zeker.

Maar ze is heel dichtbij de Hemelpoort geweest.”

“Dichtbij de Hemelpoort geweest???”

Alsof ik er niet doorheen was gelopen en hem zo ver open had laten staan dat er nog stralen van hemelse gloed door de opening heen schenen die mijn leven voor altijd zullen beschijnen!

Ik ben in mijn Vaders huis geweest. “Wij zullen elkaar daar kennen!”

Aantekening van de schrijfster

Als de engel voor ons is gekomen
En wij reiken naar zijn uitgestrekte hand
zullen wij geliefden van weleer weer kennen
daar in Gods heilig, eeuwig morgenland?

Zullen wij geliefden in de ogen zien?
Zullen zij ons begroeten als voorheen?
Zullen zij ons teder daar omhelzen
met hun armen om ons heen?

-Rev. R. Lowry

In het begin van het boek werd er in het gedicht van Mr. Lowry de vraag gesteld of we in de hemel onze geliefden van ons aardse bestaan nog zullen kennen. Het hele boek is bedoeld als een antwoord op de vraag in dit gedicht en wordt kort samengevat in de laatste zin in dit hoofdstuk: "Wij zullen elkaar daar kennen."

De namen die aan de betreffende personen gegeven werden in dit boek zijn hun ware namen, en zijn de ware personen, maar hun achternamen zijn door mij veranderd om pijnlijke situaties te voorkomen.

Nawoord ter verklaring

In de vele brieven die ik heb ontvangen sinds “Binnen de poort” gepubliceerd werd, ben ik herhaaldelijk ondervraagd over verschillende punten die in het boek staan, waardoor er een uitgebreide correspondentie is ontstaan met vele mensen die mij geschreven hebben en er werd mij daarom voorgesteld dat de toevoeging van een paar bladzijden aan het boek zou helpen de zaken wat te verduidelijken of mogelijk wat punten tot de lezer door te laten dringen die hij misschien anders niet ten volle zou kunnen begrijpen.

Laat me van begin af aan nog eens duidelijk maken wat ik eerder al gezegd heb: Ik heb nooit beweerd dat deze vreemde ervaring een openbaring of een inspiratie is. Hij is tot mij gekomen gedurende een periode van enorm fysiek lijden en uitputting en ik heb dit altijd beschouwd als een compensatie voor dat lijden.

Desalniettemin is het een enorme troost en een hulp voor me geweest en zoals ik kan opmaken uit brieven die ik ontvangen heb, ben ik geneigd te geloven dat dit hetzelfde is voor velen die het gelezen hebben, waarvoor ik uitermate dankbaar ben.

Ik zou graag de volledige ervaring weergeven zoals ik die had, maar ik heb ondervonden dat aardse taal niet goed kan uitdrukken wat ik zou willen zeggen. Er waren zoveel mysterieën, zoveel lessen die verder gaan dan enig ander begrip dat we in dit leven kennen, dat ik me volledig verloren voel wanneer ik aan anderen wil overbrengen wat me indertijd de geweldigste openbaring toescheen.

Er is mij herhaaldelijk gevraagd: “Was dit een echte ervaring, of meer een fantasie?” Wat ik hierboven geschreven heb beantwoordt deze vraag zo goed mogelijk. Het voorwoord en de eerste bladzijden zijn zo nauwkeurig als ik het kan maken en als ik er iets aan toe zou voegen zo het overbodig zijn. Voor mij was de ervaring net zo echt als iedere andere ervaring in dit leven.

Er zijn mij vragen gesteld over vergelijkbare afstanden in de hemel en ons vermogen om van het ene punt naar het andere te komen en er werd mij zelfs gevraagd of we tijdens ons verblijf in het andere leven vleugels ontwikkelden die ons hielpen om ons te verplaatsen, zoals de vleugels van een vogel.

Deze nuchtere vragen zijn soms erg moeilijk te beantwoorden, want wat ik geloof is, dat als ik echt in het andere leven was, zoals ik tijdens deze ervaring scheen te zijn, mijn gedachten zo ver boven zulke aardse zaken zouden stijgen dat ik niet in staat zou zijn zulke vragen bij mijn terugkeer op aarde op een bevredigende manier te beantwoorden.

Nu ik erop terugkijk en me feiten probeer te herinneren van de indrukken die ik ontving, zou ik zeggen dat niemand die ooit een aards leven heeft geleid er anders uit zou zien dan toen hij op aarde was, behalve dat hij een verheerlijkt geestelijk lichaam zou hebben. Toen ik in die geweldige tempel scheen te staan die gevuld was met de heerlijkheid van God de Vader, stonden er vier engelen met opgeheven trompetten naast het gouden altaar op het grote paarden podium en vanaf hun schouders waren zij omgeven door schimmige vleugels die de vloer waarop zij stonden aanraakten.

En toen ik, in een ogenblik van verbijstering mijn ogen ophief naar de eerst met wolken gevulde koepel zag ik rond het koor dat tot op dat moment onzichtbaar was geweest de schimmige vleugels waar we zo vaak over lezen, de harpen en gouden instrumenten half bedekken.

Ook, op de dag dat ik de Heiland voor het eerst ontmoet had, hoorden we de stemmen van engelen terwijl we samen in de grote bloemenkamer stonden. De kindergezigtjes in het gouden avondlicht boven ons hadden ook tere schimmige vleugeltjes die de kinderlijke gestalten half verhulden. Verder heb ik geen herinnering aan die prachtige vleugels waar we zo vaak over lezen.

Het schijnt me toe dat deze gegeven worden aan de engelen van God die altijd in de hemel gewoond hebben, maar degenen die geleden hebben en hard gewerkt hebben en het kruis op aarde gedragen hebben is enkel de verheerlijkte vorm zoals die van de Heiland zelf, gegeven. We zien er voor onze vrienden, als we hen daar ontmoeten,

net zo uit als zij ons op aarde gezien hebben, alleen volmaakter en puurder. Maar we hadden een manier om ons voort te bewegen die ons snel en veilig van de ene plek naar de andere voerde, alsof we op het water gedragen werden door een boot.

Ik weet niet hoe ik dit punt beter kan illustreren dan met een klein voorval dat ik in het boek niet genoemd heb. Ik herinner me dat ik op een ochtend op het terras van het huis van mijn zuster zat en dat mijn zuster, die ik al spoedig na mijn aankomst mocht verwelkomen en die, ofschoon ze in werkelijkheid ten tijde van mijn visioen nog een aardbewoner was, sinds die tijd overleden is en bezit genomen heeft van dat heerlijke huis dat daar voor haar was klaargemaakt, tegen me zei:

“Ik kijk vaak naar die prachtige heuvels in de verte, aan de andere kant van de rivier en dan vraag ik me af of alles daar net zo mooi is als hier. Ik wil er een keer heen gaan om het te zien.”

“Waarom niet vandaag?” was mijn antwoord.

“Kun je er vanochtend met me naar toe gaan?” was haar vraag, terwijl ze met een stralend gezicht weer naar de rivier keek en naar de prachtige velden erachter.

“Heel graag,” antwoordde ik. “Ik heb er vaak zelf heen willen gaan. Dat landschap achter de rivier heeft iets heel uitnodigends. Waar is mijn broer Olivier?” vroeg ik, “zou hij niet met ons meegaan?”

“Nee,” zei ze, terwijl ze me glimlachend aankeek, “hij heeft vandaag een belangrijke missie voor de Meester. Maar jij en ik kunnen gaan, lieverd, en we kunnen weer thuis zijn voordat hij terug is.”

“Laten we dat dan maar doen,” antwoordde ik, terwijl ik opstond en haar de hand reikte.

Ze stond direct op en in plaats van naar de trap in het midden van het huis te gaan, draaiden we ons om en liepen we rechtstreeks naar een lager gelegen muurtje dat om de bovenste veranda liep. Zonder een moment te aarzelen stapten we hier overheen, de zachte lucht in die ons omgaf.

We hadden niet meer vrees om te vallen dan wanneer onze voeten op de solide aarde gestapt waren. We hadden het vermogen om door de lucht te gaan zoals we wilden en door het water, net zoals we over de kristallen paden en gazons om ons heen liepen.

We maakten een lichte stijging totdat we net boven de boomtoppen

uit kwamen en toen; hoe zal ik het zeggen? -het was niet hetzelfde als vliegen- we deden geen moeite om onze handen of voeten te bewegen, maar ik moet denken aan het woord 'drijven' als ik deze wonderlijke ervaring wil beschrijven.

We zweefden door de lucht als een blad of een veer op een zachte dag, en het was een heerlijk gevoel. We zagen, tussen de groene takken van de bomen door, de kleine kinderen spelen en de mensen rondlopen, hetzij voor hun plezier of onderweg voor hun werk.

Toen we bij de rivier kwamen keken we naar beneden, naar de plezierbootjes op het water en de mensen die daar in het water op de kiezelbodem zaten of liepen en we zagen hen net zo duidelijk als wanneer we hen gewoon door de atmosfeer zagen.

We praatten samen terwijl we verder zweefden en we waren al spoedig de top van de heuvels gepasseerd waar we zo verlangend naar gekeken hadden toen we op de veranda van het huis van mijn zuster zaten. Een tijd lang spraken we geen woord; onze harten waren vervuld van gevoelens zoals alleen de dingen van de hemel kunnen geven. Toen zei mijn zuster heel zachtjes, citerend uit een van de oude aardse gezangen:

“Zoete velden achter de aanzwellende vloed
gekleed in levend groen.”

En op dezelfde manier antwoordde ik: “Het is inderdaad een
meeslepend gezicht dat voor ons oprijst,

Zoete velden gekleed in levend groen en rivieren van heerlijkheid.”

Naarmate we verder kwamen begonnen we beneden veel voorstadjes te zien, die veel leken op die waar onze eigen gelukkige huizen waren gesitueerd. Maar er waren er ook met een voor ons onbekende uitstraling en de vormgeving van de gebouwen was in vele opzichten heel anders dan die van ons. Ik stelde voor dat we een eindje zouden afdalen.

Toen realiseerden we ons waar dit kennelijke verschil in vormgeving en omgeving door veroorzaakt werd. Op de plaats waar onze huizen stonden werden we omgeven door mensen die we op aarde gekend hadden en liefgehad hadden.

Veel dorpjes waar we nu overheen kwamen waren gevormd naar wat wij zouden noemen buitenlandse architectuur en ieder dorpje had nog iets van de kenmerken van het aardse leven en deze waren ons

natuurlijk onbekend. Wederom zagen we de wijsheid en de goedheid van de Vader die vrienden van dezelfde nationaliteit bij elkaar liet wonen in de hemel, zoals op aarde.

Terwijl we nog verder zweefden zagen we, terwijl we over een uitermate verfijnd dal kwamen, tussen lage heuvels van een betoverend groen een groep mensen in een halve cirkel op de grond zittten. Er schenen er wel honderden te zijn en in hun midden stond een man die hen kennelijk toesprak.

Iets bekends en toch onbekends aan het geheel trok ons aan en ik zei: "Laten we een stukje dichterbij gaan zodat we misschien kunnen horen wat hij zegt en zien wie deze mensen zijn."

De mensen leken op onze eigen Indiaanse stammen; hun kledij leek op die van de aarde, maar zo hemels dat ze er onvoorstelbaar mooi uitzagen. Ze hadden nog steeds de donkere gezichten en het lange zwarte haar. De gezichten waren vol aandacht gericht op de man die zoals we zagen tot hen sprak en we zagen meteen dat hij tot het Anglosaksische ras behoorde. Ik fluisterde verrast tot mijn zuster: "Ach, het is een zendeling!"

Zoals zo vaak scheen te gebeuren tijdens die ervaring, was er altijd iemand in de buurt om ons te antwoorden en in te lichten wanneer zich iets bijzonders voordeed. Hij zei direct:

"Ja, je hebt gelijk. Dit is een zendeling die zijn leven heeft gegeven voor wat op aarde de heidenen werden genoemd. Hij besteedde vele jaren aan het werk met hen die in duisternis zaten met als gevolg dat hij er honderden tot het koninkrijk van de Meester heeft gebracht. Maar zoals je wel zult begrijpen hebben ze nog veel te leren, en hier brengt hij hen nog steeds bijeen en leidt hen elke dag een stukje verder in het gezegende leven."

"Zijn er veel die op deze manier hun werk doen in dit gezegende oord?"
"Veel honderden," zei hij.

"Voor deze simpele zielen, die heel weinig wisten toen ze hier nog maar pas kwamen, is de hemel net zo mooi en net zo'n blijde omgeving als zij is voor mensen die hoger gestegen zijn; dat is omdat we ervan kunnen genieten zoveel als onze zielen kunnen bevatten. Er is niemand die niets meer te leren heeft over dit geweldige oord."

Zo nu en dan hoorden we, terwijl we over de dorpjes zweefden, lofzangen opstijgen uit de tempels en van mensen die op andere

manieren bijeen kwamen. In veel gevallen waren de gezangen en de woorden dezelfde die wij op aarde hadden gekend en we konden ze allemaal verstaan, ook al werden ze in een andere taal gezongen. Dat was nog een van de geweldige verrassingen van de hemel. Er was geen taal die wij niet konden verstaan.

Het hield niet op; we kwamen langs zulke prachtige plaatsen en toen we uiteindelijk weer terugkwamen bij onze eigen huizen was het via een heel andere weg dan we op de heenweg waren gegaan. Het leek alsof we haast een hele cirkel hadden doorlopen op onze plezierige tocht. Toen ik mijn zuster achterliet in haar eigen huis fluisterde ze me ten afscheid toe:

“Het is zo’n fijne dag geweest, vol heerlijke rust en plezier, we moeten het gauw weer eens overdoen.”

En ik antwoordde: “Ja lieverd, dat zullen we doen.”

Er wordt vaak gesproken over tweede huwelijken. Een van de dingen die worden gezegd is: “Als een man getrouwd is in het begin van zijn leven en zeer gehecht is aan de vrouw die hij heeft getrouwd, maar haar dan verliest en na jarenlang eenzaam wachten een andere dierbare ziel ontmoet naar wie zijn hele hart uitgaat en met wie hij dan trouwt en ze hebben vele gelukkige jaren huwelijk samen voordat zij eveneens wordt geroepen, bij wie hoort hij dan in het volgende leven?” In de vele fasen van het goddelijk leven dat mij voor de geest komt, was er nooit sprake van zulke gedachten.

Als ik vanuit mijn eigen natuurlijke intuïtie spreek kan ik niet anders denken dan dat, zodra ons onsterfelijke gedeelte het aardse verlaat, het alle gedachten die pijn hebben veroorzaakt voorgoed achterlaat. In de hemelse huizen was voortdurend vreugde en liefde, vrede en geluk zonder einde. Een ding weet ik wel: in de hemel zijn geen tegenstrijdige verbintenissen, geen vragen die je in verlegenheid brengen, geen omstandigheden die je ergeren. Het hele hart springt op om de wil van de Vader te doen en wil niets minder doen.

In antwoord op de vraag die mij vaak gesteld is, of ik deze ervaring beschouw als een openbaring, kan ik slechts zeggen, zoals ik al eerder gezegd heb, dat ik het verteld heb zoals het tot me kwam en iedereen moet er zijn eigen conclusies uit trekken. Ik kan niemand tot gids zijn. Er zitten wat ogenschijnlijke tegenstrijdigheden in het boek; daar ben ik me zelf ook van bewust. Nu ik er op terugkijk nadat er bijna vier jaar

verstreken zijn, lijkt het me meer een reeks instructies zoals we kleine kinderen in de kleuterschool geven.

Het heeft niet de pretentie een openbaring te zijn geweest van wat er was of wat er komen zal, in de letterlijke zin van het woord, maar meer, zoals ik al zei, op de manier dat we kinderen op de kleuterschool onderwijzen.

Ik heb zelf gemerkt terwijl ik deze bijzondere ervaring op papier zette, hoe er eerst een beeld in mij opkwam en dan kwam de uitleg, nadat ik zelf had verwerkt wat de illustratie wilde zeggen.

Bijvoorbeeld, om mezelf duidelijker te maken: Toen ik voor het eerst door de poort kwam werd me de pracht van de hemelse tuinen getoond en de betovering van de prachtige rivier, en daarna kwam de ontmoeting met de geliefden van wie ik zo lang gescheiden was geweest.

En zo kon ik iets ervaren van de verrukking die de geest die uit het lichaam is gestapt ondervindt bij zijn eerste intrede “binnen de poort.” Daarna volgde de instructie of de eerste lessen aangaande dit leven dat ik binnen scheen te zijn gegaan, totdat, zoals ik zei, de eerste illustraties en de instructies tot een volmaakte les werden samengevoegd.

En toen ik na verloop van tijd mijn zuster en mijn man en mijn zoon verwelkomde, kende ik de andere kant van de vraag: de vreugde die zelfs de engelen voelden toen zij de dierbaren verwelkomden die naar hen toe kwamen uit de wereld beneden. En op die manier werd door het hele boek heen de les steeds weer voorafgegaan door een illustratie.

Daarom kan ik alleen maar denken, als dit vreemde visioen enige waarde heeft, dat het een eenvoudige les is over wat we kunnen verwachten en waarop we mogen hopen als we aan de andere oever aankomen.

Er is nog een vraag die steeds weer gesteld wordt: “Leeft deze ervaring nog net zo naarmate de tijd verstrijkt, of is hij onwezenlijk voor je geworden; meer zoals een droom?”

Ik kan een aantal zeer gelukkige ervaringen van mijn aardse leven ten dele vergeten, maar de wonderen die ik heb gezien in die dagen toen

ik op de drempel tussen de twee werelden stond lijken alleen maar sterker te worden met het verstrijken van de tijd.

Het scheen me toe dat met iedere stap die we deden onze zielen hoger reikten naar iets beters, en we hadden niet de neiging om iets te zoeken achter de dingen die er gebeurd waren, of te proberen de dingen die in ons aardse leven ingewikkeld of raadselachtig waren geweest hier op te lossen.

Zoals de beker die tot overvloedens gevuld is aan de fontein met zuiver sprankelend water, zo werden onze zielen gevuld; meer dan gevuld, met teugen uit de fontein van al het goede, totdat er geen plaats meer was voor iets anders. "Hoe kon je dan nog meer verlangen," vraag je, "als je alles wat je kon krijgen al had?"

Omdat moment na moment, uur na uur, onze zielen groeiden en zich uitbreidden en openden om de verse teugen goddelijke instructie te ontvangen die ons voortdurend dichter bij de bron van alle perfectie bracht.

De vragen in sommige brieven die ik ontvangen heb waren zo hartverscheurend dat ik er tranen van medeleven om heb gehuild en een intens verlangen kreeg om met kracht te kunnen spreken. Dat voorrecht heeft God me niet gegeven.

Ik kan slechts vertellen hoe het op mij overkwam in die gezegende momenten, toen de aarde ver weg scheen te zijn en de hemel heel dichtbij en echt.

Een arme moeder schrijft: "Denk je dat ik nog voor mijn allerliefste dochttertje kan bidden?" Ik had haar dolgraag in de armen genomen en haar toe willen fluisteren dat het geliefde kind, daar had ik geen twijfel over, God voortdurend aan het prijzen was en geen aardse gebeden meer nodig had.

Ze hield van de Heiland en vertrouwde Hem toen ze door het dal van de schaduw des doods ging en Zijn liefhebbende armen namen haar op en troostten haar.

Er zijn veel brieven van soortgelijke strekking en ik zou tegen al die mensen willen zeggen:

"Kijk naar boven lieve vrienden, en zie je geliefden zoals ik mijn geliefden zag; gelukkig en gezegend, meer dan het menselijk hart kan bevatten, in het huis van vele woningen die bereid zijn door onze

liefhebbende Vader.” O, die geweldige woningen waar mijn verlangend hart aan terugdenkt! Geloof erin, kijk er naar uit, geliefde vrienden, want we hebben de belofte van de Heiland dat ze er in ieder geval zijn: “In het huis van mijn Vader zijn vele woningen.” Zijn beloften falen nooit en ik weet zeker dat ze niet minder mooi zullen zijn dan die ik in mijn visioen heb gezien.

Deze gedachte beantwoordt voor mij in zekere zin de vraag over meerdere huwelijken. Mijn eigen geloof daarover is, dat twee vrienden niet dezelfde plaats kunnen innemen in onze harten. Ieder hart is gevuld met statige oude kamers en aan iedere geliefde gast is een kamer toebedacht.

Die kamer is altijd van hem. Als de dood, of afstand, of zelfs eerverlies hem van ons scheidt, dan is de kamer nog steeds van hem en blijft van hem. Geen andere persoon kan hem ooit innemen. Anderen hebben misschien kamers die net zo mooi zijn, maar als een gast eenmaal vertrokken is uit de kamer die hij bezette in een ander hart, dan wordt de deur naar die kamer voor altijd vergrendeld; hij blijft altijd heilig voor de gast die is heengegaan. En op die manier heeft iedere gast zijn afzonderlijke huis of kamer. “In het huis van mijn Vader zijn vele woningen. Ik ga heen om een plaats voor u gereed te maken.” Ik ben geen voorstander van tweede huwelijken.

De gedachte dat twee levens zich als het ware versmelten tot een is mij erg dierbaar, maar tegelijkertijd geloof ik niet dat een man een zonde begaat tegen de herinnering aan zijn verloren vrouw als hij na zijn overleden vrouw een andere goede vrouw trouwt, die zijn huis kan opvrolijken en verlichten. Zij kan de plaats die de andere vrouw heeft achtergelaten in zijn huis en hart niet innemen. Nu heb ik het over ware huwelijken waar niet alleen de handen in elkaar geslagen zijn, maar waar de harten en zielen voor altijd met elkaar verweven zijn.

“Wat zijn de taken in de hemel?” Er zijn er zoveel en zoveel verschillende, dat ik die vraag niet kan beantwoorden. Veel in ‘Binnen de poort’ laat zien over het dagelijks leven.

“Rust?” Dat is een van de plichten van de hemel, maar ook een van haar grootste zegeningen. Rust betekent niet noodzakelijkerwijs ‘niets doen’. Hoe vaak kunnen we in dit leven een taak terzijde leggen en rust vinden terwijl we tegelijkertijd iets anders doen! Toch was er van

Binnen de poort

tijd tot tijd volkomen rust voor hoofd en lichaam in die rust die alleen de hemel kan geven.

Tussen de vele brieven die ik ontvangen heb was er maar één met een ietwat andere toon dan die van blijdschap en dankbaarheid over het feit dat ik, terwijl ik zo weinig fysieke kracht bezat, anderen troost en blijdschap kon bezorgen. Ik dank onze genadige Vader dat Hij zo vriendelijk is geweest mij dit toe te staan. De andere brief waar ik het over heb bevatte zoveel bijna kinderlijke vragen dat ik hem eenvoudigweg terzijde heb gelegd, denkend aan een citaat uit een hoofdstuk van Paulus: "Uit de aarde, stoffelijk," en vroeg de Vader om een zuiverder licht te laten schijnen in het hart van deze lezer.

Tot slot kan ik slechts nogmaals het feit benadrukken dat ik geen profeet ben, ik ben geen helderziende, maar ik geloof in het diepst van mijn ziel dat als de vreugde van de hemel groter is, als de heerlijkheden "binnen de poort" stralender zijn dan ik ze in mijn visioen heb gezien, ik niet kan begrijpen hoe zelfs de onsterfelijke geest de aanblik ervan kan verdragen.

R.R.S. 1898

